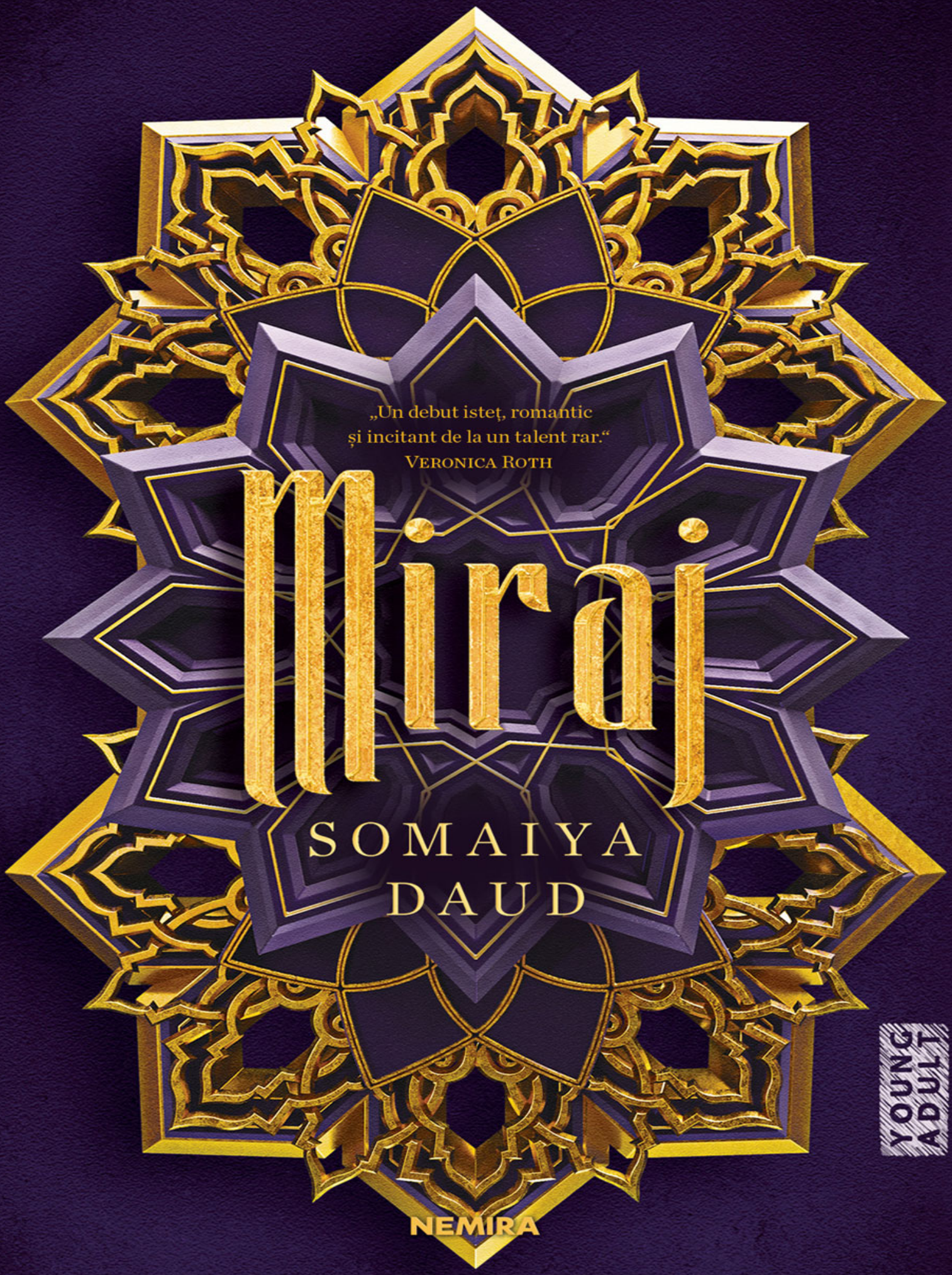
„Un debut isteț, romantic
și incitant de la un talent rar.“
VERONICA ROTH
Miraj
SOMAIYA
DAUD
YOUNG
ADULT
NEMIRA

YOUNG
ADULT

Somaiya Daud s-a născut într-un oraș din vestul Statelor Unite ale Americii și și-a petrecut copilăria și adolescența mutându-se dintr-o parte în alta. Dragostea ei pentru cărți a condus-o către studiul literaturii engleze, cu specializarea în cea medievală și premodernă. În timp ce era la masterat, a fost librar la Politics and Prose, secțiunea de cărți pentru copii. Din 2014 lucrează la un doctorat în literatură engleză. Pregătește o disertație despre lumea victoriană, pietre, apartenența de rasă și mediu. *Miraj* este romanul său de debut.

Miraj

SOMAIYA DAUD

Traducere din limba engleză
Ioana Vlad

NEMIRA

Redactor: Mihaela STAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Elena-Anca COMAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DAUD, SOMAIYA
Miraj / Somaiya Daud; trad. din lb. engleză: Ioana Vlad. – București :
Nemira Publishing House, 2019
ISBN print 978-606-43-0585-5
ISBN epub 978-606-43-0790-3
ISBN mobi 978-606-43-0791-0
I. Vlad, Ioana (trad.)
821.111

Somaiya Daud
MIRAGE
Copyright © 2018 by Sumayyah Daud and Alloy Entertaiment.
All rights reserved.

© Nemira, 2019

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

PROLOG
GALAXIA MIZAAL, SISTEMUL OUAMALICH
  Cadiz, Una Dintre Lunile Andalei
ZIYAANA, ANDALA
ATALASIA, ANDALA
ZIYAANA, ANDALA
DOMENIUL OUZDAD
  Gibra, Una dintre lunile Andalei
ZIYAANA, ANDALA.
DOMENIUL LUI GALENE, ANDALA
ZIYAANA, ANDALA
AL HOCEIMA, ANDALA
ZIYAANA, ANDALA
MULȚUMIRI

Mamei mele, fără de care acest vis
nu s-ar fi împlinit niciodată

PROLOG

El este singurul din familie fără daan. Ei zic că asta îl face ideal; niciun însemn tradițional pe față, să-l identifice în caz că moare. Nicio cale să îi conducă la familia lui. Este tânăr, n-are nici cincisprezece ani, prea tânăr pentru ceremonia daanului. Asta îi spune ea când vine să îl aleagă. Că este tânăr și priceput și că este de încredere. Asta, afirmă ea, este tot ce contează.

Nu se simte tânăr. Se simte flămând, genul de foame care îl roade zi și noapte, până când îi devine atât de apropiată, încât nu știe cum să trăiască fără ea. Se simte dur, pentru că știe să încaseze o bătaie, să cadă exact atunci când gardianul îl lovește cu bastonul. Se simte furios, atât de furios, genul de furie ce nu are nevoie să fie întreținută.

Este invizibil într-o mare de chipuri invizibile.

Mulțimea e tăcută, însă oricum mereu e așa la genul ăsta de evenimente. E solemnă. Prea solemnă. Nobilii stau pe perne din catifea în spatele cordonului auriu, însă cei care stau în picioare, care privesc în sus spre podium așteptând-o să apară, aceia sunt săracii. Hămesiții. Neputincioșii. Sunt aici pentru că trebuie.

Membrii makhzen[1] șușotesc între ei, par niște păsări făcute din nestemate, veșmintele scânteind în lumina soarelui, săbiile întrezărindu-se strălucitoare din teci, când bărbații se foiesc în aerul apăsător de vară. Mare mirare să fie vreunul andalan; acum arătă cu toții vathek. Acceptaseră conducerea vathek. Altfel nu s-ar fi îmbrăcat așa, nu și dacă ar mai fi fost andalani.

Înaintând prin mulțime, se gândește la sora lui mai mică. Moartă de două veri deja, cu stomacul umflat de foame. Tatăl lui, dus demult, prea slab să-i

întreţină, să rămână.

Mai avea o soră, un frate şi pe maică-sa. Toţi având o situaţie mai bună după asta. Ea îi jurase. Un soţ pentru Dunya. O căsuţă a lor, departe de oraş, grâne şi o grădină şi, cine ştie, poate chiar şi vite. Departe de tot ce cunosc, dar cu şansa unei noi vieţi.

Îi transpiră mâinile. S-a antrenat pentru asta, e pregătit, dar n-a mai luat o viaţă până acum.

Sângele nu moare niciodată, îşi aminteşte el. Sângele nu uită niciodată.

Asta e pentru un scop mai înalt – mult mai important decât propria viaţă, decât orice viaţă. Trebuie făcută, se gândeşte el. Pentru Andala. Pentru libertate.

Urcând scările podiumului, se minunează că cineva care seamănă atât de mult cu părinţii săi este capabil să stârnească atâta groază. A auzit istorisirile, ştie că lucrurile sunt deseori răstălmăcite când sunt povestite. Dar propria viaţă, vieţile fraţilor şi ale vecinilor dovedesc că există un sâmbure de adevăr. Ocupaţia e crudă. Urmaşii săi, şi mai cruzi.

Soarele se reflectă în metalul argintiu al ţevii. O ridică, ţinteşte, trage.

De două ori.

În araba marocană, *makhzen* desemnează elita, grupul de oameni din jurul regelui. Termenul este folosit în Maroc şi cu sensul de „stat“ sau „guvern“ (n. tr.).

GALAXIA MIZAAL, SISTEMUL OUAMALICH

CADIZ, UNA DINTRE LUNILE ANDALEI

1

Pe o mică lună de pe orbita unei planete mari, într-o mică fermă dintr-un sat mic, se afla o cutie, iar în cutie era o pană.

Cutia era veche, de pe lemn fiind ștearsă orice urmă de model sau de vopsea. Mirosea a șofran și a scorțișoară, puternic și dulce. Alături de pană se găseau un inel vechi cu sigiliu, o floare roșie conservată în rășină și o fâșie de catifea verde, zdrențuită pe margini.

Când eram mică, mă strecuram deseori în camera părinților mei, mereu ca să mă uit pe furiș în cutie. Iar misterul său a sporit atunci când mama a început să o ascundă de mine. Pana mă fascina. Un copil de cinci ani nu avea nevoie de un inel, de o floare sau de o bucată de pânză. Însă pana unei păsări magice dispărute? Ca toate lucrurile din vechea lume, mă striga pe nume.

Pana era neagră, alcătuită din sute de nuanțe întunecate și scânteietoare. Când am ținut-o la lumină, s-a unduit în valuri albastre și verzi și roșii, ca o vrajă ce iese fremătătoare la iveală, țesută de o mână nevăzută. Fusese a unei tesleet, mi-a zis mama, păsări despre care odinioară se credea că sunt mesageri ai Dihyei.

Când Dihya voia să-ți dea un semn, îți strecura pana în palmă. Când voia să-ți impună o misiune, să treci la acțiune, trimitea însăși pasărea. Era o chemare sfântă și nobilă, care trebuia luată în serios. Războiul, călătoriile lungi, soarta națiunilor: pentru asta te chema o tesleet.

Bunicul meu primise una, deși mama nu povestea niciodată din ce motiv și nici măcar cine a fost.

– Un nesăbuit care a murit plângând după tot ce n-a realizat, îmi spusese ea odată.

M-am holbat în cutia veche, cu privirea în gol, absorbită de gânduri. Soarele urma să apună în curând și nu aveam timp de pierdut cu o pană veche. Dar mă

atrăgea, așa cum o făcuse când eram mică, iar degetul meu mare se mișca absent de-a lungul formei sale, înainte și înapoi.

Nu mai rămăsese nicio tesleet pe Cadiz sau pe Andala, planeta-mamă. Ca multe lucruri din copilăria mamei, plecaseră, se consumaseră sau dispăruseră. Nu mai aveam decât rămășițe, urme a ceea ce existase cândva și probabil nu va mai exista.

Am tresărit când mama a tușit în pragul ușii.

– Amani, atât a rostit, cu o spânceană ridicată.

Era prea târziu să ascund cutia sau propria vinovăție că mi-am băgat nasul în camera părinților doar ca să o scot din nou.

Însă mama nu a zis nimic, doar a zâmbit și a venit spre mine, cu mâna întinsă.

– Tatăl… tatăl tău ți-a dat pana? am întrebat-o în cele din urmă, înmânându-i cutia.

Ochii i s-au mărit ușor. Pentru o clipă, am crezut că nu-mi va răspunde.

– Nu, a spus ea blând, închizând capacul. Am găsit-o la puțin timp după ce pasărea plecase. Într-un moment de slăbiciune, în niște tufe.

Rareori o vedeam pe mama ca acum, moale și melancolică, amintindu-și parcă de vremuri mai blânde. Trecuse prin două războaie, cel civil, apoi invazia vathek și ocupația ce i-a urmat. Era dură, cu o structură de oțel, de neclintit, imposibil de sfărâmat, de distrus.

– Care a fost momentul de slăbiciune? am întrebat.

Nu mă așteptam să primesc răspuns. Ca întotdeauna.

Însă mama m-a surprins și a zâmbit.

– Fugeam de dragoste. De tatăl tău, mai precis. Am văzut în propria inimă capacitatea tatălui meu de a se pierde într-o altă persoană și asta m-a înspăimântat.

Spre amuzamentul ei, am rămas cu gura căscată. Știam că părinții mei se iubesc; era evident pentru oricine îi privea, în pofida diferențelor dintre ei. Însă nu o auzisem niciodată pe mama spunând-o măcar, recunoscând-o de bunăvoie…

– În orice caz, ce cauți aici? Ar trebui să te pregătești pentru diseară.

Nu știam cum să-i explic, așa că doar am dat din cap și am ridicat din umeri.

– Nu știu. Pur și simplu… îmi place mult. Am vrut să o văd din nou.

S-a apropiat de mine și mi-a ridicat bărbia. Eram adultă, dar mama tot mă întrecea cu un cap. Mi-a mângâiat obrazul cu dosul degetelor, urmărind liniile de-a lungul cărora aveam să-mi primesc daanul – tatuaje geometrice precise care marcau primul meu pas spre maturitate. Speram să semene cu ale ei: clare și puternice, anunțând întregii lumi, dintr-o singură privire, cine era și de unde venea.

– Știu că săptămâna asta a fost dificilă, a zis într-un final. Mai dificilă decât majoritatea. Dar va trece, ca toate celelalte.

Mi-am mușcat limba ca să nu spun ce gândeam. N-ar trebui să așteptăm să treacă. Ei n-ar fi trebuit să fie aici de la bun început. Săptămâna asta îndurasem nu doar incendierea pământurilor noastre, ci și prezența sporită a vathilor.

Însă ea m-a lăsat fără glas pentru a doua oară, așezându-mi cutia înapoi în mâini.

– Cred că asta ar trebui să fie a ta de acum, a spus cu vocea din nou blândă. Speranța este un joc de fată tânără, iar ție îți va prinde mai bine.

Am deschis gura, apoi am închis-o, mută de uimire.

– Serios? am rostit în cele din urmă.

A zâmbit din nou.

– Serios, a repetat ea și m-a sărutat pe frunte. Poate Dihya îți va trimite o a doua pană, iar tu vei avea propria chemare în aceste vremuri tulburi.

M-a lăsat singură în cameră. Încă strângeam cutia la piept. M-am dus imediat în camera mea să o ascund, ca nu cumva mama să vină sus și să se răzgândească.

Soarele apunea de-a binelea acum. M-am grăbit să o dosesc și să-mi găsesc lucrurile. Khadija probabil mă aștepta și uram să mă săpunească pentru întârziere. Afară, satul era tăcut. De obicei, pe la ora asta, auzeam muncitorii câmpului fredonând în drumul lor spre sat și clopotul care marca sfârșitul zilei.

Cadența bocancilor, vânzătorii ambulanți strigându-și produsele în mica piață locală, câini și capre gălăgioase; toate aceste sunete lipseau.

Nu mai erau câmpuri, nu după focul pus săptămâna trecută de Garda Imperială. Rebeli – sau mai degrabă hoți flămânzi – se adăpostiseră într-una dintre casele de la intrarea în cetate. Decât să caute prin fiecare, Garda incendiase pământurile. Îi auzisem pe rebeli urlând, nu mai departe de piața centrală. Acum, odată distruse câmpurile, satul număra săptămânile până la iarnă și până la foametea ce sigur avea să urmeze.

La ce să-mi doresc propria pană, propriul semn? Ținând cont de toate astea – de viață, în general –, nu aveam nevoie de niciun semn. Voiam altceva, mai palpabil, imediat. Voiam lumea.

Vathi nu erau coloniști în nebuloasa noastră – locuiseră pe planeta lor, Vaxor, în principal în pace și armonie cu legile galactice. Dar își otrăviseră propria atmosferă și fuseseră forțați să se mute pe una dintre luni. O măsură provizorie, având în vedere populația în creștere rapidă și lipsa de resurse. Unii au zis că opțiunea extinderii către alte sisteme era inevitabilă.

Existau momente când întrezăream lumea așa cum era ea înaintea ocupației vathek. Când mama sau tata vorbeau fără să se gândească de două ori sau când o bătrână din sat spunea „în tinerețea mea“ ori un bărbat cânta un cântec de demult, pe care nu-l mai auzisem. Scheletul vechii noastre vieți era acolo, abia vizibil, și îl voiam înapoi. Voiam să ne amintim cu toții ce fuseserăm, cât de puternici eram. Și fără îndoială că rezistența înseamnă putere, dar până și o piatră se tocește dacă trebuie să îndure prea multă ploaie.

Puteam să vreau eu mult și bine, nimic nu avea să se întâmple. Simplul fapt de a vrea nu a rezolvat nimic niciodată.

Oftând, am pus cutia bine, mi-am găsit pelerina și pantofii și am luat-o în jos pe scări.

La bucătărie, am împachetat ultimele bucate pe care le luam cu noi. Sărbătoream noaptea majoratului. Eu și încă douăsprezece fete în sfârșit împliniserăm vârsta necesară și, după obicei, întregul sat mergea la una dintre

acele kasbah[2] abandonate. Acolo urma să primim daanul și să devenim adulte în ochii satului, continuând celebrarea cu mâncare și cu dans.

– Amani.

M-am întors și l-am văzut în ușă pe fratele meu, Husnain. Părinții mei aveau trei copii: Aziz, cel mai în vârstă, mai mare decât mine cu peste zece ani. Eu, cea mai tânără, și Husnain, mai mare cu cincisprezece luni decât mine. M-aș fi putut baza pe înțelepciunea lui Aziz, dar, în ciuda lunilor care ne despărțeau, Husnain era jumătatea mea, geamănul meu. Avea toată nesăbuința și focul unui fiu mijlociu, rareori temperate dacă n-aș fi fost eu.

– Ți-am adus ceva, a zis el, după ce eu m-am așezat.

Am rânjit și am întins mâinile.

– Dă-mi.

– Închide ochii.

Așa am și făcut, dar continuând să țin brațele întinse. O secundă mai târziu, un obiect subțire și lat mi-a fost așezat în palme. Am privit printre gene înainte ca fratele meu să-mi spună să deschid ochii și aproape că am scăpat legătura de foi, de parcă ar fi luat foc.

– Amani!

– Chiar este…?

În urmă cu aproape o lună călătoriserăm în Cadiza Prime, orașul capitală al lunii noastre, să ne facem provizii pentru mica fermă ținută de tatăl și de frații mei pe fâșia noastră de pământ. Umblasem prin piața în aer liber, iar în capătul unui stand cu cărți, înghesuit, se afla un mănunchi de foi vechi – poezie massinită. Era prea scumpă chiar și numai să mă gândesc să o cumpăr, în plus, cea mai mare parte a poeziei religioase era interzisă. Fusese prea des folosită ca mijloc de mobilizare a rebelilor în timpul ocupației.

Massinia era profetesa religiei noastre și, deși toți o iubeam, eu o iubeam mai mult decât orice altceva din credința noastră. În numele ei aveam atât cântece, cât și o întreagă tradiție lirică ce înflorise în cinstea vieții și a realizărilor sale. Îmi plăcea o astfel de poezie mai presus de toate și tânjeam după ea, în ciuda riscului de a fi prinsă. Mâinile îmi tremurau când am apucat teancul de foi.

– Ai riscat enorm…

– Nu te mai gândi la risc, a zis el. Acum sunt ale tale și asta e tot ce contează.

Mi-era teamă să zâmbesc sau să le ating. Ale mele! Cu greu îmi venea să cred. Nu mai avusesem niciodată o colecție de poezie.

– Ah, în numele Dihyei! a râs el, desfăcând șnurul din jurul lor înainte să mi le așeze iar în mâini.

Trebuia să le transcriu pe holopagini sau să le încarc în vreo bază de date. Nu era nicio garanție că aveau să reziste la vremea de aici sau că nu aveam să le pierd ori că n-avea să se întâmple cine știe ce altceva. Și trebuia să le ascund, altfel riscam să-mi fie confiscate de magistrați.

Sufletele ni se vor întoarce acasă, noi ne vom întoarce, zicea primul poem. *Ne vom așeza picioarele în floarea citadelei.*

Am închis ochii, mi-am imaginat citadela, fără îndoială făcută scrum acum. Mi-am imaginat durerea scriitoarei, am simțit-o ca pe o rană în inimă, iar sufletul meu a privit înapoi, ca și cum lăsa în urmă ceva prețios. Știam cum e să cauți în tine o amintire ce se șterge cu repeziciune, să vezi cum dispare cu fiecare invocare până când devine doar o senzație, un făgaș bătătorit, pe care îl străbați, deși nu ți-l amintești. Durerea de pe pagină era palpabilă – toată lumea avea o citadelă. Orașul natal devenit o grămadă de moloz, familia de mult dusă, îngropată într-un mormânt anonim, la toate acestea nu puteai ajunge altfel decât prin moarte.

Iar o asemenea poezie era singurul mod de a ne păstra poveștile, muzica și istoria.

– Mulțumesc, am zis într-un final, cuprinzându-l cu brațele. Nici nu știi…

– Știu câte ceva, a râs el și m-a sărutat pe frunte. Ești favorita mea, Amani. E o bucurie să-ți dau asta. În numele Dihyei, plângi?

– Nu!

Dar simțeam un nod în gât, gata oricând să se transforme în lacrimi. Fusesem atât de speriată, de emoționată, din cauza nopții care urma. Dar în definitiv era o noapte a bucuriei. Atingeam maturitatea nu doar alături de

familie și de prieteni, ci având acum și o comoară care să mă aline în nopțile prea greu de înțeles.

– Poate acum vei scrie și tu poezie, a zis el, un pic mai blând.

Am pufnit în râs. Eram, fără îndoială, o poetă slabă și, într-o lume în care poezia nu se plătea, nu avusesem nicio șansă de a deveni mai bună.

– Ești talentată, a insistat el. Ar trebui să scrii mai mult.

M-am înroșit, tânjind după laude. Husnain era singurul care îmi citise poeziile, dar știam că vorbea din loialitatea care ne lega, și nu din cunoașterea poeților adevărați, pe lângă care priceperea mea pălea.

– Într-o altă lume, am zis eu, strângând foile la piept.

Sufletele ni se vor întoarce acasă, noi ne vom întoarce.

Am ridicat privirea și i-am zâmbit fratelui meu, cealaltă jumătate a inimii mele.

– Însă nu în asta. Aici sunt suficiente aceste poeme.

Citadelă, fortăreață, în arabă (n. tr.).

2

Majoritatea celor din satul nostru porniseră la drum înainte de apus, dar Aziz, Husnain și cu mine am plecat mai târziu, împreună cu alte câteva familii. Îndesasem în buzunar cadoul de la Husnain, nedorind să mă despart atât de repede de o asemenea comoară.

– Amani, nu distruge pergamentul înainte ca măcar să fi apucat să-l citești, a murmurat Husnain, suficient de încet ca Aziz să nu-l poată auzi.

I-am aruncat o privire fratelui nostru mai mare. Aziz se născuse înainte de ocupație. Dintre noi trei, el era singurul care își amintea cum era viața noastră pe atunci, care îi cunoscuse pe părinții noștri cu chipurile neumbrite. Anii ocupației îl făcuseră pe fratele nostru tare ca oțelul. Era înțelept, poate mult peste vârsta lui, și de încredere. În vreme ce Husnain se arunca deseori cu capul înainte, Aziz privea mereu iscoditor în jurul lui, de parcă toată lumea avea să-i încredințeze secretele sale. Inclusiv frații mai mici și neastâmpărați.

– N-o voi face, i-am jurat lui Husnain, înăbușindu-mi un zâmbet.

– Ar fi trebuit să aștept până după ceremonie, mi-a replicat el, rânjind la rândul lui.

Afară, aerul era ciudat de liniștit, cu excepția sunetului pe care dronele vathek îl făceau gonind pe deasupra, scanând pământul cu razele lor de un alb strălucitor. În stânga noastră se afla livada cu solul pârjolit, iar aerul era colorat în roșu de la vaporii canistrelor de stins incendiul pe care vathi le împrăștiaseră în vâltoarea focului.

În urmă cu câteva săptămâni fuseseră trei culturi alăturate – rodii și măsline la vest și spre est trandafiri, pe care îi creșteam pentru vânzare și pentru a face parfum. Acum livezile dinspre apus arătau ca un cimitir, cu sute de brațe ca niște fuse carbonizate întinzându-se către cerul roșu. Tufele de trandafiri și spalierele dispăruseră, spulberate de vâlvătăi. Fumul și vaporii roșietici ai

canistrelor antiincendiu continuau să se răspândească. Nimic nu va mai crește aici ani buni. M-am forțat să-mi întorc privirea. Nu ajuta la nimic să-ți plângi de milă, să te întrebi din ce vom trăi la iarnă sau ce vom munci la primăvară.

Pretindeau că focul fusese pus din cauza „rebelilor“ din zonă. Dar singura dovadă a Gărzii cum că aceștia se adăposteau printre noi erau niște cuvinte care, după spusele oamenilor, fuseseră gravate pe clădirea de la intrarea în cetate.

Sângele nu moare niciodată. Sângele nu uită niciodată.

Era un rând din Cartea Dihyei – cei mai mulți credeau că era mărturia rezistenței și a supraviețuirii noastre. Dar unii credeau că profețea întoarcerea Massiniei, că propriul neam o va chema înapoi în lume într-o formă sau alta. Orice înțeles ai fi ales, rebelii îl folosiseră drept îndemn la mobilizare, acum mai mult decât oricând.

Acum micul sat de colibe și casele de la periferia sa, laolaltă cu cele de la intrarea în cetate, erau o grămadă de moloz. Cei care locuiseră acolo, cei care supraviețuiseră se cuibăriseră în jurul unui foc. Privindu-i, am simțit o împunsătură de vinovăție – familia mea nu avea prea multe, dar măcar casa noastră era încă întreagă și nu vom flămânzi ca ei.

Am băgat mâna în geantă, pipăind pâinea pe care o făcusem în acea dimineață, pentru sărbătorirea nopții de majorat. Mama și cu mine petrecuserăm ore întregi la cuptorul comun, pregătind suficientă pâine pentru întregul sat, alături de toate celelalte fete care își serbau majoratul. Aveam atât de multă, că îmi permiteam să rup câteva bucăți.

Aziz mi-a pus mâna pe umăr și a clătinat din cap, de parcă știa la ce mă gândisem.

– Sunt supravegheați, mi-a zis el cu voce joasă. Garda crede că rebelii se ascund printre ei.

Mi-am înghițit furia și mi-am întors privirea.

– E greu, a spus el, strângându-mă de umăr. Dar gândește-te la părinții noștri, Amani. Ce s-ar face dacă ai fi luată pentru că ai dat pâine unui rebel?

M-am încruntat, cu privirea în pământ. Știam că avea dreptate. El, mai mult decât mine, cunoștea prețul pe care-l plăteai dacă erai considerat rebel. Într-un târziu, mi-am tras mâna din geantă și i-am permis să mă conducă mai departe, lăsând în urmă câmpurile și refugiații.

Am ajuns la vechea kasbah, mult dincolo de granițele satului. Era o clădire veche, acum un conac părăginit printre multe alte case părăginite, năpădit de palmieri și de smochini. Poate aparținuse cândva unei familii prospere, însă acum era refugiul fermierilor și al sătenilor pentru astfel de nopți. Luminile străluceau prin ferestrele sparte și muzica se răspândea în valuri, amestecându-se cu sunetul vântului și al animalelor sălbatice. Deasupra, suspendată pe cerul nopții, era planeta noastră mamă, Andala, atârnând ca o portocală mult prea coaptă. Cu asemenea priveliște, era ușor să uiți totul: sărăcia, conducerea vathek, spectrul pierderii care plana zi de zi asupra părinților noștri.

Am ajuns suficient de devreme ca să aranjăm curtea și să ne îmbrăcăm. Toate fetele care în seara asta atingeau majoratul aveau în kasbah propriile camere, pe care să le folosească înainte de festivitate. Murmurul discuțiilor dintre prietene creștea și scădea, în vreme ce mama mă ajuta să-mi pun caftanul și bijuteriile.

Am simțit un fior de emoție când m-am privit în oglindă. Eu și mama arătam ciudat de asemănător. Ea era mai înaltă, dar aveam pielea la fel de cafenie, aceiași pometi ascuțiți și o bărbie și mai ascuțită. Avea părul la fel de bogat și de cârlionțat ca al meu și, ca la mine, părea să-i răsară dintr-un punct prea înalt al frunții.

Dar asemănările se opreau aici. Mama trăise nenumărate orori și nu vorbea niciodată despre ele. Însă puterea ei era evidentă pentru oricine s-ar fi obosit să privească. Era de neclintit, iar eu… eu nu eram ca mama. Îmi plăcea să cred că eram curajoasă și aveam convingeri ferme, dar nu eram călită. Nu trecusem prin nimic din ce trecuse ea, iar gândul acesta mă făcea să mă cutremur în sinea mea. Cum să fac față maturității, să am pretenția că sunt femeie, dacă nu puteam nici măcar să-mi imaginez încercările mamei? Cum le-aș înfrunta pe ale mele?

– Maturizarea e înspăimântătoare, a zis mama, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Faci bine că ești precaută. Înseamnă că o vei lua încetul cu încetul și, să sperăm, cu înțelepciune.

M-a împins spre un scaun din fața oglinzii și s-a pus pe treabă. Nu aveam prea multe bijuterii de împletit în păr – nu aveam destui bani pentru asta. Însă înainte de ocupație, familiile părinților mei fuseseră familii de botaniști, iar mama reușise să-și păstreze câteva dintre bijuterii. Le moștenise și pe ale surorilor ei după ce fuseseră ucise toate.

Asta e tot ce aveam din trecutul nostru – bijuteriile mamei și tradiții precum cea din seara aceasta. În curând îmi voi primi daanul – o moștenire mică, dar puternică.

Vechea diademă îmi plăcuse de când eram copil, cu zalele ei din fier în formă de uși, fiecare incrustată cu pietre roșu-închis. Caftanul pentru noaptea majoratului era al mamei, alb cu broderie roșie de-a lungul corsajului și până la mijloc.

Mama mi-a zâmbit din nou în oglindă, în timp ce-mi închidea cerceii bătuți cu pietre roșii.

– Gata, a zis ea și m-a prins de bărbie, înclinându-mi ușor capul. Ai putea fi o regină.

În curtea în care se ținea festivitatea fuseseră înșirate lumini. Era o clădire veche chiar la periferia orașului capitală al lunii. Sufletul mi se înălța odată cu sunetul muzicii. Curmalii erau înțesați cu lumini aurii strălucitoare, care se reflectau din bijuteriile de aur și din broderia de pe caftanele femeilor și se răsfrângeau din ceainicele de metal și din paharele pentru ceai. Mese joase și perne erau împrăștiate de-a lungul curții, întregul sat reușise să ajungă la noaptea de sărbătoare. La capătul de nord se afla o mică scenă, unde cânta o formație, iar vocalistul fredona un vechi cântec kushaila.

Copacii erau plini de lumini, iar în fântâna arteziană din centrul curții lampioanele se legănau vesel pe apă. Susurul său răzbătea prin sporovăiala numeroaselor familii ce se distrau în spațiul strâmt. Alte unsprezece fete și mamele lor se înghesuiau în prag lângă mine, așteptând. Ochii au început să se

întoarcă spre noi până când aproape toți cei din cameră au ajuns să se holbeze la noi. Husnain mi-a prins privirea și mi-a făcut cu ochiul, iar neliniștea mi s-a mai domolit. Lângă mine, mama mă strângea de mână.

Tobele s-au oprit brusc, iar discuțiile s-au stins treptat. Un minut foarte lung, nu s-a auzit nimic în afara apei care curgea în fântână. Cineva a suflat într-un corn, o notă puternică și adâncă, apoi tobele au început din nou.

Am pășit pe rând afară, la auzul numelor strigate de tații noștri.

– Amani, fiica Mouloudei și a lui Tariq.

Scopul nopții majoratului nu era doar celebrarea. Adevăratul pas spre maturitate era primirea daanului. Noi, toate cele treisprezece fete, stăteam pe perne în mijlocul curții și așteptam.

Maestra care se ocupa de tatuaje era o femeie bătrână, cu daanul înverzit de timp și încreștit în ridurile de pe față. Însă mâinile îi erau ferme, iar eu am stat nemișcată, în ciuda înțepăturii acului. În vremurile de demult aș fi sângerat și ar fi durat săptămâni întregi ca semnele să se vindece – acum era nevoie de doar câteva ore până să-mi pătrundă permanent în piele.

O coroană pentru Dihya și Massinia a prins contur, cu diamante suprapuse arcuindu-mi-se pe frunte. Linii exacte ale descendenței mele – bunicul susținuse că ne tragem din însăși Massinia și, cu toate că nici eu, nici mama nu îl credeam, însemnele ei își făceau loc pe obrazul stâng. Pe cel drept se aflau speranțele părinților mei pentru mine – fericire, sănătate, un suflet bun, o viață lungă. Nu știu cât am stat așa în timp ce bătrâna lucra, dar într-un final s-a dat înapoi și a zâmbit.

– Baraka, a murmurat ea. Să fii binecuvântată!

Și cu asta am trecut de la copilărie la maturitate.

Mama a venit să se așeze lângă mine, cu fața neclintită ca întotdeauna, și mi-a strâns umărul. Daanul nostru era asemănător, aproape imagini în oglindă, și în acel moment mi-am dorit să mă pot ridica la înălțimea lor, la înălțimea ei. Mi-am pus mâna peste a ei și am strâns-o. Cu aceste semne voi putea să înfrunt orice în viitor. Speram să mă călăuzească spre bucurie și iubire, și nu spre durere.

Am urmat prin curte șirul format din celelalte fete și mamele lor, strecurându-ne printre familiile care priveau, râdeau și își strigau urări, spre masa de ospăț din capătul de nord. Noi, sărbătoritele din această seară, trebuia să stăm în fruntea mesei, alături de bătrânele din sat și de mamele noastre. Inima mi s-a potolit ascultându-le sporovăiala. Nicăieri pe mica noastră lună nu găseai adunări ca aceasta. Majoritatea eram kushaila, cel mai vechi trib de pe Andala; familia mea nu era singura ai cărei strămoși contribuiseră la teraformarea lunii noastre. Aerul vibra în sunetul limbii noastre materne, nu în cel al limbii vathekaar, și în ritmul muzicii noastre și al râsetelor. Pentru o clipă, mi-am putut imagina că totul se petrecea cu decenii înainte ca umbra vath să se întindă peste luna noastră și să ne cucerească planeta și sistemul.

Era greu să nu te cuprindă veselia și, când cântăreața s-a retras, i-a luat locul o formație, iar muzica s-a însuflețit. Le iubeam pe fetele de lângă mine – Khadija și Farah îmi erau cele mai apropiate prietene din lume. Crescusem împreună cu Khadija. Părinții noștri cultivau loturi de pământ alăturate, mamele noastre se plimbaseră în livezi ca să culeagă fructe înainte ca vreuna din noi să se fi născut, înainte ca vathi să ne fi întunecat cerul. Făcuserăm primii pași împreună, învățaserăm să citim împreună și tot așa merseserăm la școală. Când a venit vremea să ne înregistrăm la recensământul vathek, plecaserăm împreună în orașul capitală de pe Cadiz.

N-a trecut mult și m-au apucat amândouă de mâini, m-au săltat în picioare și am început să dansăm și să râdem, cântând în ritmul muzicii.

Nu știu cât am dansat, însoțite până la urmă de prieteni care râdeau și flecăreau. Aerul era plin de fum aromat, parfumul dulce și puternic al mielului gătit cu prune. Lumea părea să sclipească și să pâlpâie, alături de luminile făcliilor răsfrânte din paiete și bijuterii false. Știu cum trebuie să fi arătat cu toții, căci doar cu un an în urmă eram prea tânără ca să particip. Tânjisem să fiu parte din grup și acum eram una dintre fetele care țipau fericite, căzând una peste alta în timp ce ne hlizeam.

Am uitat de griji o vreme. Rebeli, foame, sărăcie – nimic nu conta în seara aceasta.

Apoi ușile de la kasbah s-au trântit în lături, iar muzica s-a oprit.

3

Deși nu se putea să fi trecut mai mult de câteva secunde, mi s-au părut minute întregi până când corpul s-a adaptat. Până să observ că muzica a dispărut, râsul s-a împuținat, iar bucuria a fost înlocuită de frică.

Când crești într-un loc precum Cadiz, în vremuri ca ale noastre, înveți semnele. Tăcerea deplină, urmată de clinchetul ușor, aproape imperceptibil, al metalului pe piatră. Huruitul înfundat al roților, suficient de tare încât să-ți dea de veste. Vathi rareori trimiteau oameni în casele noastre. Iar când o făceau… Ei bine, cruzimea lor cunoștea puține limite. Așa că am fost vag ușurați când prima arătare apărută pe ușă a fost un droid imperial, din crom și argint, cu suprafața gravată cu modele dure și precise.

Droizii imperiali nu erau construiți să arate uman. Erau mereu cu cel puțin treizeci de centimetri mai înalți decât media, cu scheletul făcut din excelsior și adamant, strălucind ca argintul oriunde s-ar fi aflat. Chipurile le erau goale, cu excepția fâșiei albe de lumină care ținea loc de ochi, iar capetele le erau încadrate de o carcasă din metal dur. Proiectantul a ales să le modeleze torsul sub forma unor cuști toracice, fără carnea din interior sau din exterior, așa încât droidul nu doar arăta ca un monstru, ci chiar era unul. Nu au fost făcuți pentru război, însă, pe de altă parte, nici nu aveai nevoie de mai mult de nouăzeci de kilograme de metal ca să intimidezi și să maltratezi civili.

Iar droizii erau foarte eficienți la asta.

Violența bărbaților vathek era cu ușurință compensată de calculele droizilor privind viața și moartea. Iar pentru ei, viața andalană era mereu o pierdere acceptabilă.

Droizii – opt în total – nu vorbiseră încă. Se adunaseră în ușă, tăcuți ca moartea și la fel de neclintiți.

Am tresărit când o mână mi-a cuprins brațul, însă era doar fratele meu, cu o expresie înverșunată pe față.

– Aziz și părinții noștri? l-am întrebat cu voce joasă.

– Sunt în spate, mi-a răspuns el.

– Toate fetele între paisprezece și douăzeci de ani să se alinieze la peretele de vest, a anunțat unul dintre droizi.

Vocea i-a răsunat de parcă o persoană aflată înăuntru vorbea printr-un tub de metal.

Un fior de gheață mi-a urcat pe șira spinării, dar am pășit înainte.

– Nu, a zis Husnain, strângându-mă mai tare.

– Nu fi absurd, am șuierat. Dacă scanează grupul și descoperă că am mințit? Mai bine merg acum și terminăm cu asta.

Am înțeles teama lui Husnain. Auziserăm cu toții poveștile – vathi apăreau neanunțat când ne adunam prea mulți într-un loc. Se temeau de rebeliune și, conform înțelepciunii populare, când oamenii se întâlneau în grupuri, la scurt timp urma revolta. Tatăl meu șchiopăta acum, pentru că participase în tinerețe la o astfel de adunare, iar oameni din satul nostru – printre care fratele mai mare al tatei – dispăruseră de la astfel de întruniri și nu mai apăruseră niciodată. Eram prea tânără ca să-mi amintesc mai multe, dar cunoșteam teama care îți sfâșia pieptul când droizii luau cu asalt o clădire. Cunoșteam tânguiala unei femei care știa că în curând va deveni văduvă.

Husnain părea gata să explodeze, avea chipul răvășit de furie.

– Ei nu pot face asta.

Vathi nu deranjau niciodată o noapte de majorat, ceva atât de clar menit să-i celebreze pe tinerii din satele noastre, când mai eram atât de puțini.

Sau măcar nu o făcuseră până atunci.

– Tocmai ce o fac, i-am atras atenția și l-am bătut ușor pe mână. Lasă-mă să merg și se va termina destul de repede. Promit.

Husnain a părut să se lupte o clipă cu el însuși, după care mi-a dat drumul. Eram apropiați pentru că eram asemănători în foarte multe privințe. Dar în privința asta ne deosebeam. Eu înțelegeam lumea în care trăiam, consecințele

opoziției. Husnain… detesta să-și plece capul în fața cuiva și mai ales în fața nedreptății. Și-ar fi riscat viața în numele unei idei mai degrabă decât să trăiască și să îndure.

Cei din cameră s-au împărțit în două grupuri, fetele cu vârsta specificată, în stânga, iar ceilalți în dreapta. Fumul devenise înăbușitor, nu mai era ceața aceea de vis. Părea mai gros, ca un giulgiu.

Doi dintre droizi au venit spre noi și au început să ne studieze, unul din fața șirului, celălalt din spate. Khadija stătea lângă mine și ne țineam de mână, strivindu-ne una alteia degetele.

Tatuajul noului daan îi strălucea pe obraji și pe frunte, în lumina focului; arăta, m-am gândit eu, mai frumoasă decât oricând. După ce am împărtășit atât de multe în viața noastră, era firesc să ne sărbătorim în același timp noaptea de majorat. Mi-a strâns din nou mâna, cu fața la fel de inexpresivă ca a mea. Nu exista nicio pregătire despre cum să ne purtăm cu droizii vathek, dar cu toții știam. Fără frică, fără emoție, nimic care să le atragă atenția asupra ta.

Din câteva în câteva secunde, ambii droizi scoteau un huruit mai puternic și apoi un sunet scurt și ascuțit, înainte să treacă la fata următoare. Abia când au ajuns la doar câteva fete de noi, mi-am dat seama ce făceau – o rază lată și verde scana fața fetei, apoi se stingea cu un bip. Încercau să găsească pe cineva.

Am auzit vocea lui Aziz, avertizându-mă despre căutarea rebelilor, despre impresia că îi ajuți pe suspecți. Aici nu erau rebeli – doar un sat de fermieri care urmau să flămânzească în lunile ce aveau să vină, acum că sursa de hrană ardea mocnit. Am cercetat camera cu privirea. Iată-l pe Adil, producătorul de parfum, cu piciorul lui schilod. Ibn Hazm, ultimul membru al unei familii prospere înainte de război. Părinții Khadijei, fermieri și culegători de fructe. Toți cei de aici cunoșteau prețul răzvrătirii. Niciunul nu ar fi riscat.

Am rămas nemișcată, cu ochii fixați pe o făclie pâlpâitoare, în timp ce un droid s-a oprit în dreptul meu, s-a aplecat spre mine și mi-a scanat fața.

Sunetul pe care l-a scos nu a fost un bip, ci un zăngănit, ca o alarmă. Droidul nu s-a clintit, parcă nedumerit.

Inima mi-a luat-o razna – să fii diferit nu era niciodată bine. Să fii diferit însemna ca vathi să-ți bată la ușă în mijlocul nopții.

Am aruncat o privire spre ușa pe care intraseră și apoi spre ieșirea din spate. N-aș fi reușit să fug și probabil prietenii mei ar fi plătit cu viața, dacă veneau după mine.

– Luați-o! a zis unul dintre droizi.

– Nu!

Husnain și-a făcut loc prin mulțime și a venit lângă mine.

– Nu puteți s-o luați.

Fără de veste, droidul și-a ridicat laserul de la coapsă și l-a ațintit spre fruntea fratelui meu. Droizii nu-și setau niciodată armele pentru imobilizare. Ar fi trebuit să încremenesc, să urlu, să cedez. Însă, deși Husnain era mai mare decât mine, întotdeauna avusesem grijă de el.

– Oprește-te, am zis din nou, cu vocea fermă, și m-am așezat în fața lui. Nu e niciun motiv pentru violență.

– Vii cu noi, a zis droidul, ținându-și laserul ridicat.

Mi-am îngropat mâinile tremurânde în pliurile fustei și am clătinat din cap.

– Spuneți-mi ce vreți de la mine. Am drepturi.

Chiar și mie cuvintele îmi sunau goale. Firește că nu aveam drepturi. Eram o fată săracă, de pe o lună uitată de lume. Și eram tânără, fără nicio dovadă la dosar care să-mi demonstreze loialitatea față de vathi.

– Vei veni cu noi de bunăvoie sau cu forța.

– Nu voi veni, am repetat.

Mi-am dat seama prea târziu de propria prostie. Nu te ridicai împotriva vathilor și, cu siguranță, nu împotriva droizilor lor, care n-ar fi cedat la rugăminți sau la emoții. Îmi simțeam sângele pulsându-mi în vârful degetelor, aproape auzeam rotițele învârtindu-se în interiorul droidului în timp ce și-a mutat atenția de la mine spre Khadija.

Laserul n-a scos niciun sunet, doar mâna Khadijei a slăbit brusc strânsoarea. Degetele i-au alunecat dintre ale mele, iar trupul i-a căzut în față. A lovit

pământul cu genunchii, prăbușindu-se apoi într-o parte, cu ochii deschiși din cauza șocului.

La ceremonie, purtase o rochie albă brodată cu verde. Roșul s-a deschis ca o floare pe umărul ei, pătând liniile verzi ce-i brăzdau în zigzag brațele. Membrele i-au alunecat, îndoite, ca de păpușă, într-o poziție pe care nu o mai văzusem niciodată. Părul său negru, despletit cu ocazia ceremoniei, s-a împrăștiat în jurul capului, întunecat precum bezna, ascunzând-o de mine exact ca un lințoliu.

Acum nu mai puteam să respir. Acum inima îmi bubuia atât de rapid, încât plămânii mi se micșoraseră, iar corpul îmi amorțise.

Sângele din brațul Khadijei se strângea într-o baltă sub ea.

Mama ei a țipat prima și apoi a izbucnit haosul. Nu puteam să gândesc și m-am mișcat doar pentru că Husnain m-a tras înapoi și m-a obligat să alerg. Nu era suficient de rapid – nimeni n-a reușit vreodată să scape de vathi prin fugă.

O mână de metal m-a înhățat de brațul stâng și m-a oprit.

– Nu! am țipat, dar era prea târziu.

Droidul l-a apucat de umăr pe fratele meu și l-a aruncat înapoi, aproape spre jumătatea curții. Husnain s-a izbit de fântână cu un zgomot înfiorător, apoi a căzut la pământ, nemișcat.

– Dă-mi drumul!

M-am luptat cu cel care mă ținea captivă, încercând să ajung la fratele meu, în timp ce toți ceilalți alergau urlând, strângând copiii, încercând să scape. Nu reușeam să-mi văd restul familiei. Doar pe Husnain, zăcând neclintit cu fața în jos, ignorat de toată lumea.

Am țipat din nou, dar droizii m-au luat pe sus, chiar dacă mă zbăteam, loveam și urlam, strigând numele fratelui meu.

– Husnain!

Îmi simțeam gâtul ca o rană vie de cât zbierasem, dar el nu s-a ridicat și nimeni nu s-a oprit să-l ajute.

Am fost târâtă pe o rampă într-o navă vathek, iar ultima mea imagine de acasă a fost cu flăcările ce cuprindeau kasbah, după focul pus de un droid când

ușile se închideau.

ZIYAANA, ANDALA

4

Visasem dintotdeauna să plec de pe Cadiz, să vizitez alte sisteme stelare din galaxia noastră. Dar n-aș fi crezut niciodată că voi fi luată împotriva voinței mele. Am fost târâtă prin clădire, urcată pe o navă, tăcută și amorțită, apoi, într-un final, depusă într-o celulă.

Mă durea tot corpul, iar vederea îmi era încețoșată de lacrimi nevărsate. Sub mine era o podea de sticlă, mată, ce căpăta tonuri tot mai închise de gri. Dar îmi dădeam seama unde eram – și unde mergeam.

Cadiz dispăruse în urmă, iar Andala, planeta-mamă, creștea în ochii mei cu fiecare minut. Mi-am cuprins umerii cu brațele, încercând să îmi controlez panica. M-am rugat cu ardoare ca familia mea să fi supraviețuit focului din kasbah. Nu înțelegeam – nu puteam înțelege de ce mă luaseră pe mine și în ce scop.

Nu reușeam să scap de imaginea lui Husnain zăcând nemișcat în mijlocul debandadei, nici de bufnetul corpului său când s-a lovit de piatră. Era bine? Dar părinții mei? A reușit Aziz să îi scoată de acolo? Și Khadija? Focul laserului fusese îndreptat spre braț, nu spre piept; voia să amenințe, nu să ucidă. Dar pierduse mult sânge… Mintea îmi lucra febril și neîncetat, trecând de la un gând la altul, încercând să înțeleagă, să spere.

Indiferent de motiv, vathi mă luaseră pe mine. Familia mea și satul erau în siguranță.

Erau în siguranță.

Cel puțin, asta îmi repetam mie însămi. Nu știam dacă o și credeam.

Mi-am petrecut orele holbându-mă la planeta ce se tot apropia. Într-un final, nava a încetinit și valuri de nori și ceață mi-au blocat vederea. Podeaua s-a topit din nou în culoarea sa intimidantă gri-oțel, iar ușa s-a deschis șuierând. Am înțepenit, așteptându-mă să intre un droid imperial. În loc de asta, în prag

aștepta o fată andalană. Era îmbrăcată ca mine, într-un caftan lung, cu mânecile strânse la încheieturi și o vestă scurtă fără mâneci. Și-a îndepărtat vălul de pe părul roșu și de pe fața arămie și pistruiată.

– Amani?

N-am zis nimic.

– Eu sunt Tala, a spus ea. Trebuie să mă urmezi.

M-a condus de la navă într-o curte care părea să se întindă la nesfârșit, plină de iarbă moale, care se legăna ușor în vânt. Am privit uimită priveliștea care mă înconjura, în timp ce Tala m-a ghidat pe o alee de marmură șlefuită, înspre centrul grădinii. Arcade îmbrăcate în roșu și alb mărgineau culoarul, iar coloanele lor de alabastru străluceau. Cântecul păsărilor umplea aerul și păuni colorați ca nestematele mergeau țanțoș pe cărare. Aerul era parfumat cu miros de tămâie și de flori și mai cald decât mi se păruse vreodată pe Cadiz.

Aș fi fost o ignorantă dacă n-aș fi recunoscut pavilioanele și mozaicul specifice locului în care eram: Ziyaana, palatul imperial al Andalei. Timp de secole fusese reședința casei noastre regale, a regilor și reginelor andalane. A fost ultimul loc ce a căzut sub ocupație. Acum palatul îi găzduia pe regele vathek și noua sa curte.

– Îmi poți spune ce caut aici? am întrebat, străduindu-mă să nu-mi tremure vocea.

– Vino, a zis ea în loc să-mi răspundă la întrebare. Nadine, intendenta regelui, te așteaptă în aripa de est – va fi profesoara ta. Ai grijă cu ea – face parte din nobilimea vath.

Am înghițit în sec. Dacă un nobil vath era implicat în atacul de la kasbah, mă aștepta un sfârșit crunt. Se aflau în eșaloanele superioare ale cuceritorilor noștri, rareori erau văzuți departe de capitala noastră și aproape niciodată singuri. Clasa lor socială era marcată de părul argintiu-deschis, ceea ce îi făcea ușor de recunoscut printre ai lor.

– Și apoi?

N-a zis nimic.

M-a condus în jos pe un rând de trepte și printr-un șir de camere spațioase. O adiere a pătruns înăuntru, ridicând perdelele transparente, dând la iveală grătare pentru flori din lemn închis la culoare, alcovuri tapetate cu perne și coloane sculptate. Dar era liniște – dispăruseră cântecul păsărilor și sunetul apei.

În cele din urmă, am pătruns într-o altă curte. Avea puțină iarbă și singurele tufișuri dimprejur erau plantate în ghivece și străine locului. O fântână susura în mijloc și chiar în stânga sa se afla o masă, mult deasupra pământului. Confortul și luxul andalane cedaseră într-un final locul sobrei splendori vathek. Fără viață, fără căldură – doar piatră și apă.

O femeie cu păr argintiu strălucitor, semnul distinctiv al nobilimii vath, stătea în spatele mesei, cu un vraf de tablete la un capăt și un holoreader în față. Avea trăsături ascuțite – pomeți ascuțiți, nas la fel și o gură subțire care nu părea făcută pentru zâmbete.

– Înălțimea Voastră, a zis Tala în vathekaar. Am adus fata.

Înălțimea Sa Nadine nu a spus nimic și a continuat să lucreze.

Tala a rămas perfect nemișcată, de parcă asta ar fi fost o obișnuință. S-au scurs minute și apoi zeci de minute și apoi parcă ore întregi. Chinuindu-mă să stau în picioare, nervii îmi cedau pe măsură ce trecea timpul, iar prin minte îmi goneau poveștile pe care le auzisem, cu o panică ce tot creștea.

Spre sfârșitul războiului, luna noastră fusese un protectorat guvernat de unul dintre nobilii vath. În munții ce înconjurau valea noastră se adăposteau unii dintre ultimii rebeli, iar nobilul vath îi vânase metodic, făcând din ei un exemplu. Nu eram născută pe atunci, dar urmele domniei lui rămăseseră. Piciorul schilodit al lui Adil. Un sat gol la trei kilometri spre sud de noi. Satul de la vest cu o singură locuitoare kushaila și fiica sa, cu păr argintiu și ochi albaștri.

– Vorbești vathekaar?

Aproape c-am sărit la auzul vocii lui Nadine. Gura mi s-a deschis și s-a închis, încercând să mă întorc înapoi în prezent.

– Da.

– Unde ai învățat?

– La școală.

– Câți ani ai?

– Optsprezece.

– Mai vorbești și alte limbi?

– Kushaila, am șoptit.

Fusese limba comună a lunii noastre înainte de ocupația vathek. Aici, în capitală, fusese limba regală. Acum, dacă erai prins vorbind-o, riscai să stârnești furia oricărui vath se nimerea prin preajmă. Dacă te prindea un droid sau un membru al gărzii, era foarte probabil să fii bătut și aruncat în închisoare. Potrivit legilor galactice, nu puteau să interzică fățiș o limbă indigenă și diferitele popoare ale Andalei se mândreau cu limbile lor materne. Însă vathi păreau hotărâți să le scoată din noi cu bătaia, în special kushaila, cu orice preț.

Nadine a pufnit batjocoritor.

– Te pricepi la ceva?

Am auzit vocea lui Husnain spunându-mi să exersez poezia. L-am văzut pe tata aplecat peste plantele din seră, învățându-mă să încrucișez soiurile. Fața mamei, roșie și transpirată în bucătărie, învățându-mă să fac pâine.

Nu puteam închide ochii – nu puteam să arăt slăbiciune. Așa că am luat fiecare amintire, am împăturit-o iar și iar și am pus-o deoparte.

Am clătinat din nou din cap. Nimic din ce ar interesa-o.

Nadine și-a așezat mâinile pe masă și s-a lăsat pe spate, ca și cum nu mă credea. Nu îmi dădeam seama dacă îi făceau plăcere interogatoriul, priveliștea fricii mele evidente, cert e însă că așa părea. N-a zis nimic atunci când nu i-am răspuns, iar tăcerea s-a așternut între noi.

– Presupun că nu contează, a zis ea și s-a ridicat. O să aflăm noi, într-un fel sau altul. Tala, acoperă-i fața. Croitoreasa e pe drum.

Tala s-a grăbit să-mi fixeze un văl peste chip, iar în curând croitoreasa a năvălit în curte și a început să-mi ia măsurile. Deci urma să trăiesc. Gândul nu mi-a adus nicio ușurare. La ce aș avea nevoie de haine noi? Cine m-ar vedea în ele? De ce trebuie să-mi ascund fața?

Ce voiau de la mine?

– Vezi care e programul lui Agron în zilele următoare, i-a cerut Nadine Talei. Se apropie sezonul balului – ar putea fi indisponibil săptămâni întregi.

– Da, Înălțimea Voastră.

Fața Talei a rămas impasibilă și a refuzat să mă privească în ochi.

– Poți să pleci. Voi trimite după tine să o iei când va fi gata.

Tala nu s-a uitat la mine în drum spre ieșire, iar croitoreasa a urmat-o la scurt timp.

Am rămas singură în curte în timp ce Nadine studia niște tablete, pe care le dădea mai departe unui droid din spatele ei. Fusesem chemată dimineața devreme, dar timpul se scurgea încet tot așteptând să mă lase să plec.

Nu m-a lăsat.

Minutele s-au transformat în ore, iar umbrele din curte s-au lungit odată cu ele. Știam să fiu răbdătoare, eram obișnuită cu munca grea la culesul fructelor din livadă, lucrând deseori de la răsărit până la apus. Însă n-a trecut mult și au început să mă doară spatele și picioarele. Nu dormisem și nu mâncasem de la petrecerea încheiată abrupt în noaptea majoratului și mă simțeam amețită, dezorientată de vălul care îmi acoperea fața și îmi îngusta raza vizuală.

Iar apoi, dintr-odată, a părut că până și huruitul droidului a încetat. Nadine și-a pus jos stylusul și și-a îndreptat spatele. M-am îndreptat la rândul meu, exact când pași rapizi și preciși au răsunat în curte.

Nadine s-a ridicat din scaun și s-a repezit pe lângă mine.

– Tu rămâi aici, mi-a zis dur și tăios, dispărând apoi în spatele tufișului din celălalt capăt al curții.

– Ca întotdeauna, am auzit eu, e o plăcere, Alteța Voastră.

Inima îmi bubuia în piept. Le auzeam șoptind – Nadine și cineva din familia regală. Nu existau mulți membri în familia regală. Regele vathek, Mathis, avusese un singur copil cu mireasa lui andalană: prințesa Maram, despre care se zicea că era la fel de crudă ca tatăl său, în ciuda faptului că era pe jumătate kushaila. Regina lui Mathis fusese răpusă de boală în timpul Exterminării –

distrugerea sistematică a Salihilor, cea mai puternică familie andalană care se împotrivise ocupației vathek.

– În genunchi, mi-a zis Nadine din spate.

M-am lăsat stângaci în jos.

– Ei bine, ești făcută pentru treaba asta, nu-i așa? a spus o a doua voce.

Era șlefuită și dură, de parcă vorbitoarea ar fi obișnuit să secere oameni cu ea.

Îi simțeam ochii în spate, arzându-mi pielea capului, îi auzeam foșnetul fustelor și clinchetul bijuteriilor, în timp ce îmi dădea târcoale de la distanță. Partea de jos a fustei era roșu-închis, brodată din abundență cu negru. De cureaua din aur din talie atârnau câteva lanțuri lungi și subțiri, care se legănau și se loveau unele de altele pe măsură ce se apropia.

Privirile ni s-au întâlnit, provocându-mi un suspin și un hohot de râs în același timp. Să o privesc pe fata din fața mea era ca și cum m-aș fi uitat în oglindă: regăseam gura mea pe chipul ei, aceiași ochi întunecați ca ai mei, deși conturați cu kohl. Aceeași bărbie și aceiași obraji – cu toate că ai ei erau mai plini și mai rotunzi datorită traiului bun.

Nimeni de pe Cadiz nu văzuse de foarte mult timp vreo imagine cu prințesa – tatăl ei o ținuse ascunsă pe Luna-Vaxor, patria vathek, departe de pericole și de priviri. Însă acum știam că înaintea mea se afla Maramvak Mathis, Alteța Sa Regală, Marea Prințesă a vathilor.

Și arăta exact ca mine.

5

Prințesa s-a apropiat de mine cu pas ușor și grațios, mi-a tras vălul și și-a strecurat mâna sub bărbia mea. Arăta precum regina care urma să devină într-o zi, dominatoare, cu o mână împletită leneș printre faldurile rochiei sale opulente. Soarele scânteia în cureaua din aur și în inelele pe care le purta. Eram la fel, mă gândeam eu, și totuși nu chiar. Etala mai multă bogăție decât crezusem că voi vedea toată viața mea. Și în vreme ce eu încă răspândeam izul unei fete de la țară, prințesa mirosea a uleiuri dulci și a parfum. Încăperile ei erau, cu siguranță, aromate cu bukhoor[3], părul spălat cu săpunuri plăcut mirositoare, caftanele împăturite cu rășină de trandafir învelită în satin.

Era prostesc din partea mea să o privesc în ochi – în fond, era prințesă. Dar fiecare dintre noi părea concentrată asupra celeilalte și, cu cât ne holbam mai mult, cu atât mai dureros mă strângea de obraji. M-am străduit să nu mă smulg din strânsoarea ei.

Prințesa, auzisem eu, fusese crescută în patria vathek printre rudele tatălui său, după moartea mamei. Era vlăstar vathek până în măduva oaselor, cel puțin așa mergea vorba, crudă atât cu familia, cât și cu prietenii. Sărăcise intenționat niște veri care nu-i făcuseră pe plac. Și când s-a întors în Andala, una dintre doamnele sale de onoare s-a ales două săptămâni mai târziu cu fața slută, ca pedeapsă că vorbise neîntrebată. Ura ei față de poporul și istoria mamei sale era legendară. Nu vorbea și nici nu citea kushaila și o batjocorea constant atunci când cineva o folosea în preajma ei.

Oricât ar fi fost de tânără și chiar dacă pe jumătate a noastră, ne așteptam să continue întocmai domnia tatălui ei atunci când avea să ajungă la putere.

– De ce crezi că ești aici și nu acasă? a întrebat blând prințesa.

– Sunt aici pentru că am fost adusă, luată de acasă, am zis eu, lăsându-mi o parte din furie să mi se strecoare în voce.

Mâna de pe obrajii mei s-a încleștat dureros și am tras adânc aer în piept.

– Nu te juca, a zis ea. N-am chef de asta.

– Nu înțeleg de ce mă aflu aici, i-am spus eu, cu toate că nu era în întregime adevărat.

Știam de fapt sau credeam că știu. Mintea îmi gonea gândindu-mă la situații în care ei m-ar putea folosi – fiica unui fermier aflată la îndemână – în locul unei prințese. M-am gândit din nou la droizii care au dat buzna în kasbah, scanând fața fiecărei fete din sat care împlinea vârsta majoratului. Nu mă luaseră din pură întâmplare. Mă căutau de mult – o imagine în oglindă a lui Maram –, probabil pretutindeni în Cadiz și pe toate lunile din sistemul nostru.

– Nu știu, Alteța Voastră, m-a corectat ea și mi-a zgâlțâit furioasă bărbia. Spune-o!

– Nu știu, Alteța Voastră, am repetat, încercând să-i reproduc tonul.

– Ce imitatoare drăguță ești tu! Aproape că te-aș putea ierta că semeni atât de mult cu mine.

– N-am ales să arăt așa, am zis ușor.

Expresia i s-a schimbat din furie stăpânită în ceva mai urât, mai crud. Aerul dintre noi s-a întins și s-a subțiat, până când mi-a eliberat bărbia. Cu o mișcare rapidă de viperă, m-a plesnit cu dosul mâinii pline de inele. Durerea a fost bruscă și violentă; a radiat de-a lungul obrazului și spre maxilar, țâșnind ca fulgerul, amplificată de gustul amar de cupru pe care îl aveam în gură. Mi-am lăsat încet capul pe spate și mi-am strâns fusta cu toată puterea.

Când ochii ni s-au întâlnit, urma unui zâmbet i-a apărut pe chip și i-a dispărut imediat. Părea aproape satisfăcută și asta m-a înspăimântat mai mult decât furia ei.

– Nici eu, a zis într-un final, cu voce plată. Dar iată-ne aici – o fată cu origini umile și o viitoare regină. Acum răspunde-mi la întrebare.

– Nu știu, Alteța Voastră, am repetat.

A rânjit disprețuitor.

– Alteța Sa, a zis Nadine, a fost binecuvântată cu o rezervă.

– Nu sunt o rezervă, am scrâșnit eu.

Satisfacția i-a crescut și s-a transformat în triumf. Am simțit un gol în stomac dându-mi seama de capcana pe care mi-o întinsese.

– Vathi au o poveste despre un bărbat pe nume Alexius, care l-a mâniat pe zeul lor, a început Maram și gura i s-a arcuit într-un zâmbet leneș. A fost spânzurat pe un vârf de munte și lăsat pradă păsărilor. L-au ciugulit zi de zi până când a murit, a continuat ea și a început să-mi dea roată. Și în fiecare noapte zeul îi vindeca trupul, așa încât păsările să se poată înfrupta din nou la răsăritul soarelui.

Am încercat să-mi țin respirația sub control și ochii fixați într-un punct din podea. Orice avea în minte, nu mă voi ghemui de frică. Nu mă putea forța.

Maram a fluierat, un sunet înalt și subțire, și a ridicat brațul drept. Pentru prima dată am observat mănușa lungă din piele pe care o purta. Un fâlfâit de aripi se apropia.

Spre cinstea ei, Maram nici nu a clipit când rocul a aterizat pe brațul său. Avea cel puțin jumătate din înălțimea ei și, când și-a întins aripile în echilibru, anvergura lor era cât înălțimea prințesei. Ghearele și ciocul erau albe ca osul, într-un contrast izbitor cu penajul negru ca noaptea. M-a privit cu un ochi la fel de întunecat precum penele, fixându-mă de parcă aș fi fost o pradă.

Am înghițit în sec.

– Nadine obișnuia să-mi spună povești, a zis Maram.

A atins pasărea într-un loc anume pe piept și rocul a ciripit, un sunet straniu pentru o creatură atât de înfricoșătoare.

– Rocul era odată atât de mare, încât putea căra oameni în toată firea pentru a-și hrăni puii.

Zâmbetul i s-a lărgit când privirile ni s-au întâlnit. Frica pulsa în mine mai tare decât propria inimă, acoperind totul. Nu am tresărit când a ridicat brațul, lansând rocul înapoi în aer, dar nu conta. Calmul meu nu ar fi oprit ceea ce știam că va urma.

– Vei învăța o grămadă de lucruri în Ziyaana, a zis ea.

Acum zâmbea dulce, aproape simpatic. Avea o gropiță în obrazul stâng.

– Iată prima ta lecție: nu îndrăzni să îmi răspunzi obraznic.

A fluierat scurt și ascuțit de două ori. Rocul și-a aruncat umbra de sus, din tavanul sub care se rotea, a scos un țipăt furios și a plonjat cu aripile strânse pe lângă corp.

Nu mi-am putut înăbuși urletul de groază care mi-a izbucnit din gât.

Văzusem ulii feroce și altele asemenea pe Cadiz, îi urmărisem cu o fascinație detașată cum doborau prada și se înfruptau. Nu empatizasem niciodată cu prada, nu-mi imaginasem vreodată că mă voi afla pradă ghearelor, ciocului și terorii. Nu trebuia să pari slab dacă voiai să supraviețuiești în satul de pe luna noastră.

Rocul n-a scos niciun sunet când s-a izbit de mine și și-a înfipt ghearele în umerii mei. Le-a strâns, săpându-mi în carne și oase, înainte să mă salte în aer și să mă târască înapoi câțiva metri. Nu era suficient de mare încât să mă dezlipească mai mult de câțiva centimetri de sol, dar, când pământul mi-a dispărut de sub picioare, am urlat mai tare decât înainte.

Puținul calm pe care îl avusesem s-a spulberat când mi-a dat drumul în genunchi. Rochia din noaptea majoratului era deja îmbibată în sânge și l-am simțit prelingându-se gros din răni. M-am ghemuit la pământ plângând.

Crescând într-un sat ca al meu, învățai un tip diferit de frică. Teama de foame. De droizii imperiali. Frica de huruitul slab care însoțea dronele imperiale. Însă acea teamă te pregătea să fii rezistent – te puteai lăsa înfrânt de prezența ei sau puteai învăța să îi ții piept.

Dar nu se compara cu asta. Nu trăisem niciodată spaima profundă că un roc s-ar putea întoarce să-și încerce din nou norocul cu mine. Nici frica asociată cu țăcănitul ușor al papucilor pe podeaua unei curți interioare.

M-am forțat să o privesc pe Maram atunci când s-a oprit deasupra mea. De data asta nu îi înțelegeam căutătura. Era derutant să mă uit la ea, la mine însămi, și să nu înțeleg ce însemnau diferitele expresii pe care le cunoșteam atât de bine pe propriul chip.

– Ce ființă jalnică și vrednică de milă ești! a zis ea într-un final.

În ciuda rănilor, am zâmbit.

– Vă priviți în oglindă, Alteța Voastră?

M-a lovit din nou și, înainte să mă prăbușesc, m-a prins de umăr și a strâns. Am țipat de durere, iar ea a strâns mai tare, stând amenințătoare deasupra mea, cu fața fioroasă.

– Nu vei râde în zilele următoare, mi-a promis ea.

N-am zis nimic, dar speram că îmi vedea hotărârea.

Mi-a dat drumul și m-a împins cu dezgust. Acum arăta înspăimântător, cu degetele și rochia pline de sânge.

– Regele, a început Nadine ignorându-ne pe amândouă, ține la viața fiicei lui. Și i-a fost pusă deseori în pericol în ultima vreme. Rareori poate părăsi Ziyaana, de teama atacurilor rebelilor.

Mi-am ținut gura, deși nu mă mira că provocase o așa mânie.

– Cu ocazia majoratului prințesei și a confirmării moștenirii sale, vor fi necesare mai multe apariții publice. Regele nostru a ordonat ca tu să îți riști viața, de vreme ce ea nu poate. Te vei pregăti și vei deveni Alteța Sa. Vei vorbi ca ea, vei merge ca ea. Și chiar vei respira ca ea.

– Și dacă nu o fac? am întrebat, încercând să-mi controlez dezgustul.

– O vei face, a zis Nadine.

– Însăși viața ta depinde de asta, a adăugat Maram cu un zâmbet sinistru.

M-am concentrat pe mers, atentă să pun un picior în fața celuilalt, în timp ce un droid m-a condus din curte înapoi în aripa de palat în care poposisem prima dată. N-am întâlnit pe nimeni, nici măcar alți droizi. Mi-am dat seama că nu era nimeni să mă vadă. Nimeni care să remarce asemănărea cu Alteța Sa.

Chiar când simțeam că mă prăbușesc, droidul m-a ghidat în niște încăperi unde aștepta Tala, cu o măsuță în față și un pat tapițat chiar în spate. A sărit în picioare, albă la față. Se holba la mine, iar mâinile îi tremurau.

– Pe Dihya, a zis cu răsuflarea tăiată și m-a prins de talie când m-am împleticit.

Am țipat, durerea radiindu-mi prin tot corpul. Când și-a tras mâna, era plină de sânge.

A murmurat o rugăciune scurtă în kushaila și m-a ajutat să mă bag în pat.

– Mulțumesc, Unit 62, i-a zis droidului.

– Da, cetățeană.

A huruit și s-a îndepărtat cu pași mari.

Tala a lucrat încet și meticulos, în timp ce eu mă uitam în gol. Sângerasem atâta, încât țesătura se lipise strâns de răni. Mi-a spălat atent umărul cu buretele, până când rochia a putut fi, în sfârșit, îndepărtată, pentru a-mi curăța rănile și a le înfășa cu o pânză de un alb strălucitor. Materialul era cald și m-a înțepat puțin, înainte să se absoarbă în răni, de parcă nici n-ar fi fost vreodată acolo.

Știam că nu era o dovadă de bunătate din partea ei. Mă repara ca să-mi pot îndeplini datoria, să mă întorc la Maram și să fiu din nou pedepsită. Am tresărit când mi-a atins bărbia cu degetele reci și mi-a întors fața spre ea. Privirile ni s-au întâlnit.

– O să dureze ceva ca rănile să se închidă, a zis ea, după ce mi-a spălat fața. Poți să faci baie. Bandajele o să țină. Dar ți-ar fi mai bine dacă ai dormi pe burtă.

Avea mâinile pline de sânge. Am urmărit-o cum le băga într-un vas cu apă tulbure, am privit cum vasul s-a închis la culoare. M-am întrebat pe câți alții îi îngrijise astfel. De câți fusese nevoie ca să învețe să afișeze privirea goală și rece? Distanța? Oare voi sfârși la fel?

– Acestea sunt încăperile tale. Poți folosi după plac acest apartament și curtea. Dar nu ai voie dincolo de poarta de vest, înțelegi?

Ochii ni s-au întâlnit pentru a doua oară. O umbră de emoție i s-a strecurat pe față și a dispărut imediat.

– E o lecție grea, a zis ea, coborând vocea într-o șoaptă. Dar mai bine o înveți de la început. Nu există scăpare din calea dorinței lor. Doar supraviețuire.

Cuvânt arab desemnând bucăți de lemn înmuiate în uleiuri aromate (n. tr.).

6

Dimineața a sosit printre tresăriri și șoapte. Auzeam o adiere ușoară furișându-se prin perdele, o ușă scârțâind, clinchet de lanțuri subțiri. N-am auzit croncănitul ciorilor sau cântecul cocoșilor în zori, nici scormonitul caprei noastre bătrâne în țarc. Nu-i auzeam nici pe părinții mei foindu-se la parter sau pe tata strigând cu voce blândă chemarea la rugăciune, o tradiție pe care insista să o păstrăm, în ciuda pericolului.

Nu mă înduram să deschid ochii sau să mă mișc. Mă durea tot corpul și cu greu îmi reveneam după coșmarul pe care îl avusesem. Însă dacă nu m-aș fi trezit curând, ar fi apărut mama să mă certe și să-mi aducă aminte că acceptasem să mulg capra cea încăpățânată atunci când o cumpăraserăm. Mai rău chiar, era datoria mea să o prind atunci când fugea, ceea ce probabil se întâmplase, având în vedere tăcerea ei de dimineață.

– Mami, am gemut.

Patul părea făcut din aer și simțeam o fierbințeală în tot corpul de la căldura prinsă între așternuturi.

– Mami, am zis din nou și m-am chinuit să mă ridic, după care am înlemnit.

Nu fusese un coșmar.

Droidul, rănile, prințesa – toate erau reale. Mă aflam în orașul capitală, Walili, în incinta palatului regal, Ziyaana.

Mintea mi s-a golit de spaimă. Abia supraviețuisem primei nopți. Cum mi-ar fi mers în următoarea noapte și tot așa, fără să punem la socoteală ce s-ar întâmpla când mi-aș intra în rolul de dublură a lui Maram? M-am ghemuit în pat, luptându-mă cu lacrimile.

Cineva fusese deja în cameră și îmi lăsase ceai și pâine. Atârnat de un cârlig lângă intrare, se afla un caftan crem-ivoriu. Mi-am închipuit că trebuie să li se fi părut banal doamnelor înstărite din Ziyaana – puținele mărgele erau

concentrate în jurul gâtului și pe marginile mânecilor jachetei. Dar lucrătura era înflorită și minuțioasă, mărgelele bătute cu aur și argint, iar țesătura delicată se unduia ca apa printre degete. Valora mai mult decât ferma familiei mele, eram convinsă de asta.

M-am spălat și m-am îmbrăcat, evitând cu grijă rănile, chiar înainte ca Tala să-și facă apariția, tăcută ca o fantomă.

Purta un caftan asemănător cu al meu, deși al ei era negru, cu mânecile și reverul jachetei brodate cu alb. Peste robă și jachetă era încinsă, în stil vechi, cu o curea din catifea.

– Vino, a zis și a arătat către o măsuță de toaletă și un rând de perne. Avem puțin timp și trebuie să te fac prezentabilă.

M-am așezat precaută și am privit-o cum îmi aranja părul. Trebuie să fi fost servitoarea fiicei vreunui makhzen care deținea vreo funcție inferioară în noul guvern. Degetele i se mișcau cu pricepere în timp ce îmi ungea și despărțea buclele groase și strâns răsucite. Mă așteptam ca pur și simplu să mi le îndrepte, însă mi-a împletit fire de aur și argint în cozi, după care a legat restul părului într-o coadă lungă.

– Cercei, a zis hotărât, și un colier. Uite!

A deschis un dulăpior și o cutie mică de bijuterii, alegând o pereche de cercei din aur cu pietre verde-închis și un colier asortat. Fără un cuvânt, mi-a pus în mână trei inele și a așteptat să mi le pun pe degete.

– Cred că bijuteriile sunt ultima mea grijă, am zis.

La asta, n-a scos un cuvânt.

Tala nu m-a însoțit în curtea lui Nadine. Droidul de ieri – Unit 62 – a fost cel care m-a escortat. N-am fost poftită să mă ridic după ce am îngenuncheat în semn de salut, așa că am rămas în genunchi, cu ochii pironiți în podeaua rece din piatră. Nadine n-a zis nimic; a lucrat ca și ieri, meticulos și fără întreruperi. Semăna prea mult cu parcursul zilei trecute ca să nu mă îngrijorez, însă mi-am ținut mâinile nemișcate și spatele drept.

Țăcănitul papucilor cu toc pe lespezi anunța sosirea prințesei.

Maram a intrat grăbită, cu un nor de pânză roz și neagră unduindu-i-se în urmă. Dacă cineva se gândise că rozul i-ar îmblânzi trăsăturile și ar face-o să pară mai dulce sau mai blândă, colierul negru din mărgele anula totul. Părul i se revărsa pe umeri, neîmpodobit cu aur sau bijuterii, și avea o singură brățară enormă, fixată cu o piatră mare neagră pe încheietura stângă. Părea furioasă și dușmănoasă. Avea ochii conturați puternic cu kohl și, când și-a îndreptat privirea spre mine, am coborât-o pe a mea și m-am dat înapoi înfiorată.

Fața îi era voit golită de emoții, pașii preciși, însă avea pumnii albi, încleștați în rochie. S-a așezat lângă Nadine și mi-a făcut semn să mă ridic.

– Alteța Voastră, am murmurat.

Nu a răspuns.

Când am îndrăznit să mă uit la ea, am constatat că mă fixa cu privirea, probabil îi păream la fel de ciudată cum mi se părea și ea mie.

– Ai aranjat-o, a zis într-un final și mi-a făcut semn să mă apropii.

Când am îngenuncheat la picioarele ei, m-a apucat de bărbie, înfigându-mi în obraz unghiile manichiurate.

– Asemănarea…

Presupun că, având părul pieptănat pe spate și fiind îmbrăcată în țesături noi și scumpe, putea vedea mai clar asemănările dintre noi.

Nici măcar asemănări, m-am gândit. Eram aproape gemene.

– Ce obicei barbar, a zis, iar eu am tresărit. Credeam că am interzis astfel de lucruri.

– În rândul nobilimii, a spus Nadine. Dar nu ne prea pasă de ceea ce fac sălbaticii.

Mi-am dat seama șocată că se referea la daanul meu.

Fierbințeala mi s-a urcat în obraji, chiar dacă m-am străduit să-mi țin gura închisă. Mama ei purtase cu mândrie pe față aceste însemne, ca și bunica ei, Dowager Sultana, care supraviețuise ocupației, dar acum trăia izolată de lume. Fuseseră interzise printre makhzen, însă erau un obicei tribal valoros, și nu doar în rândul kushaila.

Îmi venea să o întreb cum de ajunsese să urască atât de mult jumătate din propria descendență. Cum devenise atât de total și pe deplin asemănătoare tatălui său?

– Ne vom îngriji de fața ei, desigur, a adăugat Nadine.

Greața m-a răscolit, subit și iute. Știam ce aveau de gând.

– Nu puteți, am zis și mi-am urât tremurul din voce.

Maram nu a răspuns, deși privirea nu i s-a abătut de la cerneala de pe obrajii mei. Acum arăta aproape senină, în ciuda planului de a-mi lua singurul lucru care era cu adevărat al meu. Daanul meu era totul – familia, credința, moștenirea mea.

Deci asta urma: să fiu preluată, remodelată potrivit imaginii stăpânei mele, văduvită de unul dintre puținele lucruri care mă deosebeau de Maram. Cunoșteam atât de puține despre prințesa imperială – dar știam că era pe jumătate kushaila și că logodnicul ei era kushaila. Oare nu avea deloc iubire sau simpatie pentru ei?

– Te implor, am șoptit, pe măsură ce îmi strângea fața din ce în ce mai tare.

– Ah, a zis ea, iar în acea singură răsuflare i-am auzit tăișul dur al vocii, aversiunea. Nu ar trebui niciodată să implori.

Am vrut să urlu, ca tot palatul să știe ce îmi făcea. Dar apoi am simțit o pișcătură la baza gâtului. Uitându-mă în jos, am observat un robot ca un păianjen micuț, alergând pe fusta mea.

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost Maram, cu fața în continuare golită de emoții, cu un pumn încleștat între faldurile rochiei, privindu-mă în timp ce mă prăbușeam.

Am dormit sau cel puțin așa am crezut și am fost urmărită de coșmaruri. Un laser imens apropiindu-se de fața mea. Droizi în formă de insecte cățărându-se pe mine, intrându-mi în oase. Huruitul aspru al unei mici drujbe. Căldura, când îmi rădeau obrajii și îmi modelau maxilarul.

Mi-am revenit încetul cu încetul. Cu cât mă apropiam de suprafață, cu atât mai întunecată îmi părea lumea. Mă aflam în pragul terorii, urlând înăuntrul

meu și poate în realitate. Nimeni n-a venit să mă aline. Am rămas suspendată într-un coșmar până când, într-un final, m-am trezit.

M-am holbat la tavan, așteptând ca modelul înstelat de pe lambriul din lemn să prindă contur. Îmi simțeam corpul ca de plumb. Patul era acoperit cu un strat gros de cuverturi, iar perdelele care separau camera de restul apartamentului erau trase.

M-am chinuit să mă ridic.

Am avut un moment de seninătate totală în acea stare de confuzie. Nu îmi aminteam cum ajunsesem înapoi în cameră, ce se întâmplase de la ultima lecție.

Și apoi mi-am dus mâinile la față și am simțit bandajele.

Sunetul care mi-a țâșnit din gât era spart. M-am simțit trădată – deși nu era cazul. M-am ghemuit în pat, cu fața bandajată lipită de genunchi, și am plâns. Suspine adânci și năvalnice care îmi cutremurau tot corpul și răsunau din podeaua de piatră a apartamentului. Știam și fără să mă uit că noua cicatrice de pe spate dispăruse, pielea fiind netezită ca să semene cu a lui Maram. Pierdusem o bătălie pentru care nu fusesem niciodată pregătită. Fusesem lipsită de tot ce trebuia să fie al meu, cu care mă binecuvântase Dihya, iar acum… Cum puteam să am grijă de mine, să mă apăr, dacă nu mai rămăsese nimic din mine însămi?

Dacă tot ce aveam era Maram?

M-am gândit la vocea mamei, la cum îmi pieptăna părul și mi-l dădea după ureche. M-am gândit la duritatea ei când lucra, la fața îngustă fioroasă, de parcă era pregătită pentru micul ei război personal în bucătărie. Moștenisem mai degrabă imaginația tatălui meu decât puterea mamei. Acum nu îmi doream nimic mai mult decât ca ea să apară și să mă țină în brațe, să îmi împrumute cumva, prin simpla atingere, o parte din voința sa de fier.

Voiam să-mi revăd familia. Mama și tata, frații mei, bătrânele din sat pe care le strigam khaltou[4] de când eram mică. Nu mai voiam să visez niciodată despre droizi și Ziyaana. Voiam cerul înalt și aerul de munte. Voiam să știu că familia

mea e în siguranță, Khadija sănătoasă, Husnain în viață. Mai mult decât orice, voiam să îmi scriu propria poveste, liberă de influența vathek.

Dar nu se întrevedea sfârșitul acestor zile. Mă trezeam în fiecare dimineață prizonieră în Ziyaana, la mila lui Nadine și a altor nobili vath ca ea. Și, indiferent ce făceam, oricât de bine mă descurcam, șansele de a-mi revedea familia erau mici. Îmi vor da voie vreodată să mă întorc pe Cadiz? Îmi voi mai vedea vreodată părinții sau frații? Voi afla măcar dacă sunt sau nu în viață?

Voiam răspunsuri, dar nimeni de aici nu mi le-ar fi putut da. Familia, soarta, casa mea – toate erau de neatins deocamdată. Poate pentru totdeauna.

Îmi ștergeam ochii, când privirea mi-a căzut pe ea. Atârnată de un paravan din lemn, se afla rochia mea de majorat. Fusese curățată și cusută. Dispăruseră sângele și murdăria din acea noapte îngrozitoare, lacrimile fugii și ale răpirii. Am ridicat mâna să o ating și am simțit din nou acel val de durere, strâns în piept.

Dedesubt, pe un scaun, stătea teancul de foi pe care mi l-a dăruit Husnain în noaptea majoratului. Am rămas fără aer, privindu-l confuză. Uitasem de el, de acel scurt moment de fericire. Supraviețuise călătoriei spre Ziyaana, primei mele întâlniri cu Maram și îngrijirilor Talei.

Cum?

Mâinile îmi tremurau când am desfăcut șnurul cu care erau prinse și am scos paginile. Dintre ele a căzut o bucată de hârtie tare, mai rezistentă decât pergamentul, cu scrisul lui Husnain.

Fie ca aceste cuvinte să îți stăruie toată viața în minte.

Lacrimile mi-au încețoșat vederea din nou. Am crezut că pierdusem tot, orice legătură cu familia și cu trecutul, cu oamenii și lucrurile pe care le iubeam. Scrisul lui Husnain era ca lumina unui far într-o noapte lungă și neagră.

„I s-a arătat cu penele strălucitoare ascunse și a înclinat capul“, am recitat eu în kushaila. „Și i-a potrivit pe coroană o stea, aurie precum soarele. Și a spus: îngenunchează în fața Alteței celei Supreme.“

Am simțit cuvintele răscolindu-mă precum fulgerul. Iubeam poveștile despre Massinia mai mult decât oricare altele. Fusese fiica unei regine tazalghit și, pe

când era copil, a fost răpită de proprietarii de sclavi. Massinia a suferit sub greutatea lanțurilor înainte să găsească o cale de a evada. O înfieraseră, o bătuseră și o luaseră în stăpânire. Dar se eliberase, iar Dihya o condusese, în cele din urmă, la mama și la familia ei, proaspăt însemnată de atingerea Lui.

Mai târziu, Azoul, pasărea tesleet care a ghidat-o, s-a întors la ea aducându-i Cuvântul Dihyei, pe care la început l-a transcris pe propria piele și mai apoi în Carte. Mesajul ei a unit pentru prima dată în istorie triburile tazalghit.

În curte, luna falsă se strecura prin cupola de deasupra, iar aerul era plin de luminatoare, strălucind ca o mare de stele muribunde. Din când în când, unul sclipea mai puternic decât toate celelalte și scotea un bâzâit ușor, ca un gângurit de copil. Umpleau această aripă a palatului, singura sursă de lumină în timpul nopții. Împreună cu descoperirea cadoului de la fratele meu, le-am simțit ca pe un semn, o *speranță*.

M-am rugat intens pentru încă un semn, oricare, să-mi dezvăluie scopul prezenței mele aici. Nu puteam renunța la speranță și nu aveam s-o fac. Dar voiam să cred – trebuia – că exista un motiv pentru care mă aflam acolo, că exista un sens pentru această întorsătură bruscă a sorții.

Coroana Dihyei îmi fusese smulsă, fața schimbată, trupul distrus. Însă nu eram o sclavă și nici o rezervă. Eram fiica mamei mele și aveam să supraviețuiesc, să răzbesc. Aveam să-mi găsesc drumul înapoi spre casă.

În arabă, mătușă (de la khala) (n. tr).

7

Azi, Nadine nu se afla la biroul său. Și nici n-a așteptat să îmi scot vălul, ci s-a apucat ea însăși să tragă de el. Mi-am concentrat privirea într-un punct fix deasupra umărului său, în timp ce îmi studia fața din toate unghiurile.

– Ei bine, a rostit într-un final, chiar că semeni cu ea.

N-am spus nimic.

– Cât de maleabilă pari acum. Vino, a zis. Poți să te așezi lângă mine.

La masă se aflau două scaune și micul dejun pregătit. Am ezitat.

– Doamnă? am zis eu.

– Pentru a o imita pe Alteța Sa, trebuie să înveți să stai alături de cei superiori ție, a spus ea.

– Da, doamnă.

M-a cântărit din priviri în timp ce mă așezam.

– Înțelegi miza a ceea ce ți se cere să faci? Nu e loc de greșeli.

M-am uitat la ea cum turna ceaiul.

– Da, doamnă.

– Rămâne de văzut, a zis ea, făcând semn spre mâncarea dintre noi. Mănâncă!

M-am întins după pâine, însă, până să o ating, Nadine m-a lovit peste mână cu un cuțit. Mi-am tras mâna de durere.

– Văd că trebuie să o luăm cu începutul, a râs ea disprețuitor. Nu ești într-un sat. Aici nu mâncăm cu mâinile.

– E pâine, am spus dezarmată.

– Vei cere ca lucrurile să îți fie date, a zis. Altminteri, vei folosi furculița. Ne-am înțeles?

– Da, doamnă.

– Ia-o de la capăt.

Și așa s-a dus dimineața. Când soarele s-a ridicat pe cer, aveam zeci de vânătăi pe mâini și nu mâncasem nici pe o măsea. Lui Nadine nu-i păsa. A ordonat strângerea mesei și s-a îndreptat spre centrul curții.

– Acum, a zis ea, așezată în obișnuitul scaun cu spătar înalt, vei merge înainte și înapoi pe această alee.

Am privit în gol.

– Ești surdă, fato?

Am sărit în picioare.

– Nu, doamnă.

Nu făcusem nici trei pași, când ceva ascuțit m-a lovit peste glezne. M-am oprit și am închis ochii, trăgând adânc aer în piept.

– Nu ești o țărancă, a zis Nadine când am deschis ochii. Nu mai ești vulnerabilă. Să nu văd nici frică, nici ezitare.

Cică nu mai eram vulnerabilă, de parcă nu fusesem exact așa din clipa în care sosisem.

– Nu înțeleg.

– Pășește cu spatele drept – m-a plesnit peste spate cu biciul subțire –, cu umerii și capul ridicat – încă o lovitură peste gât. Din nou.

Și din nou. Și din nou.

Acum, că transformarea fizică fusese încheiată, Nadine mi-a accelerat pregătirea. În zilele care au urmat, mi-am petrecut diminețile testată de Nadine sau învățată să dansez de un droid, iar după-amiezile mă retrăgeam în camera mea, să studiez. Am petrecut ore în șir memorând frenetic nume, fapte și istorii. După prânz mă întâlneam din nou cu Nadine pentru lecțiile de maniere. De cele mai multe ori, Maram participa la aceste ședințe.

În dimineața aceasta se pare că nu eram demnă de atenția niciuneia. Poate că Nadine nu avea suficientă răbdare pentru mine și progresul meu dureros de lent. În orice caz, eram instruită de un simplu droid.

– Să începem cu vechile familii din Ziyaana, a zis acesta. Recită.

– În ultimii patru sute de ani, în Ziyaana au existat cinci mari dinastii, am început eu.

A lovit cu mâna în perete.

– Nu, a rostit. Ca Alteța Sa. Nu ne interesează cunoștințele tale, ci doar cât de bine poți să imiți.

Mi-am înghițit răspunsul furios. Făceam aceste lecții de două săptămâni deja și tot nu reușeam să reproduc tonul trufaș al prințesei, deși viața mea depindea de asta. Cu toate eforturile, nu mă simțeam deloc mai capabilă să fiu dublura lui Maram. Îmi lipsea ceva ce prințesa avea până în măduva oaselor – aroganța și mândria îi făceau vocea cum era. Nu aveam nici una, nici alta – și nici nu știam cum să încep să mă prefac a le avea.

Mi-am îndreptat umerii, am ridicat bărbia și am continuat. Soarele era sus pe cer și vedeam valul de căldură plutind în aer, în afara palatului. Cei mai mulți din Ziyaana își făceau somnul de după-amiază.

– Sunt patru dinastii, am început din nou. Ziyad, a cărei urmașă directă sunt. Față de aceasta au jurat supunere Agadaan, Ouij și Fars. Mai e Banu Salih, al cărei ultim descendent este logodnicul meu. Lor le-au declarat supunere Mellas și Azru.

Droidul a lovit din nou în perete, un ticăit îngrozitor, care îmi amintea de goana unor păianjeni pe podea.

– Ai eșuat în imitarea registrului vocal, a zis.

– Nu știu ce înseamnă asta, am izbucnit, în sfârșit dând drumul furiei.

Un chicot a despicat aerul. Întregul corp mi-a înțepenit de frică.

Maram își ducea într-o mână papucii bătuți cu nestemate. Părul negru i se revărsa pe umeri, o cascadă superbă de bucle împletite cu fir de aur. Astăzi purta o rochie de un albastru-închis și, la fel ca părul, era întrețesută cu fir de aur. Mi-am dat seama cu un fior de invidie că, dintre noi două, ea era cea mai frumoasă. Logic, știam că acum eram identice. Însă cu obrajii ei rotunzi îmbujorați de plăcere, cu gura perfect arcuită, părea cu ani-lumină mai presus de mine.

– Nu pricep de ce se așteaptă cineva să-ți reușească, a zis ea. Ce știe o biată fată de la sat despre cum să fie o mare prințesă?

Droidul, mereu la datorie, mi-a înfipt un deget în gât și m-a electrocutat, ca șocul ascuțit să-mi amintească să mă las în genunchi în fața ei.

Mi-am ținut ochii în pământ – dispoziția lui Maram era la fel de greu de anticipat ca furtunile în deșert. Dar mi-am amintit de fața curajoasă a mamei, de coroana dispărută a Dihyei. Puteam îndura orice credea Maram că îmi putea face. Aveam să răzbesc și să supraviețuiesc. Nu aveam să mă las înfrântă. Oricât ar fi încercat.

Când am ridicat din nou privirea, se uita la mine cu o expresie curioasă. De parcă existența mea îi părea la fel de ciudată cum era și a ei pentru mine. Ochii ni s-au întâlnit și o mască de gheață i-a acoperit fața.

– Nu căsca gura, țărăncuțo, a zis ea cu voce blândă. Este necuviincios.

Pe măsură ce săptămânile treceau și pregătirea înainta, frica nu mi-a slăbit, însă nici hotărârea. Singura mea șansă de libertate era să excelez în ce mi se ceruse – o fată de la țară care dă greș le-ar fi stârnit mânia. Uneia care izbutește i s-ar fi acordat destulă libertate încât să poată evada. Zi după zi, voința îmi transforma vocea, ca mândria pe a lui Maram: o adâncea, o umplea de răceală atunci când vorbeam. Vocalele s-au asprit, propozițiile au început să se încheie tăios, posibilele întrebări erau acum rostite ca porunci. M-am obișnuit atât de mult să fiu electrocutată între omoplați sau plesnită peste glezne, încât spatele îmi era mereu drept, iar capul ridicat. În plus, îmi era mai ușor să evit privirea lui Maram dacă țineam bărbia ridicată, iar ochii ațintiți chiar deasupra umărului său.

Toate astea laolaltă mă făceau o copie mai bună a ei și, pe măsură ce unele răni din mine se cicatrizau, am început să mă pricep.

Maram mă privea cu o fascinație mută în timp ce mă lăsam în genunchi la sfârșitul întâlnirii noastre zilnice și îmi aruncam faldurile rochiei într-un evantai, întins în spatele meu precum coada răsfirată a unei păsări. Droidul stătea lângă ea, cu ochii plecați, huruind ușor a avertizare.

– Ești o mică prințesă, nu-i așa? a zis ea.

Am rămas tăcută.

– Arăt vreodată atât de serioasă, Nadine?

– Doar în fața tatălui vostru, a răspuns intendenta. Ceea ce e destul de bine. Îmi închipui că ea nu va îngenunchea în fața nimănui altcuiva.

– Crezi că va merge?

– Cu siguranță ar trebui să se roage pentru asta, a zis Nadine, iar degetele mi s-au strâns în faldurile rochiei. Spre binele ei.

S-a auzit un foșnet, apoi degetele lui Maram s-au strecurat sub bărbia mea, înclinându-mi capul, ca de obicei. Avea o expresie pe care o vedeam din ce în ce mai des în ultima vreme. Curioasă, contemplativă, tăioasă.

– Mă întreb care dintre noi e mai blestemată, a zis ea, suficient de încet încât să n-o audă Nadine. Tu că semeni cu mine sau eu că semăn cu mama?

Ceva ciudat mi s-a răsucit în piept. Pentru o clipă, am văzut în trăsăturile ei o versiune a mea mai tânără și mai blândă. Singură, tristă – probabil nu avusese niciodată un prieten.

Blândețea a dispărut la fel de repede pe cât apăruse. Mi-a dat drumul și s-a îndreptat spre ieșire.

– Mă obosește să te supraveghez, a zis ea, oprindu-se în dreptul ușii. Fă ce vrei cu ea, Nadine.

După ce ușile s-au trântit în urma ei, mi-am îndreptat privirea spre Nadine. Rocul nu se mișcase de la locul său, deși se înfoiase și își băgase capul între pene, pregătindu-se de somn. Nadine a făcut un semn brusc cu mâna și un droid a prins pasărea pentru a o băga la loc în adăpostul ei.

Ne-am uitat una la cealaltă o clipă.

– Te-ai descurcat destul de bine, a zis Nadine.

Am simțit un fior rușinos de mândrie în capul pieptului.

– Și chiar la timp. Am ales balul Terminus, peste două săptămâni, pentru debutul tău. Regele va participa. Trebuie să-i faci impresie bună, înțelegi?

Am dat din cap.

– Da, doamnă.

– Vei fi în siguranță la bal, a continuat ea. Îndrăznesc să spun că s-ar putea chiar să-ți placă. Fă-ți treaba bine și toți vor fi mulțumiți. Vei observa mâine

anturajul de la curte, ca să cunoști cercul lui Maram, din vedere și după nume. Deocamdată ești liberă.

8

În dimineața următoare, Tala m-a condus pe un șir de scări, într-un balcon închis cu sticlă. De ambele părți ale sale se aflau câte doi droizi auriți și o canapea înțesată de perne. M-a invitat să mă așez și a făcut semn unuia dintre droizi. Sticla a dispărut, cu tot cu spalierul fals din lemn, care s-a evaporat ca fumul.

Grădina de dedesubt era cel puțin cât ferma părinților mei și mi se părea că semăna mai mult cu un paradis. Iarba verde se împletea cu alei din piatră albă, umbrite de rodii încărcați de fructe roșii. Din loc în loc vedeam reflexiile strălucitoare ale fântânilor și în capătul estic șerpuia un pârâu, prin câteva livezi mici. Chiar în mijloc se afla un foișor imens.

Am privit cum invitații lui Maram soseau în grupuri și valuri. Tala mi-a șoptit la ureche numele lor, ultima lecție înainte de testul final de la bal. Vocile pătrundeau în micul nostru alcov – se părea că nici măcar membrii makhzen din Ziyaana nu erau scutiți de supravegherea vathek. Și-au ocupat locurile la masa din foișor, aranjându-și rochiile și pelerinele precum petalele unor flori sălbatice. Părul lor descoperit strălucea în lumina dimineții, împletit cu fire de aur și argint și mici bijuterii. Erau din întreaga Andala; din câte mi-am putut da seama, doar doi erau din orașul Walili.

Mulțumită de ascunzătoarea mea, am studiat-o pe Maram înaintând spre masă. Trăsăturile îi erau mai trufașe decât le avusesem eu vreodată. Chiar după tot antrenamentul, nu-i puteam înțelege mândria și disprețul. Cum trebuie să fie pentru ea să aibă mereu lumea la picioare?

Mergea relaxat, cu rochia întinzându-se cel puțin un metru în spatele ei, urmată de două fete vathek și flancată de un bărbat tânăr. Era înalt, cu părul castaniu-închis ondulat chiar sub urechi, avea ochi verzi, iar pielea măslinie părea genul care se închide și mai tare sub soarele deșertului. L-aș fi crezut un

prinț de odinioară dacă n-ar fi avut fața complet rasă în tradiția vathek și dacă ar fi purtat daan.

– Cine e? am întrebat eu.

– Emirul Idris ibn Salih.

M-am străduit să-mi înăbuș uimirea. Banu Salih era cel mai mare trib înrudit cu vechea familie regală andalană și primul care a respins invazia vathek. La acea vreme, familiile sale număraseră mii de membri și își folosiseră întreaga putere să sprijine opoziția. Însă niciunul nu le-a supraviețuit vathilor. Banu Salih rezistase până la Exterminare, până când regina – mama lui Maram – și-a implorat verii să se predea. Ca parte din capitularea lor, Idris, ultimul moștenitor supraviețuitor al tribului, a fost promis lui Maram.

Acum era logodnicul ei, legat pentru totdeauna de coroana vathek.

În timp ce micul dejun continua sub noi, nu m-am putut abține să nu mă holbez la el. Părea atât de în largul său alături de Maram, împingând-o în joacă, oferindu-i mâncare de pe farfuria lui, aplecându-se să-i șoptească în ureche. M-am cutremurat. Păreau atât de apropiați! Nu reușeam să înțeleg.

– Layaan, arăți mult prea fericită pentru ora asta a dimineții, i-a zis relaxat Maram uneia dintre doamnele de la curte, iar fata și-a acoperit gura cu mâna.

Am observat că zâmbise, deși acum se străduia să o ascundă.

– Nu știu la ce vă referiți, Alteța Voastră.

Prințesa Maram a ridicat o sprânceană amenințătoare.

– Tu dintre toate ar trebui să știi, a zis ea. Orice secret iese la iveală în Ziyaana.

Orice răspuns ar fi oferit fata, a fost întrerupt de sunetul ușilor enorme care s-au deschis. O clipă toți invitații au părut să încremenească, privind fix la femeia care a intrat. Apoi Idris a sărit în picioare și a alergat spre ea cu un țipăt. Ea a deschis brațele și, chiar din partea cealaltă a grădinii, îi puteam observa lumina din ochi și zâmbetul la vederea lui. Idris a luat-o pe sus și a învârtit-o de două ori. Trena rochiei sale de un vișiniu-închis biciuia aerul.

M-am întors spre Tala să aflu numele femeii, dar vocea lui Idris mi-a luat-o înainte.

– V-o prezint pe Lady Furat, a zis el, oprindu-se în fața prințesei.

– Din clanul Wattasi, a completat Maram cu un ton plictisit. Da, ne cunoaștem.

I-am aruncat o privire Talei, dar ochii ei erau fixați pe scena din fața noastră. Dacă Furat era din Wattasi, atunci era verișoara lui Maram – o membră a familiei extinse a fostei regine, mama lui Maram. Erau zidane, nu kushaila și avuseseră fortărețe în Qarmuta, spre sud. Alianța lor de sute de ani cu Ziyad și Salih adusese stabilitate în perioada războiului civil. O fascinație morbidă mi-a stimulat memoria; Furat era ultima Wattasi. Regele îi executase părinții și fratele mai mare. La fel ca Idris, era singura descendentă care supraviețuise. Ce-l făcuse pe rege să cruțe un copil la începutul ocupației? Și de ce s-ar fi întors ea de bunăvoie în Ziyaana?

– Nu e… era în exil? am șoptit.

– Uite, a răspuns Tala, nu mai are daanul. Probabil a fost prețul pentru a fi primită înapoi.

M-a străbătut un fior – dăduse la schimb ceva pentru care aș fi dat orice ca să-l păstrez.

– Ce te aduce înapoi la curte, verișoară? a zis prințesa.

Furat s-a lăsat elegant în genunchi.

– Am venit să vă slujesc, a zis ea cu ochii în pământ. După cum se cuvine.

Maram a strâns din buze, cu o licărire în ochi.

– O să vedem.

După câteva zile de observație, am fost chemată din nou de Nadine pentru a fi testată. Ca să reușesc, trebuia să înțeleg relațiile complicate pe care Maram le dezvoltase cu noii membri makhzen – nobilimea andalană care se adaptase la noua ordine mondială – și cu clasa vathek superioară. Maram stătea alături de ea azi în curte, cu o expresie dură.

În astfel de zile e ușor să te simți mică. Maram avea părul împletit cu lănțișoare din aur, gura rujată, iar papucii bătuți cu pietre prețioase sclipeau în lumină. Rareori era calmă, dar azi afișa o liniște interioară, o siguranță aparte. Știam ce simțea, vedeam asta în privirea ei. Azi nu se îndoia că îmi era

superioară, că, în pofida asemănării fizice, ea era viitoarea regină, nu eu. Era ușor să mă simt mică atunci când ea era astfel, dar era, de asemenea, ușor să mă simt în siguranță. Când Maram era sigură, toată lumea era.

– Să vedem deci ce a învățat. Îi poate numi pe membrii cercului meu? a zis Maram, fixându-mă cu privirea.

– Întrebați-o! a spus Nadine.

Maram nu a zis nimic, dar a ridicat ambele sprâncene a îndemn.

Tăcerea ei m-a iritat și am vorbit aproape fără să vreau.

– Alteța Voastră, unul dintre ei este Furat din clanul Wattasi, urmașa domeniului de pe luna Gibra a lui Dowager Sultana, am început eu.

S-a mișcat atât de repede, că n-am văzut-o venind. Astăzi purta nu mai puțin de patru inele și fiecare și-a lăsat amprenta pe obrazul meu, când m-a plesnit cu dosul palmei. Durerea s-a întins de-a lungul feței și aveam sânge în gură. Inima îmi bătea atât de tare în piept, încât abia mai puteam să respir.

Totuși, în pofida durerii, o satisfacție înverșunată a crescut în mine văzându-i reacția. Eram andalana, fata kushaila cu trăsături kushaila. Faptul că ea se născuse purtând fața mea, aceeași piele cafenie, părul negru ondulat și ochii întunecați, fruntea, obrajii și gura era cea mai mare cruzime, incredibil de nedrept. În lipsa acestei asemănări, n-aș fi fost niciodată răpită din satul meu. Încă aș fi trăit cu familia mea.

Nu mi-am luat ochii de la Maram.

– De ce ai început cu ea? a zis Maram, apucându-mă furioasă de bărbie.

– Am ținut-o minte și… mi-am început eu răspunsul, însă ea m-a lovit din nou peste celălalt obraz.

– Furat, a zis ea scuipând cuvintele, este o verișoară îndepărtată dezmoștenită, fără proprietate sau perspective. Nu e nimic de ținut minte.

Ochii îi ieșiseră din orbite, se înroșise toată, iar pe unul dintre inele avea, am băgat de seamă îngrozită, sângele meu. Era ciudat, dar liniștea m-a inundat ca apa. Încă eram speriată, înțelegeam în continuare că Maram mi-ar putea face rău. Dar ceva din mine se schimbase; acum știam că îmi putea răni corpul, dar

că nu avea nicio putere asupra spiritului meu. Și, chiar mai satisfăcător, știam că avea o slăbiciune. Nu era de neatins.

– Nu ar trebui să o lăsați să vă afecteze atât de tare, a zis Nadine cu voce plată și calmă.

Mi-am dat seama că se referea la Furat, nu la mine; prezența mea era prea nesemnificativă pentru a fi luată în considerare.

– După cum tocmai ați spus, este o verișoară îndepărtată dezmoștenită.

– De ce? De ce îi permite să trăiască? De ce îi permite să locuiască la bunica mea?

Slăbiciunea din vocea ei m-a bucurat și m-a înspăimântat în același timp. Învățasem că, în momentele de slăbiciune, Maram dovedea cea mai mare cruzime.

– Lipsită de tot ce ar fi putut avea și deveni, n-are parte decât de suferință, a zis Nadine, ca și cum îi reamintea. Ar trebui să vă fie milă de ea, nu teamă.

Mi-am dat seama prea târziu că mi-ar fi fost mai de folos să îmi cobor privirea. Când Maram s-a întors și s-a uitat din nou la mine, fața ei arăta straniu, încremenită.

– Toate astea îți fac plăcere? m-a întrebat cu vocea în sfârșit stăpânită. Te bucuri să vezi obiectul urii tale supărat?

M-a apucat de gât, iar inelele mă apăsau atât de tare, încât abia puteam să respir.

– Nu-ți face griji, mi-a șoptit în ureche. Foarte curând vei înțelege.

M-a împins, suficient de tare ca să mă împiedic și să cad. Când m-am ridicat, se îndrepta deja spre ieșire, cu rochia umflându-se în spatele ei.

9

În fiecare dimineață, cupola de deasupra curții mele se lumina, imitând răsăritul soarelui. Închisă adânc în Ziyaana, acolo unde nu erau ferestre, nu aveam parte nici de strălucirea adevărată a soarelui, nici de vânt. Doar de această cupolă, cu soarele ei fals și luminatoarele care bâzâiau umplând curtea pe timpul nopții. Stăteam în foișor cu o mantie pe umeri, cu palmele căuș în jurul unui pahar de ceai. Peste drum, un droid huruia ușor în timp ce curăța un copac. Nu făcuse nici flori, nici fructe și mă întrebam dacă droidul va decide că nu merită salvat.

Mama mi-a spus că fratele meu avusese odată un astfel de copac, un puiet pe care îl salvase în timpul ocupației, cu intenția să-l planteze când totul avea să se termine și să-l privească înflorind și revenind la viață. Dar ca toate speranțele și visurile noastre, la sfârșitul ocupației puietul se veștejise și murise.

– Amani!

M-am silit să revin cu mintea în prezent și am găsit-o pe Tala chiar în fața mea, cu mâinile pe coapse.

– De când ești aici?

– De ceva vreme, a zis ea. Grăbește-te, te rog. Avem un program de respectat.

– De ce? am întrebat-o, urmând-o în sala de baie.

Zilele mele deveniseră previzibile în ultimul timp – diminețile erau ale mele, dar după-amiaza îmi petreceam cea mai mare parte a timpului observându-i pe membrii curții lui Maram și recitind liste și notițe, concentrându-mă la informațiile pe care nu le învățasem încă. De obicei, eram chemată seara, pentru ca Nadine să-mi testeze cunoștințele de peste zi, dar Maram nu se mai sinchisise să mă vadă în ultima vreme.

O parte din mine se întreba de ce și dacă ultima noastră interacțiune o ținuse la distanță.

Foarte bine, m-am gândit cu oarecare răutate.

– Te vor testa pentru o ultimă oară înainte de bal, a zis Tala simplu. Îmi pare rău, a adăugat cu voce blândă. Nu știu mai multe despre asta.

M-am holbat la propria reflexie din oglindă, în timp ce Tala se foia în jurul meu, strângându-mi eșarfa din talie, aranjându-mi faldurile rochiei. Aveam și bijuterii – o brățară mare pentru încheietura dreaptă și câteva inele pentru mâna stângă.

Mâinile îmi tremurau în timp ce-l urmam pe droid afară din curte. Până acum, testele fuseseră ușoare. Însă azi eram îmbrăcată ca Maram. Miza era mai mare.

Droidul m-a condus spre ariapa de nord din Ziyaana, unde Maram și regele își aveau încăperile. Întreaga mea pregătire se desfășurase în partea părăsită din est, unde erau camerele mele – după cum aflasem, reședința reginei înainte să moară, acum goală și ferecată.

Această parte a palatului întrecea într-un fel frumusețea vechii aripi ocupate de regină. Pereții lucioși din piatră erau sculptați cu arcade înflorite și incrustați cu plăci de un albastru-deschis și portocalii. Multe dintre alei dădeau spre grădini și curți, iar cântecul păsărilor se împletea cu sunetul apei fremătătoare. Prin tavanele din sticlă răzbătea lumina adevărată a soarelui. Am fost condusă prin galerii și alcovuri, prin nori de parfum și aer încărcat de vibrațiile muzicii. Aici îmi puteam imagina vechea Ziyaana.

Într-un final, droidul a deschis o ușă la capătul unui hol, spre o rotondă. Aerul era curat și răcoros, soarele se revărsa printr-o deschizătură a cupolei. Podeaua era albă și netedă, iar pașii mei stârneau ecouri, întrerupte de foșnetul rochiei care mi se întindea în spate. Maram se afla chiar sub deschiderea cupolei și, exact în spatele ei, erau Nadine și un alt droid.

Maram a rânjit în timp ce mă lăsam în genunchi în fața daisului ei. Era îmbrăcată impecabil, într-o rochie la fel ca a mea, răsfirată în jurul ei ca o floare. S-a întins și și-a strecurat o mână moale și manichiurată sub bărbia mea.

– Vai, a zis ea, studiindu-mă cu o privire ageră. Aproape că aș putea crede că ești frumoasă.

S-a ridicat sprinten și mi-a făcut semn să urc pe dais.

– Alteța Voastră, cu ce vă pot fi de folos? am murmurat eu, așezându-mă și aranjându-mi rochia.

Chiar și mie mi s-a părut evident tonul obraznic. Mă simțeam de parcă o părticică din mine se ridicase în tavan și asista la schimbul de replici dintre două gemene crude. M-am minunat de noua mea abilitate de a rămâne calmă, chiar și atunci când Maram a zâmbit.

– Arată-mi că poți fi Maram, țărăncuțo. Arată-mi ce ai învățat.

Cu aceste cuvinte, s-a retras în spatele unui stâlp. Nadine a rămas tăcută, iar ușile uriașe s-au deschis pentru a face loc unui cârd de servitori.

Aceștia au aranjat mai multe rânduri de îmbrăcăminte, un al doilea dais, câteva manechine și au etalat mai multe suluri de țesături. S-au instalat ca într-un mic bazar, chiar în fața daisului. I-am privit cu o expresie plictisită. Știam că Maram cu greu fusese de acord să se îmbrace în combinația de veșminte kushaila și vathek pe care o purta adesea – o aluzie la faptul că reprezenta legătura dintre regimuri, dintre culturi. Fiecare probă era o luptă.

Am oftat, întruchiparea iritării, când croitoreasa-șefă a scăpat un sul, iar stofa s-a desfășurat spre daisul meu. Fața i s-a albit vizibil și a înlemnit, parcă nesigură dacă să înainteze și să strângă sau să lase totul așa. Era bătrână și m-am gândit că scăpase sulul din cauză că îi tremurau mâinile.

– Ei bine, am izbucnit eu cum făcea deseori Maram, îți pui menajeria la lucru sau te aștepți să îl ridic eu?

– D-da, a bâiguit ea. Adică, nu, desigur, Alteța Voastră.

– Nu înțeleg de ce e nevoie de asta, am zis eu, uitându-mă la Nadine.

– Croitoreasa are un material nou pe care ar vrea să îl aprobați pentru rochiile de iarnă, a răspuns Nadine, iar colțul gurii i-a zvâcnit.

Gura mea și-a păstrat o expresie aspră. Nu vedeam umorul din această situație; ce s-ar întâmpla dacă mi-ar descoperi înșelăciunea?

– Instalezi un dais doar ca să aprob o țesătură? am zis cu voce rece.

– Avem și o rochie nouă pentru Alteța Voastră, a început croitoreasa-șefă cu glas pițigăiat, vorbind neîntrebată.

Spatele mi s-a încordat, iar furia lui Maram s-a revărsat din mine. Mi-am îndreptat privirea spre croitoreasă și am văzut-o albindu-se. Avea de cel puțin trei ori vârsta mea, era mai bătrână chiar decât Nadine și totuși s-a lăsat în genunchi în fața mea, cu pumnii strânși în faldurile rochiei.

– Câte croitorese avem? am zis fără a-mi slăbi privirea.

– Câteva, a răspuns Nadine.

– Nu vreau să o mai văd niciodată pe asta. Ar trebui să-ți tai limba pentru că vorbești neîntrebată. Din fericire pentru tine, azi sunt într-o dispoziție bună și nu vreau s-o stric murdărind podeaua de sânge.

– Alte…

Am ridicat o sprânceană și și-a înghițit cuvintele, plecând capul.

Pentru o clipă, am înțeles. Oare așa se simțea Maram mereu, sigură pe puterea ei? Sigură pe ea? Perfect stăpână pe situație, știind că și cel mai puternic și bătrân copac i s-ar supune automat?

Era amețitor și dezgustător în același timp.

– Luați-o de aici, am zis eu, iar droidul de lângă Nadine s-a urnit imediat.

Minute în șir, singurul sunet care s-a auzit a fost al tocurilor croitoresei, alunecând pe podelele din marmură, târâtă de droid.

– Unde e materialul? am întrebat eu, după ce ușile s-au închis.

Umerii mi s-au relaxat într-o mișcare exersată, aceeași relaxare bruscă pe care o văzusem la Maram de sute de ori.

O croitoreasă a înaintat, ținând un sul de material, și a îngenuncheat în fața mea, ridicându-l deasupra capului. Era catifea sau ceva asemănător, bogată și moale, unduindu-se în nuanțe de albastru și negru. Mi-am trecut ferm mâna de-a lungul ei și, pentru o clipă, am avut un impuls crud să-mi înfig mâinile în ea și să i-o smulg fetei.

– Nu prea cred că e o nuanță avantajoasă, am zis în cele din urmă. Și ce vei face cu ea?

Tăcere.

– N-a fost clară întrebarea mea? am reluat după o clipă. Sau ar trebui să o înfășor pe mine ca barbarii?

– N-noi n-am…

Rânjetul lui Maram mi-a apărut pe față fără să clipesc.

– Mi-ați ocupat dimineața pentru a-mi arăta o bucată de material, fără să aveți vreun model în minte?

Tăcerea s-a prelungit până când atmosfera s-a încordat la maximum.

– Afară!

Femeile s-au îngrămădit să strângă totul și au reușit admirabil de repede, apoi s-au grăbit să iasă pe hol. Ușile s-au trântit în urma lor. Pentru o clipă, ecoul a fost singurul zgomot.

Maram a apărut lângă mine, ieșind din umbră. Avea un zâmbet sincer și radios, care îi transforma trăsăturile furioase în ceva frumos – și fericit.

– A fost excepțional, a zis, apucându-mă de mâini. Nu credeam că o să reușești. Nu-i așa, Nadine?

– Într-adevăr, a aprobat aceasta, cu voce tărăgănată și amuzată. Greu de crezut că o fată de la țară e în stare să umilească întâi o bătrână și apoi pe toate ajutoarele ei.

Maram a continuat să-mi zâmbească radios, deși mi-a dat drumul la mâini. Am simțit, la rândul meu, cum îmi înflorește un zâmbet nesigur, dar plin de speranță și m-am străduit să-l înăbuș – de ce m-aș lăsa luată de valul laudelor ei?

– Sunt extrem de mulțumită, a zis Maram.

Bucuria ei a părut să o pună în gardă pe Nadine.

– Mai sunt doar câteva zile până la balul la care urmează să îți faci debutul, mi s-a adresat ea. Ai vreo idee unde se ține? Pentru cine? În ce scop?

Vocea care a ieșit din mine nu era a mea, ci a lui Maram.

– Festivalul are loc anual pe continentul de nord, în regiunea muntoasă a Atalasiei. E sărbătoarea primei zăpezi și imită obiceiul vathek al balului de iarnă.

Pentru prima dată în scurta noastră relație, Nadine părea impresionată.

– Foarte bine, a zis după o clipă. Presupun că ești pregătită.

ATALASIA, ANDALA

10

În centrul Ziyaanei se afla un dom uriaș, folosit și ca pistă de aterizare pentru nava spațială a palatului. Cât vedeai cu ochii, membrii casei regale erau înșirați în funcție de rang, gata de plecarea spre Atalasia și balul Terminus. Erau trei nave, vase de lux, aliniate și strălucitoare în lumina soarelui de dimineață. Cei care se bucurau de favoruri la curte călătoreau cu transportul regal. Toți ceilalți trebuiau să se descurce singuri până în Atalasia.

Un gardian stătea la capătul apartamentului destinat mie, cu brațele încrucișate la piept, tăcut și atent. Îmbrăcată ca Maram, alesesem să călătoresc singură în încăperile ei, pentru a nu risca să fiu descoperită chiar înaintea balului. M-am folosit de aceste câteva ore prețioase să mă mai uit o dată peste lista de invitați, memorând nume și fețe de pe holoreaderul pe care mi-l dăduse Nadine.

Speranțele mele de succes depindeau în întregime de debutul meu în rolul lui Maram. Rămăsese acasă, așa încât nimeni să nu dea din întâmplare peste ea în timp ce eu eram la bal. *Să reușești*, îmi poruncise înainte de plecare. Nici nu voiam să-mi imaginez cât m-ar fi costat un eșec.

Transportul s-a desfășurat rapid, am traversat deșertul întins mai repede decât mi-aș fi putut imagina. Până să mă dezmeticesc, trecuserăm marea care separa continentul de ținuturile nordice, iar cerul portocaliu și ars de soare s-a făcut albastru. M-am așezat lângă fereastră, la o masă rotundă, încărcată de boluri cu fructe și o carafă din cristal cu o băutură pe care n-am recunoscut-o.

Ușa de la capătul cel mai îndepărtat al vagonului s-a deschis cu un șuierat și, ridicându-mi privirea, am văzut-o pe Tala.

– Sunteți gata, Alteța Voastră? a grăit ea, dar eu am auzit că, de fapt, mă întreba dacă eram pregătită pentru mascaradă.

Debarcarea a fost rapidă și eficientă. Aerul atalas era atât de înțepător, că până și eu, care crescusem la poalele munților Cadissian, am fost luată prin surprindere. Mi-am strâns pelerina mai bine pe umeri și am privit în sus la zidul din piatră cioplită al palatului. Era o construcție lungă și plată, cu un singur nivel, cu turle care ieșeau neregulat în afara zidului exterior. Creasta zidurilor era brăzdată de forme geometrice ascuțite și, din loc în loc, tapiserii grele atârnau pe zid. Se afla pe un deal în spatele căruia se ridicau cele mai înalte vârfuri ale munților Atalasia, înzăpezite și intimidante.

Am fost instalată într-o serie de camere pregătite pentru Maram, la fel de opulente și de luxuoase ca în Ziyaana. Lemn închis la culoare și țesături groase decorau camera. O oglindă aurită se afla chiar deasupra unei măsuțe de toaletă acoperite de bijuterii strălucitoare. Și, pe o masă, la celălalt capăt al camerei, era așezat un serviciu de ceai, cu ceainicul făcut din excelsior prețios și paharele împodobite, bătute cu aur. Atârnată în dulap se afla ținuta pe care trebuia să o port în acea seară.

Trebuia să fiu regina iernii pentru Idris, prințul toamnei aflate pe sfârșite. Era o tradiție împletită din ritualurile vathek și atalase. Înainte de ocupație, Atalasia venerase un șir de monarhi sezonieri, iar vathi sărbătoriseră sub privirea unei regine de o vară în lumea lor de baștină. Acum, că Andala era capitala imperiului lor, își schimbaseră tradiția pentru a intra în grațiile primei țări din Andala căzute în mâinile lor.

Nu m-am putut abține să nu ating rochia. Părea grea, argintie cu mâneci largi, încheiată până la gât, iar fusta era brodată cu alb strălucitor și bătută cu mici pietre strălucitoare. Erau cumva diamante? În jurul taliei era ceva asemănător cordonului kushaila, care cobora direct de sub piept spre șolduri, conceput să fie înfășurat de mai multe ori. De umeri era prinsă o mantie transparentă și delicată, mai lungă cu câțiva metri decât faldurile rochiei, brodată cu fulgi de zăpadă.

Suferisem și mă pregătisem pentru acest moment și, în sfârșit, aveam șansa mea de reușită. Un fior de neliniște mi s-a ridicat în stomac. Eram sigură că îi voi păcăli pe verii ei și pe membrii curții. Nu eram la fel de sigură în legătură

cu logodnicul lui Maram. Îi văzusem împreună – mereu apropiați, intimi. Rochia nu va fi suficientă pentru a-l prosti.

Nu credeam că Maram avea cu adevărat prieteni și, dacă era să o asculți pe ea, logodna cu Idris nu reprezenta nimic mai mult decât o chestiune politică. Cu toate astea, eram îngrijorată. La ce se aștepta el de la Maram? Și, dacă ea îmi ascunsese lucruri despre relația lor, cum m-aș fi descurcat?

De ce mi-ar fi ascuns lucruri? m-am gândit eu.

De ce făcea Maram orice făcea?

Tala s-a asigurat că mănânc înainte să mă ajute să mă dezbrac de rochie și să mă așeze în fața mesei de toaletă ca să-mi aranjeze părul. Mi-a împletit vârfurile și le-a răsucit la spate, apoi le-a prins cu o plasă de păr argintie decorată cu ornamente în formă de picături. Mi-a aranjat un lănțic în jurul frunții, de care atârna o piatră prețioasă de un albastru-închis. Am privit cum fața care îmi era deja străină devenea și mai străină.

– Și încă ceva, a zis ea și a ridicat o pereche imensă de cercei din argint presat, de care atârnau două pietre mai mici, de aceeași culoare.

Rezultatul final, cu rochia și cu mantia, era o persoană care părea născută în lux, frumoasă, sigură de ea. N-am putut să nu-mi amintesc de ultima oară când cineva îmi împodobise părul cu bijuterii frumoase – mama, în noaptea majoratului – și am simțit o înțepătură de vinovăție și de dor adânc în piept.

Tala a zâmbit în spatele meu și m-a strâns de umeri.

– Poți s-o faci, mi-a zis. Am încredere în tine.

Am dat din cap și mi-am îndreptat umerii. În seara asta voi fi Maram în fața întregii curți vathek-andalane.

Nu puteam să dau greș.

Kushaila din Andala nu prea organizau baluri, nu cum o făceau vathi. Țineam banchete mari care se întindeau mult în noapte, unde cântam cu vocea și la instrumente și stăteam la discuții. Însă la balurile vathek se dansa și, în pofida antrenamentului, aveam emoții. Dansul cu o persoană era diferit de cel cu un droid.

Idris mă aștepta în holul de la intrare. Părul lui negru era pudrat cu aur și purta o uniformă militară vathek – tunică și pantaloni negri – cu margini roșii. Singura concesie făcută stilului kushaila era eșarfa legată în jurul taliei. Era dureros să îl privesc, conducătorul celei mai curajoase familii andalane, îmbrăcat ca ei. Transformat într-unul dintre ei.

A zâmbit când m-a văzut.

– Alteța Voastră, a zis și mi-a întins mâna. Pregătită?

Mi-am strecurat mâna înmănușată într-a lui, iar el mi-a strâns-o, parcă simțindu-mi emoțiile. Inima îmi bătea ritmic în piept.

Ușile s-au deschis în fața noastră, dând la iveală un balcon din care se cobora în sala de bal și, dincolo de ea, într-o sală pentru cină. Era decorată ca un tărâm iernatic magic, cu o sculptură imensă de gheață chiar în mijloc, înfățișând o pasăre tesleet ridicându-se în aer, cu aripile întinse. Tesleet erau creaturi ale flăcărilor, făcute din foc și cu aur topit în vene. Oricât de absurd ar părea, prezența ei m-a relaxat.

– Marea Prințesă Vath, Protectoarea Andalei și a lunilor sale, Maramvak Mathis, și însoțitorul ei, Idris ibn Salih.

El m-a ținut strâns de mână în timp ce coboram împreună scările. Toată lumea era îmbrăcată în nuanțe de auriu, argintiu și albastru și, cu atâtea bijuterii și gheață, mi s-a părut că întreaga sală cavernoasă pâlpâia încărcată de energie, toți erau agitați, de parcă se așteptau ca în seara aceea să fie loviți de vreun fulger.

Idris m-a condus imediat în mijlocul ringului pentru dansul nostru inaugural. Îndată ce a început muzica, m-a tras spre el și mi-a pus o mână pe talie.

– Ești gata? a întrebat din nou, însă de data asta cu o sprânceană ridicată, studiindu-mă.

Nu m-am mișcat când și-a apropiat capul, iar gura lui mi-a atins urechea.

– Nu poate fi mai greu decât anul trecut, nu?

Stăteam lângă el și simțeam că mi se încing obrajii, ceea ce lui Maram nu-i stătea deloc în fire. Era mult mai frumos în carne și oase. Avea gene dese, iar

chipul – cu o expresie stoică acum – părea o sculptură din vremurile străvechi. Mi-am înăbușit tulburarea și am ridicat bărbia. O urmă de zâmbet hotărât mi-a apărut pe față când m-am uitat direct la el, iar brațul din jurul taliei mele s-a încordat a încurajare. Calmul deplin pe care-l arăta sub ochii sutelor de membri ai curții m-a ajutat să rămân dreaptă și fermă.

Am intrat cu ușurință în ritmul valsului, pas cu pas, iar trena rochiei mângâia podeaua din marmură. Auzeam muzica parcă printr-un vuiet, la fel și chicotele celorlalți dansatori și curteni care se uitau la noi. Mâna lui Idris pe talia mea era reală și îmi transmitea o senzație de liniște. Din când în când, el se apropia, atingându-mi obrazul cu părul.

Dansul s-a sfârșit, iar Idris s-a înclinat în fața mea, ținându-mă de mână. Singurele sunete pe care le auzeam erau ale cerceilor și ale inimii care îmi bubuia în piept. Restul camerei s-a materializat ca printre picături: aplauzele, un grup de curteni andalani și vathek trecând pe lângă noi, Idris încruntându-se pentru o clipă și privirea atentă a lui Nadine, care mă observa de pe podiumul pe care stătea.

– Ah, a zis Idris și mi-a înconjurat din nou talia cu mâna lui caldă. Iată-l pe cel mai înflăcărat dintre admiratorii tăi.

Părul lui mi-a atins ușor obrazul, stătea atât de aproape, încât pentru o clipă nu m-am putut abține să nu mă holbez la el.

– Alteța Voastră, s-a auzit un glas din spate.

Ține minte de ce te afli aici, mi-am spus în sinea mea și m-am întors. Zâmbetul lui Maram era rezervat doar pentru câțiva veri de-ai ei și se asigurase că m-a învățat cantitatea exactă de bunăvoință care trebuia împărțită la curte, ca să nu-l complimentez din greșeală pe vreunul dintre cei pe care nu-i agrea.

– Corifeus, am murmurat eu, în timp ce bărbatul vathek s-a înclinat.

Nu era greu să imit disprețul abia ascuns pe care Maram și-l exprimase la adresa lui. M-am străduit să nu îmi șterg mâna de fustă, când în sfârșit mi-a eliberat-o.

– Ți-l amintești pe logodnicul meu, Înălțimea Sa Ducele de Banu Salih.

– Da, desigur, a spus el și s-a îndreptat de spate.

Se pare că rânjetul disprețuitor al lui Maram era o trăsătură pe care o avea în comun cu toate rudele sale îndepărtate.

– Parvenitul.

M-am încordat, dar mi-am ținut gura când Idris m-a strâns mai tare de talie.

– Cum merge treaba pe proprietățile tale, Cor? a întrebat Idris.

Familia vak Afelion deținea una dintre cele mai vechi mine de excelsior de pe Vaxor, planeta în jurul căreia orbita propria lor lună teraformată. Însă zăcămintele se împuținau după atâtea secole de exploatare. Li se apropia sfârșitul dacă regele continua să le ignore cuferele din ce în ce mai goale.

Corifeus, la rândul lui, părea furios. Pe obraji i s-au aprins două pete roșii. N-am zis nimic, pentru că așa ar fi procedat Maram. Îi plăcea să-l vadă pe Corifeus frângându-și mâinile. Mi-a spus că sperase ca familia lui să facă un aranjament clandestin fără știrea regelui. Însă nu se rezolvase nimic, iar el devenea din ce în ce mai disperat.

În cele din urmă, și-a întors privirea către mine.

– Îmi permiteți un dans, Alteță?

Am încercat o oarecare satisfacție lăsând zâmbetul superior al lui Maram să-mi înflorească pe față.

– Nu, am zis.

Petele roșii de pe obrajii lui s-au intensificat de rușine, o priveliște care, m-am gândit eu, i-ar fi plăcut lui Husnain. Toți vathi pe care îi văzusem în satul nostru dăduseră dovadă de o lipsă înspăimântătoare de emoții. Să-l vezi pe unul dintre ei atât de agitat – și încă datorită mie – însemna o mică victorie, chiar dacă fără sens.

– Mergem? am adăugat, întorcându-mă spre Idris și blocând imaginea fratelui meu.

Idris m-a luat de braț, abia înăbușindu-și zâmbetul.

– Desigur. Datorăm familiei vak Castel felicitări pentru căsătorie.

Simțeam că plutesc atunci când l-am ocolit pe Corifeus și ne-am croit drum spre un alt grup de nobili tineri. Theo, vlăstarul vak Castel, mi-a întins mâinile, cu un zâmbet călduros.

– Vere, am zis eu și l-am lăsat să mă tragă mai aproape și să mă sărute pe obraji în stilul kushaila, o dată pe obrazul stâng și de două ori pe cel drept.

Theo venea rareori pe Andala, însă el și Maram petrecuseră mult timp împreună pe Luna-Vaxor. Ca fiu mai mic, fusese la mila numeroaselor rude, la fel ca ea.

L-am lăsat pe Idris să conducă discuția, intervenind cât să îngaim politețuri cât mai asemănătoare cu antipatia lui Maram. Puțini dintre verii vathek ai lui Maram o iubeau, deși, din câte îmi dădeam seama, se pricepeau să se prefacă. La un moment dat, în timpul conversației, m-am uitat spre Idris ca să văd cum mă descurcam. Zâmbea cald și deschis, indulgent și mi-a dat după ureche o șuviță rătăcită. Degetele i-au rămas acolo o clipă, înainte să ne prindem de mâini.

N-am zis nimic, dar inima îmi bătea repede. Idris era un actor cu experiență, măcar atâta era evident. Însă logodna lui Maram cu el era o chestiune politică, nu romantică. Nu o iubea – nu? O cunoștea suficient de bine încât să observe impostura?

Fără o vorbă, mi-am smuls mâna dintr-a lui și i-am strecurat-o sub braț. N-a zis nimic, discuția cu Theo a continuat neîntreruptă.

– Încă un dans? a întrebat Idris, deși cuvintele au sunat mai mult a ordin decât a sugestie.

Se apropia deja când am ridicat privirea spre el. Era foarte înalt, mi-am dat brusc seama, cu un cap mai înalt decât mine, cu umeri lați care mă făceau să par pitică.

Nu realizasem cât îmi era de dor să privesc fețe pe care le înțelegeam, care arătau ca neamurile mele. Unii dintre invitații lui Maram erau andalani, dar în noua mea viață de zi cu zi eram înconjurată de droizi și de Nadine. Cu excepția Talei și a celor câtorva dăți când ascultasem cercul restrâns al lui Maram, fusesem lipsită de asta, de confortul familiarității. Deși în sinea mea știam că nu era sincer și deschis, exista ceva liniștitor în trăsăturile lui.

Ai grijă, mi-am reamintit mie însămi. Puțini oameni din interiorul și din afara Ziyaanei o cunoșteau pe Maram mai bine decât Idris. Era logodit cu ea și

nu era un disident, ci un lord la curtea vathek. Părea de-un neam cu mine, dar nu era. Era la fel de vathek precum restul.

– Da, am murmurat și m-am stăpânit cu grijă, în timp ce și-a trecut brațul pe după talia mea și ne-am împreunat mâinile.

Pe măsură ce înaintam în dansul complicat, eram atât de concentrată la mișcări, încât abia am fost atentă la conversație. Orice pas greșit m-ar fi putut da de gol. Mâinile lui Idris îmi ardeau pielea când mă atingeau, reamintindu-mi constant că și cea mai mică eroare ar fi fost remarcată. Însă săptămânile de exerciții și-au spus cuvântul. Corpul meu știa ce să facă, deși mintea mi se învârtea întruna.

– Mâncare? a întrebat Idris, privind în jos când dansul era pe terminate.

În sfârșit, mi-am permis să zâmbesc.

– Te rog.

11

Idris m-a luat de braț și ne-am îndreptat împreună spre capătul estic al camerei, unde erau întinse mese cu mâncare. Am fost despărțiți de mai multe ori – sala de bal era lungă și largă, iar Idris era popular. N-ar fi trebuit să fiu surprinsă când Furat a apărut în fața mea.

S-a lăsat grațios în genunchi și s-a ridicat la fel de elegant. Purta o rochie în vechiul stil zidane, în nuanțe aurii care băteau spre roșu și maro, cu mâneci largi și un frumos cordon în jurul taliei. Mâinile îi erau colorate cu henna, o tradiție pe care Maram nu o urma niciodată. Semăna mai mult cu Idris decât cu Maram, având fruntea înaltă și pielea măslinie. În vreme ce părul prințesei – al meu – se ondula rebel, al ei cădea în valuri încadrându-i fața, des și castaniu, cu o nuanță roșiatică în lumina soarelui. Chipul său avea o rotunjime comună printre kushaila și obrajii ușor pufoși. Daanul ei trebuie să fi fost impresionant, negrul puternic pe pielea ei fiind imposibil de ignorat.

Am privit-o prudent, încercând să pun cap la cap ce știam. Dacă renunțase la daan, de ce alesese să se îmbrace așa? De ce să facă notă discordantă?

Am înțeles brusc de ce Maram o antipatiza atât de tare. Furat era în mod natural sigură pe sine, neînfricată, în pofida a tot ce pierduse și încă ar fi putut să piardă. Maram se agăța ca de un scut de poleiala sa vathek. Pe de altă parte, Furat era în întregime andalană, deși îi fusese înlăturat daanul. Și reușea să strălucească la fel de puternic ca orice curtean vathek.

Îmi imaginam că Maram o ura de două ori mai tare – întâi pentru că, în pofida ordinelor vathek, înfățișa atât de firesc tradițiile noastre muribunde și apoi pentru calmul ei.

Cât despre mine, o invidiam. Era tot ce mi-aș fi dorit eu să fiu – liberă, în ciuda faptului că eram total sub controlul altcuiva.

– Verișoară, a rostit ea după ce s-a ridicat.

– Nu credeam că vei veni, am spus. Pari prea atașată de tradițiile tale provinciale.

– Am fost invitată, a replicat ea. Și m-am gândit că ar trebui să văd măcar o dată o asemenea sărbătoare. Nu poți judeca ce nu cunoști.

Am mormăit ceva, gânditoare, și am ocolit-o.

– Ar trebui să ne obișnuim una cu alta, a zis când am trecut pe lângă ea.

– Nu mi se pare că ar trebui, am răspuns pe un ton rece și am încercat să merg mai departe.

Însă m-am izbit din plin de o servitoare.

– Ești bine? am întrebat-o instinctiv, dându-mi seama abia apoi de greșeală.

Ea a tresărit, cu ochii holbați și fața palidă.

Maram nu ar pune niciodată o astfel de întrebare.

– Maram? m-a strigat Idris din spate.

Fără a se obosi să se uite la fată, mi-a întins brațul. Mi-am ținut răsuflarea, dar el n-a zis nimic.

Eu și Idris am fost conduși la o masă pe un podium, așezați deasupra tuturor celorlalți. Între noi se aflau o singură farfurie mare și un serviciu de ceai, cu paharele gravate cu pene din argint. Mâncarea în sine provenea din diferite regiuni, constând doar în antreuri. Mici biscuiți vathek, briuat kushaila umplut cu miel, vilgotzi norgak. Pe marginea platoului se găsea chebakia kushaila, unul dintre dulciurile preferate ale lui Maram. La dreapta și la stânga noastră erau și alte mese, un pic mai jos, însă felul în care fuseseră aranjate scaunele ne închisese de-a binelea în mica noastră bulă.

Când voia să vorbească, Idris își înclina capul spre mine, cu gura aproape de urechea mea, cum îl văzusem făcând cu Maram. Neștiind ce urma să zică, eu înlemneam, însă voia doar să bârfească. Arăta spre diverși demnitari și spre copiii lor, spunându-mi ultimele vești din locuri îndepărtate.

– Regele a confiscat toate proprietățile familiei Dion, mi-a spus, așezându-mi pe farfurie o chebakia înmuiată în miere. Nu sunt chiar faliți, dar niciunul nu vrea să se întoarcă pe Luna-Vaxor.

M-am abținut cu greu să nu iau chebakia, de teamă ca mierea să nu curgă pe rochie.

– De ce? E casa lor.

– Ah, draga mea, a spus el și m-am abținut să nu ridic o sprânceană. N-ar fi nici pe jumătate la fel de bogați pe luna lor, exploatând excelsior, cum ar deveni aici, prin moștenirea pământurilor eliberate de ocupație.

Vocea îi mustea de sarcasm. Chiar vorbea așa cu Maram? M-am chinuit o clipă să înțeleg, aruncându-i o privire piezișă. Oare imunitatea sa de lord însoțitor al lui Maram îi îngăduia să vorbească astfel sau își asuma un risc?

Nu mă gândisem niciodată cum era să fii mahkzen și ostatic vathek în același timp. Voiam să știu cui îi era loial. Voia să fie rege printre vathi? Sau poziția sa de ostatic presupunea, precum a mea, să joace un rol?

Nu eram sigură cum ar fi răspuns Maram la asemenea afirmații și m-am hotărât să nu comentez. Am privit spre sala de bal și amestecul de oameni – vathek, taifa, norgak, toate triburile și culturile din întreaga Andala și de pe lunile sale erau adunate aici în această seară.

El zâmbea în continuare, dar de data asta oarecum tăios, de parcă reacția mea rece îl forțase să treacă în defensivă. Între noi se instalase o tăcere stânjenitoare când mi-a pus o mână pe umăr.

– Încă un dans?

Mi s-a părut o provocare și totodată o ofertă de pace. O împăca la fel pe Maram? Îi plăcea ei să danseze chiar atât de mult? L-am lăsat să mă conducă pe ringul de dans atunci când muzica a reînceput.

– Vrei să auzi o poveste? E kushaila. Una veche.

Nu m-am putut abține să nu tresar. Eram sigură că începuse să se joace cu mine – deși nu-mi dădeam seama dacă din cauză că propunerea ar enerva-o pe Maram sau fiindcă intuia că era ceva în neregulă cu mine. A zâmbit ușor, cu o urmă de satisfacție. Fără să-mi dau seama, mi-am încleștat dureros degetele pe umărul lui.

– Acum ți-am stârnit interesul, a zis el.

Mi-am ținut gura, deși merita o admonestare. Eram furioasă – pe mine, că mă lăsasem atât de ușor ispitită de simpla mențiune a locului meu de baștină, și pe el, că obținuse această mică victorie.

– E despre Massinia, a continuat. Și căsătoria ei.

M-am abținut să nu închid ochii. Știam povestea – ca majoritatea oamenilor. Însă memorasem forma sa poetică, proza formalizată de Ibn Saj, diferitele relatări biografice. Nu voiam să aud povestea. Nu în seara asta. Dar ar fi devenit suspicios dacă l-aș fi oprit.

Și-a apropiat capul de al meu în timp ce dansam, vorbind cu glas calm și melodios.

– Massinia era de origine tazalghit. Crescători de cai și oameni ai deșertului, a început el. Aveau o organizare tribală și toate triburile lor erau conduse de femei.

Vocea îi era puternică și calmă, deși nu era chiar grozav să aud povestea în vathekaar. Kushaila avea un anumit ritm, iar relatările erau versificate, așa încât, atunci când ajungeau la final, simțeai că auziseși acel cântec toată viața. Felul în care Idris o spunea nu-mi aducea nicio bucurie. Însă dorul de casă a crescut în mine, amar și puternic. Nu voiam să aud povestea în această limbă străină și rece. Voiam proza lui Ibn Saj sau poezia pe care o pusesem bine în Ziyaana.

– S-a îndrăgostit de un păstor, a continuat el. Și pentru o vreme a fost fericită.

– Dar? l-am îndemnat eu.

Și-a strâns mâna pe talia mea.

– Dar inima Massiniei nu-i aparținea, a zis. Aparținea tribului și familiei ei. Iar dacă erau descoperiți, s-ar fi putut declanșa un război.

– Asta s-a întâmplat? am întrebat.

Știam răspunsul, însă probabil că Maram nu.

– Surorile au aflat și l-au omorât, a răspuns. Și a urmat un război cu familia lui.

Am închis ochii și l-am lăsat pe Idris să mă conducă în ultimii pași de dans. Probabil nu voi întâlni niciodată o dragoste ca a Massiniei. Când eram mai mică visasem la asta – momente liniștite care construiseră ceva durabil. Însă acum trăiam în Ziyaana. Inima încă îmi aparținea, dar nu și corpul. Era imposibil să găsesc o astfel de dragoste.

– Ce poveste tristă, am zis eu în cele din urmă, ridicându-mi privirea spre el.

A zâmbit larg.

– Are un final fericit.

– Da?

– Știi ce s-a întâmplat cu ea? Spre sfârșitul vieții? m-a întrebat.

Eu știam, dar cel mai probabil Maram nu era religioasă, așa că am așteptat să continue.

– A dispărut, a zis.

Cu greu m-am abținut să nu pufnesc. Nu dispăruse, cel puțin nu în sensul despre care vorbesc istoricii. Azoul, pasărea tesleet care o salvase, s-a întors la ea – după războaiele de unificare, după transcrierea Cărții Dihyei și după moartea iubitului ei – și i-a oferit o mantie cu pene.

Întoarce-te, tu, îndoliato, i-a zis. *Pășește în Citadela noastră.*

Iar ea a îmbrăcat mantia și a scăpat din mâinile tuturor celor care au încercat vreodată să profite de ea și de moștenirea ei.

Am fost smulsă din reverie de vocea lui Idris.

– Intendenta e aici să te conducă.

Dansul nostru s-a încheiat cu o ultimă piruetă. Apoi, fără un cuvânt, m-a însoțit până la Nadine, care mă aștepta îmbrăcată ca de obicei în negru, alături de nelipsitul droid.

– Regele dorește o întrevedere, a zis ea când am ajuns.

M-am străduit să stau dreaptă și să nu șovăi. Dacă nu treceam de inspecția Maiestății Sale, totul era pierdut. Am auzit vocea lui Maram din nou zicându-mi la prima noastră întâlnire: *însăși viața ta depinde de asta*. Deși nu era nevoie să o spună cu voce tare ca să înțeleg ce era în joc. Știam cum procedează vathi, cu toții știam. Eșecul nu era o opțiune.

Idris m-a sărutat ușor pe obraz și mi-a dat drumul.

Inima îmi bătea nebunește în timp ce Nadine mă conducea spre tronul din capătul îndepărtat al sălii – rămăsese gol mult timp de-a lungul serii, dar acum am văzut că într-adevăr regele își ocupase locul. Regele Mathis, tatăl lui Maram. Regele Mathis, Cuceritorul Stelelor.

Îl uram mai mult decât pe oricine altcineva.

– Arăți minunat în seara asta! a zis Nadine în timp ce ne croiam drum prin mulțimea care se dădea în lături când ne vedea apropiindu-ne. Sper că îți place balul.

– Da, doamnă, mulțumesc.

Ținusem piept unei săli pline de curteni, mă gândeam eu. Nici chiar Idris, care părea să o cunoască cel mai bine pe Maram, nu a părut să suspecteze că eram o dublură. Cu siguranță, mai puteam înfrunta o provocare.

Deși mi se tăiase răsuflarea, mi-am ținut spatele țeapăn. M-aș fi descurcat și fără să respir, dacă asta însemna că aveam să mai supraviețuiesc o noapte.

Un bărbat așezat într-un scaun cu spătar înalt vorbea agitat cu un consilier aflat alături. La sosirea noastră, s-a întors și i-a făcut semn acestuia să plece.

Mathis, fiul lui Hergof, Marele Rege Vath, Împărat al Sistemului Ouamalich, Protector și Moștenitor al Stelelor din Centru, stătea în fața mea.

Normal că îi mai văzusem fața. Era imposibil să scapi de regele nostru. Profilul său împodobea noile monede și majoritatea clădirilor administrative. Era mai înalt decât mă așteptam, cu pieptul larg și umerii lați, arătând dur în tunica militară neagră. Părul argintiu îi sclipea în lumina torțelor, tăiat foarte scurt. Ochii albaștri păreau să strălucească, amintindu-mi de toate poveștile despre ciudățeniile vathek.

M-am lăsat încet în genunchi, cum făcusem nu de mult în fața lui Nadine, și mi-am coborât privirea în podea. Îl simțeam urmărindu-mă.

– Înălțimea Voastră, am zis dintr-o suflare.

Tăcere.

M-am străduit să-mi țin mâinile relaxate în poală, deși l-am auzit pe rege întorcându-se spre consilier și șoptindu-i ceva. Viața mea depindea de

rezultatul acestei întâlniri. Lumea mea s-a redus la acest moment și la toți pașii care m-au adus aici.

– Nadine, a zis după o clipă. Anunță-mi servitorii. Mâine plec la Rif, imediat ce festivalul se va sfârși.

– Da, Înălțimea Voastră.

– Și Maram?

Am ridicat repede capul și i-am întâlnit privirea. Mi se părea aproape o blasfemie să mă uit la el. Speram ca fața mea să fie lipsită de orice expresie. Mi-am forțat inima și gândurile să se calmeze. Ochii lui păreau să străpungă întreaga mea prefăcătorie și să vadă prin mine. Pentru o clipă, mintea mi s-a blocat de teama că mă descoperise.

M-am străduit să rămân calmă și să continui.

– Da, Înălțimea Voastră.

A întins o mână înmănușată. M-am holbat la ea o clipă, incapabilă să înțeleg. Nadine nu a zis nimic, dar o simțeam în spatele meu, ocărându-mă pentru încetineala și prostia mea. Mi-am strecurat mâna într-a lui și m-am lăsat ridicată grațios în picioare.

– Ce ai de gând să faci pentru a-ți asigura confirmarea? m-a întrebat.

– Înălțimea Voastră?

M-am simțit ca o rotiță stricată.

S-a încruntat, cu o expresie fioroasă și furioasă. Era atât de diferit de tatăl meu, care nu mă speria nici în cele mai mânioase momente ale sale.

– Ultima oară când am vorbit, a zis el, ai fost de acord să te gândești cum să te ocupi de senat și să-ți asiguri statutul de urmașă. Îți cer oricum atât de puțin…

În sfârșit, Nadine a tușit ușor.

– Înălțimea Voastră, am discutat mica problemă a…

Nu și-a mai terminat propoziția, iar eu nu eram atât de nesăbuită încât să-i întorc spatele regelui, însă fața i s-a îmblânzit când a înțeles. M-a privit cu alți ochi, critic și pătrunzător, vrând parcă să înlăture fiecare strat al ființei mele.

– Vino aici, mi-a zis cu voce blândă.

M-am apropiat.

Mănușile moi mi-au atins bărbia. Nu știam dacă așa cerea obiceiul vathek, să-i atingi pe cei inferiori ție, să-i întorci de pe o parte pe alta, să te convingi că se ridică la standardele stabilite. M-am simțit ca un bibelou, ținut mereu în lumină pentru a-i fi verificată calitatea. În cele din urmă, s-a lăsat pe spate și și-a așezat brațele pe cele ale scaunului. Nu am coborât privirea și m-am uitat la el aproape la fel de atent cum se uita el la mine.

– Suntem curioși dacă vei supraviețui în Ziyaana, a zis el, ușor ca o șoaptă.

Apoi a ridicat o mână și mi-a făcut semn să plec.

Cu mintea blocată, m-am lăsat grațios în genunchi, apoi m-am ridicat și m-am îndepărtat. Însă nu m-am putut abține să nu mai privesc o dată peste umăr – își întorsese scaunul spre fereastra cu vedere largă. Ultima mea imagine cu el a fost a spatelui și a umerilor prea largi, conturate în lumina lunii.

Nadine m-a dus înapoi la masă, șoptindu-mi câteva cuvinte de încurajare. Cu nervii încă întinși, m-am așezat și am privit cuplurile dansând și învârtindu-se. Noaptea căpătase un aer ireal, iar luminile păreau să reflecte în forme ciudate sculpturile de gheață și ferestrele, transformând umbrele și flăcările înghețate în figuri pe podea.

Făcusem imposibilul. Mândria creștea în mine. Reușisem acolo unde toată lumea se aștepta să dau greș. Iar succesul însemna că aveam să rămân în viață. Suficient de mult, speram eu, pentru a evada. Suficient pentru a găsi un mod de a scăpa din Ziyaana și pentru a-mi croi o altă viață.

Întoarce-te, tu, îndoliato, întoarce-te.

ZIYAANA, ANDALA

12

Maram mă aștepta în cameră, imediat ce ne-am întors în Ziyaana. Stătea la fereastră, încadrată de strălucirea luminatoarelor.

După ce ușa s-a deschis cu un scârțâit și s-a închis la loc, s-a întors spre mine. Încă era derutant să mă văd pe mine însămi într-o altă persoană. Devenisem prea asemănătoare cu ea, învățasem să port expresiile ei peste ale mele ca o a doua piele, așa încât uneori uitam că exista un original.

A oftat și s-a așezat pe banca plină de perne din spatele ei.

– Ei bine, a zis. Pare că te-ai distrat.

– Am dansat, am răspuns sec. A fost plăcut.

A ridicat o sprânceană.

– Așa deci. Spune-mi cum a mers.

Nu știam ce să-i zic. Nimeni, nici măcar tatăl sau logodnicul ei nu au reușit să-și dea seama de diferența dintre noi. Tatăl fusese avertizat și tot nu observase că în locul fiicei sale se afla o dublură. Ceilalți se ținuseră departe de mine, îi vorbiseră lui Idris înainte să mă privească.

O clipă m-am întrebat cum ar putea fi o astfel de viață. Izolată de toți, cu excepția persoanei cu care va trebui să te măriți, iar el, prizonier în această situație în toate privințele, mai puțin cu numele. Temută de ceilalți. Ignorată de propriul tată. Orfană de mamă.

Un moment, am simțit un fel de milă.

A dispărut rapid.

– A fost cum ați spus, am zis într-un târziu. Năucitor. Mult mai distractiv decât aș fi crezut.

– Altfel decât la micile voastre petreceri câmpenești, să înțeleg? a întrebat, lăsându-se pe spate.

– În Cadiz nu dansăm unii cu alții, am spus. Cel puțin, nu atât de apropiați.

Dansurile de pe Cadiz nu aveau nimic din poleiala artificială a valsului meu cu Idris. Nu urmăreau să redea apropiere sau aparența, ci bucuria. Bucuria împărtășită cu familia și cu comunitatea. Valsul părea să aibă legătură cu secretele – vocea lui Idris în urechea mea, răsuflarea lui pe gâtul meu, părul lui atingându-mi ușor obrazul.

O apropiere construită, dar eficientă.

– Cât de… bizar.

Când s-a așezat, rochia a lăsat impresia că ea însăși se revărsa peste divan ca o inundație.

– Regele?

– Nu și-a dat seama, am zis repede. A fost un succes total.

M-a enervat că a tresărit.

– Vino aici, m-a chemat, bătând ușor cu palma în canapea.

M-am uitat la ea ca la o viperă, dar am făcut cum mi s-a poruncit. În lumina lunii arăta blândă, tânără și vulnerabilă. Era tânără, mi-am amintit. Șaptesprezece ani, aproape de-o vârstă cu mine. M-am întrebat de câte ori o văzuse Idris în starea aceasta. Îl ajuta să fie mai drăguț cu ea? Aceasta era fata pe care și-o amintea când i-a spus povești?

– Chiar semeni foarte mult cu mine, a zis ea, înclinându-și capul. Aproape că s-ar putea uita că ești fiică de fermier.

– Ar trebui să mă simt flatată? am întrebat.

A râs, tare și radios.

– Limba ta devine tot mai ascuțită. Măcar spune-mi. A vorbit cu tine?

Am privit-o derutată.

– Ah, Înălțimea Sa. Nu. Nu mai mult de câteva cuvinte. A întrebat de planul pentru moștenire, dar… părea destul de ocupat.

– Da, a spus ea, iar zâmbetul i s-a șters. Deși nu suficient de ocupat să-mi aducă aminte că nu mi-am asigurat moștenirea în fața surorii mele vitrege.

Am făcut ochii mari.

– Aveți o soră vitregă?

Maram a dat din cap, cu privirea în gol.

– Galene, din prima căsătorie a tatei. Singura lui căsătorie vathek, după cum toată lumea binevoiește să sublinieze cu cea mai mică ocazie. Am fost aduse în Andala în același timp, deși ea a fost trimisă în regiunea de nord. Tehnic vorbind, nu îndeplinește condițiile pentru succesiune – conform unei clauze din tratatul de pace, doar copiii mamei mele o pot face. Însă asta nu o împiedică să încerce să-mi ia locul.

– Dar… am început eu.

– Dar Mathis, Cuceritorul Stelelor, n-a fost împiedicat niciodată de legile altora, a adăugat ea, fluturându-și disprețuitor mâna. Știi cum a ajuns tata la putere?

Am clătinat din cap, povestea aceasta n-o mai auzisem.

– Era cel de-al doilea fiu, a început ea. Bunicul se aștepta să fie general secund, conform poziției dobândite prin naștere. Tata a refuzat. Și-a omorât tatăl și a preluat controlul planetei și al armatei sale. Mathis nu se dă în lături de la nimic pentru a-și asigura puterea și conducerea. Mă va dezmoșteni dacă va considera că asta îi servește mai bine interesele.

M-am uitat la ea fix, incapabilă să înțeleg o asemenea lipsă de scrupule.

– Presupun că un fermier nu este atât de necruțător sau de ferm, nu? a întrebat Maram, după ce aparent își terminase povestea.

– Tata…

Îl văzusem des pe tata, dar așa se întâmpla când trăiai într-o casă mică și munceai la o fermă mică dintr-un sat mic. Totuși, știam la ce se referea Maram. Unii tați, precum Mathis, nu aveau timp pentru copiii lor. Baba fusese mereu prezent, încurajase visătoarea din mine, în ciuda împotrivirii mamei. Nu m-am îndoit niciodată că mă iubea și n-am simțit niciodată că l-aș fi dezamăgit.

– Iubea poezia, am zis fără să vreau și m-am întors spre fereastră. Îi scria mamei poezii înainte să se căsătorească. Era un talent necesar în procesul de curtare – și m-a învățat și pe mine, am adăugat eu zâmbind.

Părinții mei nu erau genul ostentativ. Părinții unora dintre prietenii mei își aduceau flori sau își repetau jurămintele de dragoste la fiecare festival. În public, ai mei erau prieteni foarte apropiați, deși flacăra și pasiunea ce

caracterizau cea mai mare parte a poeziei de dragoste lipseau. Când eram mică, mă întrebasem uneori dacă aveau o căsătorie din interes sau din iubire. Însă apoi, când aveam unsprezece sau doisprezece ani, mă întorsesem într-o zi din livadă mai repede decât se așteptau ei. Îi găsisem șezând tăcuți în camera de zi, tata dormind cu capul în poala mamei. Când a deschis ochii să se uite la ea, a zâmbit, iar ea s-a aplecat și l-a sărutat ușor pe frunte. Tata avea o fire blândă – mama nu. Dar în acel moment văzusem cum probabil fusese ea în tinerețe și cum era alături de tata.

Maram a ridicat o sprânceană.

– La ce-i trebuie poezie unui fermier?

– Orice kushaila este poet, am zis. Poezia este felul nostru de-a fi. Așa ne curtăm, ne tatonăm, ne…

A ridicat mâna.

– Destul, m-a oprit ea amuzată. Nu te înmuia. Vai de mine, pari mulțumită de o asemenea moștenire.

– Tu nu ești de a ta?

Spusesem ceva greșit. Zâmbetul i-a devenit dur și nervos, iar căldura din voce a dispărut. S-a ridicat, parcă pentru a-mi aduce aminte că îi eram inferioară.

– Ei bine, a zis, iar eu m-am făcut mică sub zâmbetul ei, felicitări pentru reușită. Chiar nu e nevoie să fii atât de bănuitoare.

S-a îndreptat spre ușă. A rămas o clipă în prag, încadrată de lumina slabă ce venea din curte. Ce figură singuratică părea, m-am gândit eu. Fără familie sau prieteni.

Apoi și-a tras pe cap gluga pelerinei și dusă a fost.

13

La câteva săptămâni după întoarcerea din Atalasia, priveam degetele Talei prinzându-mi în păr mărgele din pietre semiprețioase șlefuite. Prima dată când mi-a arătat cu ce urma să mă împodobească, uimirea mi-a tăiat răsuflarea. Însă, așa cum se întâmplă cu timpul, podoabele mele în calitate de dublură nu mă mai surprindeau.

– Tala, am zis ușor.

A ridicat ochii și m-a privit în oglindă, zâmbind.

– Ce-i?

– Nu ți-am mulțumit niciodată.

– Pentru ce?

– Că… mi-ai salvat rochia din noaptea majoratului.

Nu îi puteam mulțumi pentru poezie. Părea periculos să vorbești cu voce tare despre asta și știam că cel mai probabil nu ar recunoaște-o. Însă de când o văzusem, mă ajutase să suport săptămânile petrecute aici. Și voiam ca ea să știe cât de recunoscătoare îi eram.

– Știu că ai fi putut să nu o faci.

Zâmbetul i-a dispărut și și-a întors privirea la cozile mele.

– Niciun cuvânt în plus, a zis într-un final.

Am privit-o o clipă, apoi am dat din cap.

– Desigur.

Pentru câteva minute, am rămas într-o tăcere complice. Mi-am imaginat că asta prefera Tala. Fusese bună cu mine, dar nu încercase niciodată să-mi fie prietenă. M-am gândit că probabil aflase pe propria piele care era prețul prieteniei în Ziyaana.

– Am tot vrut să te întreb, a început ea. Cum a fost balul? Dar emirul?

Am ridicat surprinsă din sprâncene. Nu mă întrebase niciodată cum îmi duceam zilele și nu eram sigură dacă ăsta era un prim pas.

– Ei, haide, a zis ea, zâmbind dulce. Maram e invidiată de toate fetele andalane. Idris ibn Salih este chipeș și trist. Cum ți s-a părut?

Spre groaza mea, m-am înroșit. Chipeș mi se părea puțin spus. Era grozav de fermecător, cu felul lui elegant de a dansa, atingerile ușoare și prezența de spirit, însă eu știam că trebuia să fie și inteligent, dacă supraviețuise atât timp în prezența lui Maram. Dar, chiar conștientă de asta, îmi fusese greu să rezist șarmului său.

Am zâmbit fără să vreau.

– E un prinț, am zis într-un final. Ce-ar mai fi de spus?

A scos un mic sunet dezaprobator.

– Cât de vag! Ah! a exclamat ea, când un droid și-a făcut apariția pentru a mă conduce.

Nu vizitasem niciodată apartamentul regal al lui Maram. De fapt, rareori ieșisem din părăsita aripă estică. Părea periculos să mă aventurez afară, dar acum purtam un văl pe care droidul mi-l dăduse înainte să plecăm, deși mă îngrozea că ar putea aluneca.

Bănuiam că apartamentul lui Maram era în stil kushaila, neschimbat după ocupație. Pereții erau vopsiți în straturi roșii și portocalii și acoperiți cu plăci verzi, tavanul și mulurile de pe ziduri aveau gravate forme geometrice în stilul zelij și în vechea scriere kushaila. Nu aveam covoare sub tălpi, ci doar podele reci din piatră, iar mobila din lemn întunecat era capitonată cu pânză în culori calde și încărcată de perne. Totul se afla la un nivel jos, după obiceiul kushaila, iar în stânga mea erau o măsuță de ceai înconjurată de perne și un serviciu de ceai kushaila.

Având în vedere ura ei față de propriul neam, m-aș fi așteptat ca Maram să înlăture orice urmă de decor kushaila. Credeam că măcar scrierea, despre care știam că trebuie să fi fost din Carte, ar fi dat-o jos. Și totuși…

Maram stătea întinsă pe un divan, cu fața spre ușile deschise ale balconului. Vedeam spalierul din lemn și auzeam cântecul păsărilor și susurul fântânii,

foșnetul frunzelor în vântul artificial care bătea prin curtea aflată sub noi. Ducea cu el miros de fructe – smochine, m-am gândit, și portocale. Mirosea ca acasă.

– E atât de frumos aici, am zis fără să vreau, uitând pentru o clipă că nu era o întâlnire relaxată între prieteni.

Însă Maram părea încântată.

– Mereu am vrut să ținem aici lecțiile, dar Nadine a refuzat, a explicat ea mai mult pentru sine.

Mi-am desprins pelerina de pe umeri și vălul pe care îl purtam și le-am pus pe spătarul unui scaun, apoi m-am așezat lângă ea.

– Nu Alteța Voastră este prințesa? am zis fără să vreau. De ce nu decideți singură?

Gura i s-a arcuit într-un zâmbet scurt.

– Când voi fi regină, voi face orice doresc, a zis ea, ridicând din umeri. Nadine e intendenta tatei.

Cuvântul a făcut-o să se strâmbe.

– Poate să facă ce vrea, oricând vrea.

Încă o dată, nu mi-am putut ține gura.

– Dar pare…

– Este nobilă vathek. Pură, m-a întrerupt, uitându-se în gol. Tata… prețuiește asta. Toți o fac.

Nu aveam ce să răspund la asta. S-a așternut o tăcere stânjenitoare, în timp ce ea părea să reflecteze la ce spusese, iar eu îmi reaminteam cu neliniște de ce semănam una cu cealaltă. Maram nu era doar vathek. Brusc, mi-am putut imagina cât de neglijată trebuie să fi fost de tatăl ei, acesta fiind probabil rezultatul circumstanțelor în care se născuse. În afara Ziyaanei puțini credeau că fosta regină se măritase de bunăvoie cu Mathis. Fusese o chestiune necesară, singura cale de a împiedica vărsarea de sânge, de a salva ultimele familii rămase, de a asigura pacea. Cel puțin, pacea pentru makhzen.

O pasăre a țipat în curte și Maram a tresărit, trezindu-se din reverie.

– Nu de asta te-am chemat aici, a zis ea ridicându-se.

M-am îndreptat de spate.

– Avem o sarcină pentru tine.

– Deci un plan să mă trimiteți la moarte? am întrebat fără să gândesc.

Cuvintele pluteau între noi, rostite cu vocea și cu umorul ei negru, tăios și regal. Măcar de n-ar fi ieșit din gura mea.

A râs, într-o explozie cristalină. Am privit-o încurcată, dar umerii i s-au relaxat și s-a lăsat înapoi pe spate, lângă mine.

– Îmi placi mai mult când ai limba ascuțită, țărăncuțo, a zis ea, cu zâmbetul încă pe buze.

Am avut înțelepciunea de a nu spune „azi" și mi-am fixat ochii asupra mâinilor ei, în loc să-i întâlnesc privirea.

– Care e sarcina, Înălțimea Voastră? am zis.

Râsul ei nu risipise tensiunea din cameră, cel puțin nu pentru mine. Învățasem deja că starea ei de spirit era foarte schimbătoare, că un zâmbet sau o aparentă amabilitate putea dispărea cât ai clipi. Își amintea ceva sau eu mă mișcam într-un fel anume ori pur și simplu se răzgândea în legătură cu felul în care voia să se poarte.

Așa că am așteptat și am urmărit-o.

– Ah, da, a reluat ea, trăgându-și peste umăr coada împletită. Bunica mea, Dowager Sultana. În schimbul izolării ei, trebuie să o vizitez. Se presupune că asta demonstrează – și-a fluturat disprețuitor mâna – ceva. Menținerea bunelor intenții între sălbatici și cuceritori. Anul ăsta vei fi trimisă în locul meu.

Nu-mi puteam ascunde nedumerirea. Ar fi trebuit să-i țin locul în caz de pericol. Ce putea fi în neregulă la o vizită pe domeniul bunicii ei? I-am observat prea târziu maxilarele încleștate. De data asta nu se uita la mine, ci la o tapiserie din celălalt capăt al camerei. Cu mâinile strânse în poală, am privit-o cum a ocolit divanul și a luat-o spre balcon.

Nu s-a sprijinit cu palmele de balustradă, cum aș fi făcut eu. A rămas din nou absolut nemișcată, cu o mână îndoită relaxat printre faldurile rochiei și cu cealaltă atârnând. Arăta ca o pictură – o imagine a regalității andalane, arzând roșie.

– Sunt rebeli pe luna pe care locuiește, a rostit în cele din urmă, cu vocea primejdios de seacă. Unii presupun că s-au înmulțit din cauza pasivității ei.

Nu știam ce să zic. Maram era pretutindeni insultată de andalani, lucru ce nu putea fi negat. Însă bunica ei, oricât de patriotă, n-ar fi tolerat un complot al rebelilor pentru a-i asasina singura nepoată.

Maram și-a întors brusc privirea spre mine și apoi din nou spre grădină, nepăsătoare.

– Nu e cazul să te arăți atât de surprinsă. Asta faceți voi, nu ? Războaie tribale, a oftat ea. Pleacă. M-ai obosit. Nadine îți va spune restul.

M-am forțat să vorbesc în timp ce mă ridicam, plină de furie.

– Presupun că e în sângele nostru, am zis și am plecat.

14

Ziua plecării a venit repede. Stăteam la măsuța de toaletă în timp ce Tala era într-un continuu du-te-vino între dulap și nenumăratele cufere împrăștiate prin cameră.

– Ce sunt Porțile? a întrebat Tala.

Mă testa în timp ce lucra.

– Porțile din Ouzdad sunt zidurile invulnerabile ale domeniului Dowager, aduse pe luna Gibra dintr-un templu antic din Andala, pe vremea teraformării sale. Datează dinaintea epocii spațiale.

– Numele rudelor lui Dowager, a continuat Tala, încuviințând din cap energic.

– Înaintea invaziei avea două surori și un frate mai mici, am răspuns. Fratele s-a răzvrătit în cel de-al doisprezecelea an al domniei ei, declanșând războiul civil. A fost exilat pe Cadiz și s-a aflat printre primii morți ai primului val.

– Iar surorile?

– Au murit în al treilea val al invaziei, am zis.

– Popoarele de pe Gibra, m-a somat ea.

– În mare parte kushaila, am răspuns. Deși un grup tazalghit s-a instalat acolo în urmă cu vreo două sute de ani.

Tala a scos un mic sunet aprobator, încheindu-și testul.

M-am uitat la mine. Aveam părul prins ca Maram, o diademă pe frunte, iar verdele-închis al caftanului strălucea în lumina blândă a unui felinar.

Am pus jos bucata de kohl și m-am ridicat. Gata cu pregătirile. Cercei mici, două inele, în loc de cele patru sau cinci cât purta de obicei Maram, și o singură brățară. Am renunțat până și la colier, luând în considerare preferințele lui Dowager Sultana.

În curte mă aștepta un droid, cu una dintre mantiile lui Maram pe braț. Nu era singur.

Maram stătea lângă el, surprinzător de tăcută și de calmă. Era îmbrăcată cum aș fi fost eu – un caftan simplu albastru-închis, cu puține broderii. Nu purta bijuterii și își trăsese gluga mantiei peste păr. Într-o mână îi atârna un văl, ce urma să-i acopere la loc fața.

Când m-a văzut, pe chip i-a apărut un zâmbet.

– Ah, nu arăta așa de oropsită, a zis ea apropiindu-se.

S-a întins și mi-a mutat coada împletită lejer de pe umărul stâng pe cel drept.

– O să te distrezi pe cinste în Gibra, apoi te vei întoarce și cu asta, basta!

Părea foarte binedispusă, zâmbea atât de larg încât pe obrazul stâng i-a apărut o gropiță. Azi nu avea un ton tăios, nici pic de furie ori de sarcasm. N-o credeam nicio clipă.

– Unde plecați? am zis eu, încercând să n-o zgândăr.

Mi-a zâmbit radios.

– Undeva departe. Nu vreau să stau ca o pasăre în colivie cât hoinărești tu prin catacombele bunicii.

– Aha, am zis.

Nu mă prea gândisem la asta. Eu eram prizonieră, în vreme ce ea umbla aiurea prin Ziyaana sau călătorea prin sistem. Totuși, eu nu eram prințesă. Nu exista niciun motiv să mi se facă astfel de concesii.

– Deci, într-un loc mai rece? am întrebat.

A ezitat, ridicând din umeri, și m-a tras de rochie.

– Poate. Nu e treaba ta.

Droidul de lângă ea mi-a ridicat mantia, semn că ne pregăteam de plecare. Mi-am pus-o pe umeri, mi-am strecurat brațele prin cele două mici deschizături din material și mi-am tras gluga.

– Țărăncuțo, m-a strigat ea când am dat să mă îndepărtez.

M-am oprit alarmată.

– Ai grijă de Idris, a zis Maram, întorcându-se spre mine.

Am făcut ochii mari. Nu mă gândisem că vine și el. Abia mă descurcasem când petrecuserăm doar câteva ore împreună. Acum trebuia să mă descurc – păcălindu-l – săptămâni întregi.

– El… Deseori e dificil pentru el pe Gibra.

M-am încruntat.

– Dificil?

M-a privit fix o clipă, parcă încercând să deslușească un adevăr ascuns. Apoi a dat din cap.

– El este… suntem prieteni, a adăugat ea, de parcă o durea să recunoască. Dar se plictisește repede și pe Gibra nu e nimic în afară de nisip și de pietre.

Ochii mi s-au mărit și mai mult și m-am gândit să insist. Idris nu prea părea să aibă dificultăți, indiferent de situație. Nu-mi puteam imagina că ar fi greu pentru el pe Gibra, liber de intrigile din Ziyaana.

– Țărăncuțo, a zis apucându-mă de braț. Înțelegi?

Am încuviințat din cap, din ce în ce mai alarmată.

– Da, Înălțimea Voastră.

– Bun, a rostit încuviințând din cap la rândul ei.

Nu plecam din sala principală, ca spre Atalasia. De data asta grupul nostru era mult mai restrâns; doamnele de companie ale lui Maram nu veneau, așa că eram doar eu, Idris, Tala și o mână de slujnice. Pista semăna mai mult cu o grădină decât cu locul de decolare de pe o planetă. Peste tot erau pomi încărcați cu fructe târzii. Vasul cu care călătoream în afara sistemului era mai mic decât cel luxuos în care ne îmbarcaserăm cu o lună în urmă. Avea forma unei creaturi de pe fundul oceanului, cu înotătoare late și curbate și un mijloc bulbos, și dispunea doar de două niveluri, însă era suficient de lung pentru ca servitoarele și servitorii să stea separat de cameriste, iar ele, separat de mine și de Idris.

Cât despre Idris, el se afla în cealaltă parte a sălii, flancat de doi droizi. Nu se obosise să-și prindă părul de dimineață și ceva lipsea – de parcă nu se blindase ca de obicei. Mi-am dat seama că arăta obosit. Nu avea pungi sub ochi și stătea drept ca străpuns de o tijă din fier, dar îi lipsea strălucirea caracteristică.

Eram obișnuită cu tăcerea, așa că nu prea m-am gândit la cea a lui Idris când mi-a oferit mâna la îmbarcare. Am fost conduși într-un salon cu covoare luxuoase și o fereastră largă în capătul opus. Mai erau o masă joasă în stilul kushaila și câteva perne. Idris și cu mine ne-am așezat la locurile noastre și am așteptat ca droidul să ne toarne ceaiul.

Am ieșit repede din stratul de nori de deasupra Andalei. O singură dată mai fusesem atât de sus, atunci când călătorisem deasupra planetei, dar nu-mi aminteam decât frânturi. Soarele de-abia răsărea, iar aerul de deasupra norilor era albastru intens, roz și violet. Vedeam Cadiz, verde-pal, presărată cu luminile aurii ale zecilor de orașe de pe ea.

O împunsătură ușoară mi-a răscolit pieptul. În ultimele luni avusesem puține ocazii să privesc cerul și nu-mi mai văzusem casa de când plecasem. Acum o căutam avid cu privirea. Mi-era dor de imaginea munților pe fundalul răsăritului, de sunetele satului meu și de mirosul zăpezii care se apropia. Eram hotărâtă să mă întorc cumva, cu voia Dihyei.

Dintre cele două luni, Gibra era mai mare, un gigant rotund, ruginiu. Botaniștii colonizaseră Cadiz și nu știam cine teraformase Gibra, însă nimic din viața verde și luxuriantă care se vedea pe Cadiz de la milioane de kilometri distanță nu apărea pe suprafața Gibrei. Nu era nicio urmă de apă, deși auzisem că exista o grămadă sub pământ. Luminile care se înlănțuiau pe Cadiz îi lipseau în mare parte surorii ei. Mai puține orașe, mai puțini cetățeni, dar oameni cu mult mai duri.

Nu-mi puteam imagina ce fel de viață ducea Dowager Sultana pe această întindere. Știam că supraviețuirea ei a depins de îndepărtarea din politica andalană, deopotrivă fizic și spiritual. Dar să treci de la regina celor liberi, de la luptătoarea pentru libertate, la prizoniera de pe o lună îndepărtată – trebuie să fi fost amar și greu de înghițit. În lunga ei viață înfruntase potențiali uzurpatori, un război civil, trădări în familie și pe cuceritorii noștri vathek. Să fii exilat după toate astea…

Nu apărea în public. Îi văzusem fața doar în holoimaginile dinaintea ocupației. Ducea o viață liniștită, departe de trecut, departe de prezent.

O presiune în creștet m-a forțat să-mi iau ochii de la fereastră. Idris mă privea. Stătea la mică distanță de masă, cu o mână inertă, cu cealaltă jucându-se cu inelul cu sigiliu. Când ochii mi-au căzut pe el, s-a oprit și l-a acoperit cu degetele. Am ridicat din nou privirea spre fața lui și mi s-a părut la fel de concentrat ca în urmă cu câteva momente.

– Știi de ce ți-am spus povestea Massiniei? m-a întrebat într-un târziu. Voiam să văd cât de mult îți amintești.

– Să-mi amintesc?

În cazul în care îi spusese povești lui Maram, ea uitase să o menționeze. Mă aflam în ape periculoase.

– Din copilărie, a precizat el.

Am ridicat din sprâncene.

– Mă testai?

A zâmbit.

– Da.

– Am trecut? m-am silit eu să zic.

– N-ai colaborat, a spus.

– Sunt de părere că este nepoliticos să întrerupi un povestitor, i-am replicat. Oricând de nepriceput ar fi.

Zâmbetul i s-a lărgit. Îl amuzam. Minunat.

– N-am fost la înălțime?

M-am uitat în altă parte. Nu voiam să înghit momeala. În orele de liniște mă amuzasem numărându-i greșelile, atât în poveste, cât și în felul de a o spune. Dicție proastă, zero alternanță a propozițiilor, zero interes – lui Idris nu-i păsa de povestea Massiniei. De ce i-ar păsa cuiva, când povestea ei era un șir de date și de momente istorice, golite de pasiune sau de atenție?

– Tăcerea e cea mai dură critică, a zis el râzând.

Acum ne apropiam de lună și îi priveam roșul ruginiu descompunându-se în ceva mai complex. Suprafața era o combinație schimbătoare de nuanțe portocalii, galbene și roșii, mișcate de colo colo de bătaia vântului. Nisip pretutindeni și puține spații libere pentru orice altceva.

Un loc ciudat, dar care avea să fie casa mea pentru următoarele două săptămâni.

DOMENIUL OUZDAD

GIBRA, UNA DINTRE LUNILE ANDALEI

15

Nu după mult timp, am început coborârea spre suprafața Gibrei. Stratul difuz de nisip nu s-a transformat deloc pe măsură ce ne apropiam de locul de aterizare. Existau doar câteva clădiri, niște felinare și o pistă.

Vasul a șuierat și s-a zdruncinat când a atins pământul. De la fereastră vedeam doar deșertul, întins pe kilometri întregi, dunele de nisip și un cer de un incredibil albastru-deschis, neatins de nori.

Pe pistă se afla un comitet de întâmpinare. M-am ținut deoparte, aproape de rampă, la fel cum ar fi făcut Maram, și l-am privit pe Idris zâmbind larg și îmbrățișându-l pe liderul grupului.

– Ce s-a întâmplat cu fața ta? a întrebat bărbatul, bătându-l pe Idris peste umăr.

Mi-a luat un pic să-l recunosc din holoreader – Nabil, un fiu nelegitim de rang inferior. Maram îl ura, la fel ca pe Furat. În ciuda statutului lor, erau preferații lui Dowager și le era permis să locuiască împreună cu ea.

– Ce se întâmplă mereu, a răspuns Idris cu un rânjet. M-am bărbierit.

Nabil a pufnit neîncrezător și a dat din cap.

– Într-o zi te vom convinge să-ți păstrezi barba, prietene.

O clipă m-am simțit de parcă mă întorsesem pe Cadiz și îi auzeam pe frații mei. Lui Husnain abia recent îi dăduse barba și acesta era chiar un cuvânt generos. Aziz îl tachina fără milă în legătură cu asta. Nu mă așteptasem să găsesc genul acesta de hârjoneală aici și m-am străduit să-mi înăbuș zâmbetul. În timpul vizitelor sale, Maram rareori îl considera amuzant pe Nabil.

Ochii lui au rătăcit peste umărul lui Idris și s-au oprit asupra mea. Zâmbetul i s-a lărgit, deși am avut senzația că își reamintise unde se afla și cu ce scop.

– Alteța Voastră, a zis el, politicos și relaxat. Ca de obicei, suntem încântați să vă urăm din nou bun venit pe Gibra.

N-am zis nimic, dar i-am întins mâna lui Idris.

Mijloacele ușoare de transport semănau cu trăsurile descoperite pe care le văzusem pe Andala. Restul grupului mergea călare, nu cu motocicletele de deșert la care m-aș fi așteptat.

Pentru mult timp s-au auzit doar sunetele trăsurii croindu-și drum prin deșert și pocnetul ușor al copitelor ce galopau pe lângă noi. Peisajul rămânea neschimbat și era o minune cum de știau conducătorii noștri încotro s-o ia. Păreau siguri, chiar și fără puncte de reper sau compasuri.

Apoi terenul s-a transformat. Trăsura se zdruncina, iar pocnetul ușor s-a schimbat în tropăit. Drumul cobora neted și lin, ducându-ne în jos, departe de nisip și de munții săi mișcători. De ambele părți s-au ridicat ziduri umbroase din piatră, ireal de înalte, de culoarea piersicii. De la intrarea în canion, păreau niște mâini imense ce se vârâseră în pământ și îl despicaseră în două.

Am înaintat cu repeziciune pe panta netedă și aproape imediat peisajul și aerul s-au schimbat din nou. În aer simțeam apă, rece, puțină, dar prezentă. Aducea cu sine mirosul lămâilor și al portocalelor și sunetul a o sută de copaci legănându-se ușor în vânt.

N-am scos nicio exclamație, pentru că Maram văzuse deja totul, însă corpul mi s-a încordat de uimire și de admirație.

Porțile din Ouzdad țineau de legendă. Înalte cât pereții canionului, din cărămizi de lungimea și lățimea unui om, cu țepușe strălucitoare din argint pe uși, rezistaseră la o sută de mii de atacuri. Nimeni nu reușise să le smulgă din pereții canionului și nici să le spargă. Ca și țepușele de pe ușă, lespezile care placau zidurile străluceau – portocaliu, verde, albastru și alb – și erau aranjate în formă de flori cu petale ascuțite. Steagul lui Dowager Sultana flutura în vârf, vesel în adierea ușoară, iar soldații ei patrulau de-a lungul pasarelei, supraveghindu-i pe cei de afară și dinăuntru.

I-am urmărit cu privirea marginea de-a lungul peretelui canionului, până în vârf. Se oprea cu câteva zeci de metri sub bordură, însă ochii mei au continuat să urce. Nu exista nimic asemănător în Walili, orașul–capitală unde se afla Ziyaana, sau pe Cadiz.

Douăsprezece femei călare stăteau aliniate pe muchia stângă, îmbrăcate în negru. Erau figuri robuste într-un peisaj arid, conturate pe albastrul cerului. Câțiva cai și-au scuturat capetele, iar lumina s-a reflectat pe argintul de pe frâiele lor. Tazalghite. Triburile tazalghite erau poporul Massiniei, unite de către mama ei. Călărețe puternice care conduseseră deșertul înaintea ascensiunii ziyadilor.

Arătau la fel de aprige și de neînfricate cum apăreau în povești. Știam că exista încă obiceiul ca satele și orașele de pe pământurile lor să le plătească dări. Am încercat să nu mă holbez prea tare – ele nu mă puteau vedea, însă escorta noastră da, iar Maram spusese clar că o plictisea tot ce se afla pe Gibra.

Ne-am oprit la câțiva metri de poartă și am așteptat ca Nabil să dea semnalul de identificare și ușile să se deschidă cu un geamăt. Un stol de păsări a tâșnit în aer de cealaltă parte a porții, țipând furios, sunetele lor amestecându-se din când și când cu strigătele vesele ale unor copii.

Nu mă gândisem la Ziyaana ca la o versiune vathek diluată a stilurilor tradiționale kushaila, însă, intrând pe domeniul Ouzdad, a devenit limpede că așa era. Soarele strălucea peste o structură lată cu două niveluri, construită pe partea stângă a canionului. Un singur turn se înălța în celălalt capăt al său, cu vârful aurit și ziduri bătute cu pietre verzi strălucitoare. Se vedea că zidurile albe erau curățate regulat – le lipsea complet paloarea prăfuită a Ziyaanei și sclipeau aproape la fel de puternic precum plăcile de pe ele. Porțile orașului erau impresionante, însă Ouzdad în sine, cu numeroasele sale ferestre și turle, cu ușile dintr-o bucată, înalte și aurite, era superb. Vârfurile copacilor se înălțau deasupra teraselor, păsările își făceau cuiburi oriunde puteau, iar ușile erau întredeschise, primind înăuntru un șuvoi de oameni.

Orașul în sine se întindea în jurul palatului, și nu lângă porți, un mănunchi bine organizat de clădiri nu mai înalte de două etaje, toate curate și bine întreținute. Bulevardele erau largi, iar drumurile, netede și străjuite de felinare. Dincolo de oraș erau și mai multe livezi, iar dincolo de ele, încă un turn, despre care știam că aparținea templului Dihyan de la marginea orașului.

Interiorul palatului era la fel de frumos. Alei de un alb strălucitor, arcade înalte sculptate, coloane ornate – tot ce se găsea în Ziyaana, dar mai sclipitor, veritabil, de parcă Ziyaana încerca să imite ceva. Aici descoperisem ceva real.

Și în interiorul palatului creșteau portocali încărcați de fructe, smochini pe punctul de a înflori, măslini subțiri, scheletici, cu frunzele vii și lucioase legănându-se ușor în urma noastră. Camerele lui Maram – ale mele – aveau curte comună cu ale lui Idris, un spațiu rotund pavat, cu o fântână susurând vesel în centru. Baza fântânii era incrustată cu plăci portocalii și albastre, în formă de flori care răsăreau din pământ. Intrările în încăperile noastre erau încadrate de stâlpi făcuți din piatra portocalie a canionului, cu inscripții în vechea scriere kushaila.

Am rămas în picioare lângă curte, în timp ce Tala le dădea indicații slujnicelor să ne despacheteze lucrurile. Șirul de camere era construit ca o mică fortăreață – toate spațiile erau dispuse în jurul curții, inclusiv un al doilea etaj cu portic și cu obloane sculptate, larg deschise, pentru a lăsa să intre orice adiere. De aici se vedea cerul, o noutate despre care nu știam că îmi lipsise până când nu m-am uitat în sus.

M-am îngrijorat o clipă. Nu mă gândisem că voi locui atât de aproape de Idris, deși nu-mi venea în minte niciun motiv pentru care ar fi trebuit să stăm departe. Idris și Maram erau logodiți și era logic să fie atât de apropiați – să ia cina și micul dejun împreună, să se poată plimba cu ușurință unul în spațiul celuilalt. Dar…

El se retrăsese aproape imediat, susținând că-l durea capul. Poate reușeam să ne vedem de ale noastre și să nu trebuiască să continui prefăcătoria față de un prinț.

Locul acela părea îngrijit, aerisit – total opusul reședinței mele din Ziyaana. Chiar în capătul apartamentului se afla o ușiță simplă din lemn închis la culoare. Am luat felinarul aprins care atârna lângă mine și, după ce m-am uitat rapid în jur, am deschis-o. Dinăuntru a răbufnit un val de aer și, la lumina felinarului, am văzut un șir de trepte din piatră ducând în jos.

Știam că trebuia să ducă spre catacombe. Ouzdad era faimoasă pentru ele, kilometri întregi de culoare care făceau legătura între mai multe izvoare subterane și care conduceau la palat. Sute de povestiri despre membri ai casei regale aflați în pericol se sfârșeau cu evadarea lor prin catacombe și ieșirea la suprafață undeva departe în deșert. Pentru prima dată în luni întregi aveam să fiu singură câteva ore, fără să îmi ceară nimeni nimic. Puteam explora. Puteam hoinări prin catacombe, în sfârșit fără stăpân, după atât timp.

Am auzit apa înainte să ajung jos. Mă așteptam la o peșteră imensă, un spațiu foarte larg, cu stalagmite răsărind din pământ. Însă scara cobora într-un pasaj cu lămpi pâlpâitoare. De o parte se afla un canal a cărui apă se lovea de laturile stâlpilor și de cealaltă, o pictură murală cu Massinia părea să se întindă la nesfârșit în întuneric.

Începând de la scara pe care coborâsem și mai departe, fresca o înfățișa pe Massinia de-a lungul vieții. Copilăria din deșert, răpirea și evadarea sa, întâlnirea cu pasărea tesleet, adolescența și tot așa. Mă uitam înmărmurită la imaginea ei călare, la mantia neagră ce flutura în vântul invizibil. Fața ei, neagră și sobră, ochii ei furioși și pătrunzători m-au captivat. Nu știam cum s-o descriu pe Massinia – era frumoasă ca o bucată din cerul nopții pogorâtă peste noi. Pielea îi era întunecată, fruntea înaltă, iar obrajii păreau dăltuiți în piatră. Ca întotdeauna, părul sârmos era prins într-o singură coadă împletită, pornind de la coroana de pe cap, împodobită cu monede din argint.

Calul ei se cambra și totuși ea se ținea bine în șa, nefiindu-i teamă că o să cadă. Pe frunte purta coroana aurită a Dihyei. În spatele ei nu se vedea cerul deșertului, ci pasărea tesleet cu aripile întinse și capul ridicat.

La fiecare răspântie a vieții sale, Massinia a preluat controlul asupra propriei povești. A scăpat de cei care au înrobit-o, și-a găsit iubirea, chiar dacă nu l-a putut salva pe bărbatul iubit, a unit triburi. Și la sfârșitul vieții, când îndurase suficient, se retrăsese pur și simplu din poveste, în ceruri.

Viața mea fusese o serie de evenimente la care asistasem și voiam cu disperare să le pot controla așa cum reușise Massinia. Să-mi văd din nou familia, pe Husnain. Să am puterea, hotărârea, credința ei.

– Aici erai, a zis Idris în spatele meu.

Am tresărit și m-am întors.

– Ce cauți aici?

Inima îmi bătea nebunește și vocea îmi tremura. Întrebarea sunase ca o somație, și încă una furioasă.

A ridicat o sprânceană și mi-a luat felinarul din mână.

– Slujnica ta mi-a zis că ești aici. Nu ți-au plăcut niciodată catacombele, așa că am vrut să văd ce ți s-a părut atât de fascinant, a răspuns, fixându-mă cu privirea. Nu te-aș fi luat drept massinită, verișoară.

M-am încruntat.

– O ce?

Maram n-ar fi știut cuvântul, chiar dacă eu îl știam.

A făcut semn spre pictura murală.

– O adeptă a Massiniei.

Am clătinat din cap și m-am întors spre zid.

– Nu mă rog la ea, dacă la asta te referi. E moartă, nu mă poate auzi.

– Atunci de ce arăți ca și cum ai iubi-o?

Chiar și mama spunea că sentimentele mele față de Massinia sunt mai puternice decât la majoritatea credincioșilor și m-am mustrat că am lăsat să se vadă asta.

– Nu arăt așa, am zis într-un final și am luat felinarul.

Din câte îmi dădeam seama, Maram nu era credincioasă. Mama ei murise înainte să o poată învăța, iar familia ei vathek nu se obosise să o facă.

M-a apucat de încheietură.

– Noi nu am avut niciodată secrete.

I-am răspuns la zâmbet cu o expresie dură și am clătinat din cap.

– Nu am niciun secret. Picturile sunt frumoase și am coborât să mă uit la ele.

A înaintat un pic de-a lungul zidului, trecându-și un deget peste rândurile kushaila. Povesteau prima revelație – Massina era ascunsă într-o peșteră, cu o carte goală deschisă în poală, cu primele versuri ale Cărții noastre învârtindu-se în jurul ei.

Ascultă și recită, ziceau, *Noi cunoaștem lucruri neștiute de tine*.

– *Într-o bună zi te vei întoarce în cetate*. Așa se încheie poemul ei, a zis Idris.

Am tăcut nedumerită, apoi am înțeles la ce se referea – poemul despre care îmi vorbise la bal. Fuga Massiniei.

– E o traducere oribilă, am replicat sec.

S-a întors spre mine cu o secundă înainte să-mi dau seama de greșeală.

Maram nu vorbea kushaila și, chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi cunoscut poemul pe care el încercase – și eșuase – să-l traducă.

– Ești aproape la fel de ușor de momit ca Maram, a rostit el într-un final.

Nu zâmbea.

Am simțit sângele scurgându-mi-se din obraji.

Maram. Numele plutea în aer.

Fusesem descoperită.

16

Am rămas ca trăsnită în întunericul catacombelor.

– Când…?

– Când mi-am dat seama? Am bănuit la bal, când ai întrebat-o pe servitoare dacă e bine. Maram nu vede servitorii din principiu. Însă de atunci te-au dat de gol un milion de lucruri mărunte. Fața ta e prea deschisă – Maram e mereu în gardă. Te uiți la oameni când le vorbești, nu prin ei, cum face ea de obicei. Asculți – tot ce zic stârnește o reacție în tine, oricât de mică sau insignifiantă. Ai părut uimită când am aterizat pe Gibra, deși Maram nu i-a aruncat vreodată nici măcar o privire. Poate cel mai grăitor dintre toate e că ai ascultat și ai numărat greșelile în timpul… neinspiratelor mele… povestiri despre Massinia. O vedeam pe fața ta, chiar dacă ai fost suficient de elegantă să nu îți manifești adevăratele sentimente.

M-a cuprins groaza. Fusesem oare atât de transparentă? Oare greșelile mele au fost la fel de ușor de identificat și de numărat? O mică parte din mine era impresionată – știam că Idris trebuie să fi fost abil dacă a supraviețuit în Ziyaana atâția ani, dar asta… Cât de atent trebuie să fi urmărit pe toată lumea încât să observe o deosebire care îi scăpase până și tatălui lui Maram?

– Dacă erai atât de sigur, i-am întors-o eu furioasă, de ce m-ai mai ademenit?

– Pentru că nu ai fi recunoscut că ești altcineva, dacă te-aș fi întrebat frumos.

A pufnit într-un râs sec.

– Așa deci. Cine ești? Și de ce te afli aici în locul lui Maram?

Am strâns din dinți. Toată munca, tot ce îndurasem se făcuseră scrum într-o clipă. Iar Idris nu se dovedise demn de încredere, ci doar șiret.

– Și dacă refuz să-ți spun?

Pentru prima dată a părut surprins și a făcut un pas în față.

M-am tras repede înapoi.

– Ești speriată, a zis cu uimire.

– Sigur că sunt, am spus cu voce frântă. Trăiești în Ziyaana! Știi care e prețul…

– Eșecului, a completat. Nu m-am gândit…

– Firește că nu. Pentru tine era doar un joc. O ghicitoare de descifrat.

Am tras aer în piept, tremurând.

– Pentru mine nu e un joc. Viața mea depinde de această reușită.

A dat din cap, cântărindu-mă din priviri, fără să îi scape nimic.

– Înțeleg. Dar nu te pot ajuta dacă…

Fără să vreau, am pufnit batjocoritor.

– Ajutor? Nu mi-l poți oferi. Vechea mea viață s-a terminat. Nu există scăpare, nu pot fugi de acest adevăr. Acum asta e viața mea. Dacă se poate numi așa.

M-a privit fix, iar eu am ridicat bărbia, provocându-l să mă contrazică.

– Vorbești ca unul dintre noi, a zis el în schimb.

Am strâns și mai tare din dinți de furie.

– Mulțumesc, sayidi[5], i-am replicat amintind tăios, prin folosirea titlului kushaila de noblețe, că *nu* eram una dintre ei. E un mare compliment.

– Nu este…

Am ridicat mâna. Eram atât de furioasă – pe mine însămi că mă lăsasem prinsă în capcană, pe el că nu înțelegea ce însemna asta, pe soartă că m-a adus în Ziyaana cu luni în urmă.

Fântâna ascunsă în întuneric a început să curgă, iar revărsarea bruscă a apei a speriat o pasăre nu mai mare decât palma mea. A ciripit deranjată, apoi a trecut în zbor pe lângă noi, a luat-o în sus pe scări, spre soare, cu aripile strălucindu-i în lumină, ca bătute cu nestemate, și dusă a fost. Am înțeles-o perfect, fusese tulburată după ce, în sfârșit, găsise un loc în care să se odihnească. Și am invidiat-o pentru evadarea rapidă și ușoară.

– Semeni atât de mult cu Maram, a zis. Așa ai fost dintotdeauna?

Mi-am fixat privirea pe o floare de pe zid aflată chiar deasupra umărului său stâng.

– Am avut daan, am răspuns.

Vorbisem, mă gândisem vreodată la el la timpul trecut?

– Mi-a fost îndepărtat.

N-a găsit nimic de comentat.

În liniște, am simțit cum furia creștea din nou în mine și am rezistat nevoii subite de a-mi atinge obrajii și fruntea. Nu aveam nicio durere supărătoare acolo unde fusese odată cerneala, nicio senzație persistentă. Pur și simplu, fusese o parte din mine și acum nu mai era. Mă împăcasem cu asta.

Când a vorbit, vocea îi era mai blândă. Înțelesese deci prețul imens pe care îl plătisem.

– Cum ai ajuns aici?

– Cum ajunge oricine în Ziyaana? l-am întrebat atunci, încrucișându-mi brațele peste pântec.

– Ai fost răpită, a zis, iar eu am rămas tăcută. Vom fi împreună aici pentru ceva vreme. Ar putea fi spre binele tău să ai încredere în mine, sayidati[6].

Cuvântul în kushaila nu a sunat din gura lui atât de nefiresc pe cât mă așteptasem.

Am clătinat din cap.

– Probabil știi mai bine decât mine cât de dificil este să ai încredere în cineva în Ziyaana.

S-a apropiat de mine de parcă eram un animal speriat.

– Poți să ai încredere în mine, n-am niciun interes să-ți divulg secretul.

M-am forțat să-l privesc.

– Dacă aș fi intenționat să folosesc împotriva ta ceea ce știu, a continuat el calm, aș fi făcut-o deja.

Am tăcut, gândindu-mă. Avea dreptate. Dacă știuse din noaptea balului sau din timpul zborului din Andala pe Gibra, avusese destule ocazii să mă deconspire, să se folosească de ce știa. Să mă distrugă. Nu o făcuse. Măcar asta însemna ceva.

– M-au furat în noaptea majoratului, am șoptit, privind în gol la apa neagră. În timp ce prietenii și familia se uitau. N-am știut de ce mă voiau până când n-

am văzut-o.

– Maram, a zis el.

Am încuviințat dând din cap.

– Viața mi-a fost hotărâtă de ea de când am ajuns în Ziyaana.

Odată ce au început să-mi iasă pe gură, cuvintele păreau să nu se mai oprească. S-au revărsat din mine – venirea în Ziyaana, izolarea mea ca într-un mormânt. O parte din mine se simțea detașată povestind despre toate cele prin care trecusem – izolarea, pierderea daanului, traiul sub privirile lui Maram și ale lui Nadine. Însă fata care plânsese în prima ei noapte singură încă trăia în mine și am simțit cum vocea îmi tremura și se frângea.

Idris s-a sprijinit de zid lângă mine, tăcut și atent, și m-a lăsat să vorbesc, încurajându-mă cu întrebări sau acordându-mi timp când mă simțeam copleșită. În timp ce vorbeam, m-a cuprins o stare ciudată de ușurare, de parcă tot așteptasem până acum să mă descarc. Nu vorbisem cu nimeni despre ce mi se întâmplase. Cine m-ar fi putut asculta? Tala, care îmi arătase mici semne de bunătate, dar se temea să se apropie prea mult de mine? Droizii, care nu erau capabili nici de empatie, nici de înțelegere?

– De când ești prizonieră? m-a întrebat când am terminat.

Am izbucnit într-un râs spart.

– Nu știu. Săptămâni? Luni? Balul a fost prima ocazie când mi s-a dat voie să pășesc în afara Ziyaanei.

– Săptămânile astea ar putea fi un răgaz pentru amândoi, a zis el meditativ. Fără ca Ziyaana să ne urmărească fiecare mișcare.

N-am zâmbit, însă ideea mi-a surâs. Timp pentru mine, timp petrecut fără mască, fără teama că Nadine sau Maram o să-mi facă zile fripte.

– Da, am zis ușor. Ar putea.

S-a instalat tăcerea, mai confortabilă acum, ispitindu-mă să-i accept oferta – de a avea un moment de răgaz, de a avea încredere.

– Cum să-ți spun? m-a întrebat la sfârșit.

Am ridicat bărbia și am luat o decizie.

– Poți să-mi spui pe nume. Amani.

Titlu de respect, însemnând stăpânul meu în araba magrebiană (n. tr.).
Doamna mea (arabă) (n. tr.).

17

M-am trezit în sunet de lăută. Corzile vibrau ușor, relaxat, de parcă cine le ciupea avea tot timpul din lume. Nu cânta nimeni și nu era însoțit de sunetul jos al bendirului. Am rămas întinsă în pat mult timp, cu ochii închiși, ascultând cântece vechi ce dădeau naștere la note inovatoare. Avusesem un singur cântăreț la lăută în tot satul, un bătrân care murise cu doi ani înainte de noaptea majoratului meu.

Camera mea era plină de umbre, iar perdelele trase complet. Două felinare licăreau slab, iar luminile lor aruncau forme stelate ciudate pe podea și pe pereți. Era încă dimineață devreme. Frigul nopții deșertice persista, iar păsările erau tăcute. Însă auzeam cum servitoarele se mișcau încet în afara camerei mele, șoaptele lor ușoare, foșnetul măturii pe podea. Tala nu venea să mă trezească în Ouzdad; familia regală putea dormi cât voia.

Muzica s-a stins, iar mintea mi s-a întors la noaptea dinainte și la confesiunea față de Idris.

O mică parte din mine îmi șoptea să nu am încredere în el. Nu exista încredere în Ziyaana – locuitorii săi nu și-o puteau permite. Însă nu mă aflam în Ziyaana. Faptul că încă nu păţisem nimic dovedea că era de încredere. Cel puțin deocamdată, secretul meu era în siguranță, la fel și eu.

O clipă m-am temut de ce s-ar întâmpla dacă m-am încrezut în persoana nepotrivită. Îmi puteam asuma un astfel de risc? Dar mi-am amintit că nu conta – nu aveam de ales.

M-am ridicat din pat și am găsit o mantie să mă protejeze de răcoarea dimineții. Servitoarele s-au oprit și și-au plecat capetele când am trecut prin camerele principale și am ieșit în grădină. Pașii m-au purtat afară din șirul de grădini, pe coridoarele pictate în culori vesele, cu tavane înalte din care atârnau felinare.

Camerele lui Maram și ale lui Idris se aflau mai aproape de centrul palatului, dar era un loc aerisit, plin de curți deschise și alei. Am luat una dintre multele cărți de pe un raft din camera mea și m-am aventurat afară. Îndrumată de o servitoare, m-am îndreptat spre una dintre puținele zone pentru înot din Ouzdad. Catacombele nu sfârșeau mereu în camere ascunse și temple. Acest coridor s-a lărgit într-o grotă tăiată în peretele canionului. Pereții fuseseră neteziți, iar fundul iazului era pavat cu pietre strălucitoare portocalii și verzi. Cineva curățase terenul din jurul său, făcuse alei și instalase foișoare. Vedeam figura lui Idris în celălalt capăt al bazinului, aproape de intrare, răsucindu-se leneș pe sub apă.

Nici eu, nici Maram nu știam să înotăm, așa că m-am lungit pe o canapea tapițată, cu cartea în poală. O luasem de pe raft fără să mă uit, dar acum îmi dădeam seama că era o carte pentru copii, scrisă în întregime în kushaila. Era o colecție de povești populare și basme, cu marginile paginilor aurite și sute de ilustrații fanteziste cu creaturi mitologice.

M-am cufundat în povești. Nu mai citisem în kushaila de la sosirea în Ziyaana și, ca mai toate lucrurile în Ouzdad, experiența era deopotrivă plină de durere și de exaltare. O parte din mine s-a simțit transportată înapoi în piața din Cadiz. Bătrânele stăteau în mijlocul său spunând povești vechi, inofensive din punctul de vedere al vathilor. Eu și Khadija ne sustrăgeam regulat de la treburile noastre casnice ca să stăm la picioarele unei povestitoare sau alteia și să ascultăm istorisirile despre păsările tesleet și ifriții care veneau în lumea noastră pentru a răpi pe câte cineva. Khadijei îi plăceau mereu cele mai romantice povești; preferata ei era cea despre Badr, care ajunsese în orașul fortăreață al păsărilor tesleet și se căsătorise cu una dintre prințese.

Sunetul apei lovindu-se de marginile bazinului și un geamăt m-au smuls din reverie. Idris ieșise din apă și acum stătea pe muchia iazului, în fața mea, dându-și părul negru de pe față. Eram obișnuită cu statura cu umeri lați a fermierilor din sat. Îi spionasem împreună cu prietenele mele în timp ce culegeau recolta, aplecându-se în soare fără cămăși, frumoși și întunecați și poate, într-o bună zi, soți. Khadija începuse să flirteze timid pe măsură ce ne

apropiam de noaptea majoratului. La început aducându-le mâncare sau apă, apoi doar pe ea însăși. Fusese mai curajoasă decât mine și mai dornică să pună mâna pe cine – și pe oricine – voia, fără să se uite înapoi.

Nu fusesem niciodată genul ăsta de fată – certurile cu frații mei îmi apăruseră mereu în minte, amenințătoare. Și, în plus, nu mi-l dorisem pe niciunul dintre băieții din sat. Nu cu adevărat. Flirtasem, sigur, însă evitasem ceva serios. Eram mulțumită cu ferma părinților mei și cu poezia.

Însă azi obrajii mi s-au încălzit și nu mi-am putut lua ochii de la spatele lui Idris în timp ce se îndepărta sau de la apa care i se scurgea din păr, pe umeri. Ondulat lângă urechi și bărbie, nici nu-mi dădusem seama cât de lung avea părul, însă ud i se lipea de gât și aproape că îi trecea de umeri. Pielea lui Idris era caldă, de un auriu-închis, însă deja după câteva ore pe Gibra se apropiase mai mult de bronz. Șiroind de apă și atins de soare, părea să strălucească de parcă ieșise dintr-o cu totul altă lume. Spiritele – ifriții – care furau soți și îi duceau pe tărâmul lor erau de obicei femei, dar azi aș fi putut crede despre Idris că a venit în Ouzdad să-și găsească mireasă.

S-a întors să ia un prosop, încă neștiind că mă aflam în foișorul din spatele lui. Pe partea de sus a brațului avea tatuat un cerc negru de mărimea palmei mele. Am mijit ochii, încercând să-mi dau seama ce reprezenta. Nu mi-am putut înăbuși o exclamație de surprindere când am înțeles ce era.

Idris a tresărit uimit, iar privirile ni s-a întâlnit. M-am simțit ca un copil prins asupra faptului. Obrajii mi s-au înroșit și, oricât mă străduiam, nu îmi puteam lua ochii de la el. Iar el părea să se descurce la fel de prost. Se holba la mine, cu gura căscată de uimire. O pasăre a țipat deasupra noastră și, brusc, ne-am smuls privirile unul de la altul. Mi-am tras genunchii la piept, de parcă m-ar fi putut ascunde de el, și am revenit la carte, în speranța că el avea să se întoarcă în apă sau în palat.

Zgomotul picioarelor goale pe piatră s-a îndreptat spre palat. După o clipă am respirat ușurată și am încercat să mă concentrez asupra cărții. Însă oricât îmi dădeam silința, nu puteam urmări cuvintele de pe pagină.

Știam că trebuie să-mi fi închipuit semnul de pe brațul lui sau poate n-am văzut bine ce era. Arăta ca un khitaam, un sigiliu regal. Înainte de ocupație, membrii familiilor regale le purtau chiar mai jos de gât. În mod normal, erau de două ori cât semnul de pe brațul lui Idris și, la fel ca daanul, simbolizau familia, credința și descendența. Însă khitaamul era mai mult de atât. Când un membru al familiei regale împlinea vârsta cuvenită, familia îi tatua pe piele urările. Să fii drept, bun, puternic și așa mai departe. Când Mathis a interzis daanul în rândul nobilimii, a scos și khitaamul în afara legii odată cu el. Familiile vechi nu puteau fi recunoscute decât prin el, la fel și legăturile ancestrale.

Khitaamul lui Idris m-a distras într-atât, încât nu mi-am dat seama că el se întorsese până când umbra lui nu mi s-a întins în poală. Își schimbase costumul de baie cu o pereche de pantaloni și o cămașă albă ce încă i se lipea de piele. Avea părul prins, încă ud, iar șuvițele mai scurte îi atârnau ondulate pe obraji. Sub braț ținea o tablă de joc din lemn și în mână o punguță din catifea.

– Vrei să ocupi toată canapeaua? a întrebat, uitându-se exact la picioarele mele întinse.

Și, cu asta, mi-a dispărut neliniștea din piept. M-am abținut să nu oftez și mi-am tras picioarele sub mine, făcându-i loc.

– Mulțumesc, a zis.

Orice urmă din uimirea lui de mai devreme dispăruse, deși când mi-am ațintit privirea asupra locului în care cămașa i se lipise de piept, m-a surprins și s-a uitat în altă parte. S-a așezat lângă mine și, fără un cuvânt, a desfăcut tabla și a pus-o pe masa din fața noastră. Din punguță a scos ceva mai mult de două duzini de piese, jumătate verzi, jumătate roșii.

– Ai mai jucat? a întrebat.

M-am înroșit din nou, surprinsă pentru a doua oară holbându-mă.

Tabla era instalată, dar ca pentru jumătatea jocului.

– Șatranj?[7] Da. E popular în rândul copiilor.

A ridicat din nou sprânceana.

– Și celor mai vârstnici dintre noi le place să joace.

Am luat una dintre piesele roșii, de forma unui car vechi. Deși era foarte uzată, tot puteam desluși urme aurii în adânciturile sale.

– Nu și dacă nu vor să fie acuzați de trădare sau de răzvrătire, am zis eu, punând-o jos.

Idris a pufnit, zâmbind cu jumătate de gură.

– La ce le trebuie fermierilor să înțeleagă strategie, dacă nu pentru a se răzvrăti?

M-am lăsat pe spate, îndepărtându-mă de joc.

Și-a țuguiat buzele, rezistând parcă impulsului de a-și mușca buza de jos. Fără să vreau, pielea mi s-a înfiorat doar uitându-mă la gura lui.

– Ei bine, a zis el, întrerupându-mi șirul gândurilor, o prințesă trebuie să știe strategie și tu, cu atât mai mult. Când ai jucat ultima dată?

Am dat din umeri.

– Atunci îmi va fi ușor să te bat?

N-am înghițit momeala. A oftat.

– Chiar încerc să te ajut. Fața te dă de gol și, până acum, nu te-ai confruntat singură cu cercul lui Maram. Va trebui să gândești strategic pentru a supraviețui.

– Bine, am zis după o clipă.

Mi-am pus cartea deoparte și mi-am dat jos picioarele de pe canapea.

– Va trebui să aranjezi tabla ca pentru începutul jocului.

A clătinat din cap.

– Este o mansuba, a explicat el. O tablă cu probleme. Piesele tale sunt blocate în felul ăsta. Cum le eliberezi?

Probabil nu aveam mai mult de nouă sau zece ani când jucasem șatranj ultima oară, dar mi-am amintit repede regulile și strategiile pe care le învățasem. Idris era un jucător antrenant. Nu m-a surprins să descopăr că era la fel de priceput să-și ascundă emoțiile în timpul jocului ca în orice altă situație. Era șiret și crea diversiuni, și nu doar o dată am pierdut șirul din cauza râsului.

– Nu gândești mai departe de două mișcări, mi-a zis el când m-am întins după piesa în formă de elefant. Trebuie să anticipezi finalul, altfel n-o să poți rezolva problema.

– Ar trebui să-l cunosc extrem de bine pe celălalt jucător, i-am atras atenția, luându-i piesa.

A rânjit când am făcut mutarea.

– Ai putea, dacă ai fi atentă. Uite așa.

O singură mutare l-a propulsat pe partea mea de tablă. Vedeam clar cum ar câștiga în patru sau cinci mutări. Și nu l-aș fi putut opri în niciun fel.

– Ai trișat.

Chiar și eu îmi dădeam seama de tonul meu plângăreț.

– M-am folosit de ce aveam la dispoziție, a zis el și mi-a luat unul dintre vizirii de pe tablă. Nu e vina mea că îți place să râzi. Mai încercăm o dată?

Am dat din cap că da. Cartea de basme zăcea pe masă lângă mine, așa că am deschis-o, în timp ce el golea tabla și rearanja piesele într-o altă mansuba.

– Poți să citești?

Am înlemnit și am așteptat să repete întrebarea. N-a făcut-o, așa că am ridicat ochii din carte, încă tăcută. S-a încruntat, evident derutat și, într-un final, ochii i s-au mărit.

– Nu… n-am vrut să zic… a rostit el.

– Ce ai vrut să zici? am spus eu, lăsând puțin din răceala lui Maram să mi se strecoare în voce.

Privirea i-a căzut pe carte.

– Kushaila. Poți citi în kushaila?

– M-a învățat mama, am răspuns și am închis cartea.

Nu l-am întrebat dacă citea în kushaila. Devenea din ce în ce mai clar că, deși clasele de jos suferiseră sub ocupație, familiile regale înduraseră un alt fel de cruzime. Era posibil să fi învățat când era mic și să fi fost forțat să uite. L-am privit cum rearanja piesele și am încercat să mă gândesc ce să-i spun. Știam ce-mi doresc. O parte din mine, din familia mea, înapoi. O fărâmă, oricât de

amară, era mai bună decât să știi că în tine exista un gol care nu putea fi umplut.

Mi-a zâmbit din nou cu jumătate de gură.

– Te uiți fix.

Idris îmi oferise un răgaz. Să-i spun numele meu adevărat, să-i povestesc despre viața mea din Cadiz, toate acestea mă ajutaseră într-o oarecare măsură să-mi regăsesc drumul spre mine însămi. Nu-i datoram oare același lucru?

– Aș putea să citesc, am zis.

A fost rândul lui să înlemnească, ținând mâna pe o piesă precum un cal roșu. Știa că mă referem la desenul de pe brațul lui.

– E în scrierea formală, a rostit într-un final.

– În ce crezi că e scrisă Cartea?

Am crezut că va refuza oferta, fiindcă a rămas tăcut mult timp. Apoi a dat din cap brusc, parcă temându-se să nu se răzgândească. Nu s-a uitat la mine când a apucat cămașa de jos și a tras-o peste cap. Nu voia să mă privească și maxilarele îi erau încleștate de parcă se pregătea să încaseze o lovitură.

Bănuiala mea fusese corectă – era un khitaam. Mi-am trecut degetele peste brațul lui, iar el a tresărit, apoi s-a crispat.

– Nici măcar nu știu ce este, a spus el.

Avea vocea aspră și pumnul drept strâns în poală. Îl vedeam fără mască, fără poleiala și distanța obișnuite. Am vrut să-mi feresc ochii, de parcă îl surprinsesem și mai gol decât atunci când ieșise din apă.

Însă l-am apucat de braț și mi-am îndreptat privirea spre tatuaj.

Era frumos și complex, clar, în pofida literelor înghesuite într-un spațiu atât de mic.

– Este un khitaam, am zis. Un sigiliu regal.

A tras adânc aer în piept.

– Acelea sunt de obicei pe spate.

– Așa e, am zis. Acesta a fost făcut imediat după capitulare, nu-i așa?

A tăcut, fixând tabla de șah cu privirea.

– Idris?

– Da, a spus. Chiar după.

– Probabil ți l-au făcut pe braț pentru a-l ascunde de vathi. Ar fi căutat dacă ai pe spate tatuaje daan și khitaam. Însă scrierea barbară de pe braț ar fi trecut neobservată.

– E ridicol, a zis el.

– Totuși îl ai, am subliniat. Și ești logodit cu moștenitoarea imperială.

N-a avut nimic de comentat.

Sigiliul avea trei părți: jumătatea de sus era împărțită în două, dar cea de jos rămăsese întreagă. Am urmărit colțul stâng.

– Aceasta este obârșia. Te tragi dintr-o casă antică, regală, am zis zâmbind. Jumătate dintre familii pretind că se trag direct din Kansa el Uwla.

– A mea la fel? a întrebat.

– Da, am răspuns eu, apăsând cu degetul pe zona îngustă a respectivei secțiuni. Aici e numele ei. Tot scrisul pornește de la ea.

A dat din cap, părând că înțelege.

– Aici, am continuat atingând secțiunea dreaptă, este descendența imediată. Mamă, tată, bunică.

– Numele lor? Sunt acolo?

– Da, am confirmat, iar el a închis ochii. În partea de jos, numele tău e în centru, aici. Este o binecuvântare dihyan. Acestea sunt urările familiei tale – bunătate și dreptate. Asta cred că e pentru sănătate.

– Destul, a zis el și și-a smuls brațul din strânsoarea mea.

Nu a fost dur sau brutal, deși nu l-aș fi învinovățit. Culoarea i se scursese din obraji, iar tendoanele de pe gât i se conturau ca urmare a tensiunii din maxilar. Și-a frecat fața cu palmele, apoi le-a trecut prin păr.

– Idris, am zis și mi-am urât tonul blând din voce.

Nu era un animal sălbatic pe care l-aș fi putut speria.

Arăta atât de obosit cu coatele pe genunchi, aplecat înainte, împovărat dintr-odată de cele aflate. *N-ar fi trebuit să mă ofer,* m-am gândit.

– Ar trebui să știi ceva, am spus. Oricine ți-ar fi tatuat khitaamul te iubea inimaginabil de mult.

– Nu înțeleg.

– Este o infracțiune să tatuezi daan sau khitaam pe piele regală. Cineva și-a riscat viața pentru ca tu să știi mereu de unde vii.

M-am întins spre el instinctiv, punându-mi mâna peste a lui și apropiindu-mă. A expirat ușor. O clipă am fost absorbită de imaginea mâinilor noastre, a mea pictată cu henna peste mâna lui, mai mare. Mă lăsasem dusă de val, deși Maram disprețuia obiceiul. Când am ridicat privirea, am constatat că mă urmărea, iar fața lui era aproape de a mea, evident curioasă. Aveam senzația că mă vedea cum îl văzusem și eu pe el – mă vedea pe mine, nu pe cea care trebuia să o imite pe Maram, nu pe fata dintre noi. Mâna i s-a răsucit sub a mea, iar degetele ni s-au împletit.

Pulsul iute de la baza gâtului meu și-a întețit bătăile, suficient de tare cât să îl simt în tot corpul.

– Mi-ai făcut un dar, a zis când mi-am îndreptat ochii spre el. Nu știam că îi port cu mine. Riscul de a-ți fi uitat limba maternă.

Nu te holba, m-am gândit. Nu se bărbierise și astfel arăta mai kushaila. Ca un băiat pe care l-aș fi putut vedea plimbându-se prin satul meu.

Mi-a atins ușor obrazul și a coborât degetul mare până în colțul gurii mele. Am simțit că avea la fel de puțin control asupra propriilor mâini ca și mine.

Mâna i s-a oprit pe gâtul meu, a trecut ușor degetul mare chiar peste vena în care sângele îmi pulsa repede, știam că destul de repede și de puternic încât să-l simtă.

– Eu… a început.

– Vere?

Vraja nu se rupsese, dar l-am văzut amintindu-și, ca și mine, unde ne aflam. Cine eram. Ne-am despărțit cu ușurință, fără vorbe sau stânjeneală, deși îmi simțeam pulsul zvâcnind la baza gâtului, ca o pasăre care încerca să evadeze.

Furat stătea pe treptele foișorului, zâmbind de parcă descoperise un secret. Când ni s-au întâlnit privirile, zâmbetul i s-a lărgit.

– O înveți să joace șatranj?

– O învăț să devină mai bună, a răspuns el și i-a reușit un zâmbet cu jumătate de gură.

– Jucați pe dezbrăcate? a întrebat, ridicând o sprânceană.

Valul de rușine a revenit, de două ori mai puternic.

– Da, a zis Idris, izbutind să zâmbească sincer și lăsându-se pe spate, sprijinit în mâini. Am pierdut prima rundă.

– Cred că atât am chef să joc azi, am spus eu ridicându-mă și adoptând atitudinea aspră a lui Maram ca o a doua piele.

Idris nu s-a uitat la mine, deși genele i-au tremurat o clipă când mi-am luat cartea. Eu – noi – făceam un joc periculos. Idris era după cum spusese Tala: frumos și trist. Dar nu era al meu și nu existau nicio lume și nicio realitate în care ar fi putut vreodată să fie.

Era logic și totuși, de când ieșisem din grotă înapoi la aer, nu puteam scăpa de senzația că era la fel de conștient de mine cum eram și eu de el.

Veche formă de șah, care se juca în Imperiul Persan. Stă la baza șahului modern (n. tr.).

18

Am dormit și am visat.

Noaptea majoratului se apropia de final. Într-o atmosferă de vis, sărbătoarea a continuat neîntreruptă. De copaci erau agățate mici felinare, iar cântecul lăutei umplea aerul, punctat de sunetul unui bendir. Iureșul zgomotos de aripi fâlfâind în aer a apărut și a dispărut, deși nu s-a văzut nicio pasăre. De pe umeri mi-a căzut o mantie neagră, brodată cu pene cu fir de aur. Precum pelerina Massiniei, s-a auzit vocea mamei. Am râs, deși habar n-aveam de ce. În mijlocul curții, prietenii mei dansau, chemându-mă prin semne alături de ei.

– Uite, a șoptit Husnain, care era așezat lângă mine. În dreapta ta.

Idris.

Stătea lângă fratele meu mai mare, îmbrăcat ca noi, zâmbind relaxat. Aziz era mai înalt decât el, o știam sigur, dar în seara aceea păreau de aceeași înălțime. Fratele meu mai mare l-a bătut pe umăr, apoi a arătat spre mine.

Când ni s-au întâlnit privirile, zâmbetul lui Idris s-a transformat. A devenit mai dulce, mai îndrăzneț, colorat de un tip diferit de fericire.

Și apoi visul s-a estompat. Am fost smulsă din somn de notele delicate ale unei alte lăute. Sunetul din vis nu se oprise. M-am ridicat din pat, de parcă aveam legată de piept o sfoară care mă trăgea ușor spre sursa sunetului.

În fundul curții era o portiță din lemn ce dădea într-o grădină. Acolo l-am găsit pe Idris, așezat la o masă, pe un maldăr de perne. Grădina era mai mică decât jumătate din curtea noastră și înconjurată pe toate laturile de spaliere din lemn. Idris stătea sub un copac, legănându-și lăuta în umbra lui.

Tocmai își punea mâinile peste corzi, amuțindu-le, când poarta din lemn s-a închis în urma mea.

– Te-am trezit?

Am clătinat din cap. Semăna atât de mult cu versiunea pe care o visasem! Părul îi ajungea până sub bărbie, iar barba îi crescuse doar cu puțin. Purta djellaba[8], deși mânecile fuseseră scurtate și nu avea glugă.

– Te… te las să cânți, am zis într-un târziu și m-am întors să plec.

– Poți să rămâi.

M-am oprit. *Ar trebui să plec*, m-am gândit. Cu cât petreceam mai mult timp cu Idris, cu atât mai ușor uitam cine eram. El un prinț și eu o sclavă, chiar dacă nu cu numele. Această poveste nu avea final fericit, nu exista nicio șansă ca noi doi să construim unul.

Și totuși…

– Ai mâncat? l-am întrebat.

M-am întors cu o tavă cu ceai, pâine și unt. A ciupit distrat corzile lăutei, în timp ce eu am turnat ceai și i-am pus un pahar lângă cot. Sprijinise o pernă de copac și mi-a făcut semn că mă pot așeza acolo. Instalată confortabil, cu un pahar de ceai încălzindu-mi mâinile, am închis ochii și l-am ascultat reluând cântecul.

Inima mi s-a înfiorat imediat, ca răspuns la muzica ce creștea și se schimba, urcând și coborând delicat. M-am întrebat cine îl învățase să cânte. Nu știa să vorbească sau să citească în kushaila, deci cine și-ar fi dedicat atât timp să-l învețe să cânte atât de bine la un instrument kushaila? N-ar fi fost dificil pentru un prinț să-l obțină, însă învățatul era o altă poveste. Vathi nu interziseseră toate obiceiurile noastre religioase și culturale, dar poziția lor era clară. Mai ales printre makhzen, o astfel de pasiune ar fi fost înăbușită.

Melodia s-a schimbat din nou și am deschis ochii.

– Știu acest cântec, am zis zâmbind.

Mi-a întors zâmbetul.

– Vrei să-l cânți?

Am râs.

– Am vocea unei fete de la țară.

– Atunci sunt sigur că e frumoasă.

M-am abținut să-l numesc lingușitor, deși vedeam în ochii lui că îmi observase gura strâmbându-se ironic și am început să cânt. Era un cântec vechi ce ajunsese la kushaila dinspre sud. O fată care se plimba printr-o grădină a găsit un bărbat legănându-se și cântând și, deși a cerut îndurare, nimic nu a putut-o elibera de dragoste și nici nu era sigură că dorea asta. Sunetul lăutei s-a stins înainte să se încheie cântecul și am lăsat propoziția în aer, neterminată.

– Tu… a început el, apoi s-a oprit.

– Eu?

Mă neliniștea când mă privea ca acum. Nu critic, ci atent. Nu rata nimic atunci când se uita așa la mine și mereu pleca după ce mai învățase ceva ce eu nu-i oferisem. M-am gândit la cum ghicise cine eram, în ciuda săptămânilor întregi de pregătire asiduă. Oare ar mai fi putut cineva să facă asta? Fusesem furioasă pe mine pentru că eșuasem, dar adevărul era că el văzuse nu doar că nu eram Maram, ci observase și indiciile despre cine eram eu cu adevărat.

Stăteam suficient de aproape încât să se întindă, să-mi dea părul peste umăr și să tragă de lănțicul de la gât. L-am prins de încheietură să-l opresc, însă descoperise deja pandantivul atârnat de el. Acesta era lung cât jumătate din degetul meu mare și un pic mai lat de-atât. Pe o parte era gravată forma unei mâini decorate, iar pe cealaltă cineva inscripționase un vers din Carte.

Crede, căci Noi cunoaștem lucruri neștiute de tine. Și vedem ceea ce tu nu vezi.

Maram n-ar fi purtat niciodată așa ceva.

– E din vechea ta viață? a murmurat.

Duritatea mi s-a topit când i-am întâlnit privirea.

– Nu am nimic din vechea mea viață.

Îl găsisem acum două nopți, ascuns printre bijuteriile lui Maram. Probabil fusese un dar de la Dowager, pe care nu-l purtase niciodată, sau o bijuterie comandată înainte de moartea mamei ei. Astfel de talismane erau des întâlnite printre adepții Dihyei și, mai ales, printre kushaila. Erau purtate pentru a te feri de rău și a chema binele, pentru a întoarce privirile invidioase și a-ți proteja norocul.

A coborât privirea ca să examineze talismanul.

– Nu îți place? l-am întrebat.

– Nu mă încred în astfel de lucruri pentru protecție.

– Atunci în ce?

– În mine însumi, a zis el, dându-i drumul.

– Niciunul din noi nu poate supraviețui singur, Idris, am zis.

M-a privit pentru o clipă.

– Tu ești singură.

– Nu în întregime.

Degetele mi s-au strâns pe talisman.

– Am avut speranță.

– Amani… a început.

Am înmărmurit. Încă mi se părea neobișnuit să-l aud pe el – pe oricine – spunându-mi pe nume.

– Vreau să-ți cer ceva.

– Da?

– Vreau să te deschizi față de Dowager când o întâlnești azi, a spus. Și față de Furat. Îți voi păstra secretul. Cu toții o vom face. Însă merită să știe. Aceasta e casa lor.

Îmi riscasem deja viața dezvăluindu-i lui identitatea mea. Să spun și altora era… nu puteam nici să mă gândesc la asta.

– Știi că ceri prea mult, așa că de ce mai întrebi?

– Dowager îmi este ca o bunică, mi-a explicat el. O iubesc foarte mult. Și a suferit enorm. Este kushaila, dar niciunul dintre urmașii ei nu-i vorbește limba maternă. Niciunul nu știe cântecele sau poveștile vechi. E prea periculos. Și-a cedat casa și tronul străinilor.

Cu toții o făcuserăm. Asta era lumea. Dar cei mai mulți aveam o familie care să ne aline în vremuri grele, bunici sau nepoți, prieteni care suferiseră în timpul războiului. Aveam limba care să ne mângâie și poveștile să ne țină de cald.

Dowager n-avea nimic din toate astea. Și nu fusese regină peste o mică fermă, condusese lumea și acum era blocată pe această lună. Am simțit cum mi se înmuia inima – o treabă periculoasă.

– Și Furat?

– Cu siguranță, știi ce crede Maram despre ea. Când Maram vizitează Ouzdad… urăște să fie aici și se răzbună pe Furat. Verișoara mea simte că fiecare moment este ca o mină gata să explodeze. Vreau să uite pentru scurtă vreme de toate astea.

Și-a pus mâna peste a mea și a coborât ușor privirea.

– Nu face asta, am zis râzând. Nu suntem în Ziyaana.

A zâmbit larg și mi-a strâns mâna.

– Ăsta e un da?

– A funcționat vreodată cu cineva?

– Amani.

M-am abținut să nu-mi mușc buza de jos.

– E un risc mare, am zis blând.

– Mă voi asigura că nu ți se întâmplă nimic.

– Cât de galant, am replicat sec, iar rânjetul i s-a lărgit.

– Ăsta e un da? a repetat el.

– Da, am răspuns într-un final. O voi face.

– Mulțumesc. N-ai idee cât de mult înseamnă pentru mine, a zis el, cu un zâmbet aproape orbitor, și m-a sărutat pe obraz.

Am înlemnit cu mâna nemișcată într-a lui și l-am privit fix, derutată. I-a trebuit o secundă să-și dea seama ce făcuse. A întins mâna spre obrazul meu și și-a trecut degetul mare peste locul pe care îl sărutase.

Nu m-am mișcat și nici n-am putut să-mi iau privirea de la el. Pășeam pe muchie de cuțit, într-o zonă despre care îmi spusesem că trebuie să mă feresc. Se uita la mine la fel de atent cum mă uitam eu la el, cu mâna tot pe obrazul meu și cu ochii într-ai mei.

– Aici erați, a zis Tala gâfâind. V-am căutat peste tot! Sunteți așteptată la prânz la Dowager. Oh, Dihya, nici măcar nu sunteți îmbrăcată.

Idris m-a ajutat să mă ridic în timp ce Tala aștepta, dar nu mi-a dat drumul la mână când am vrut să plec. M-a privit ca ieri, parcă încercând să găsească răspunsuri în tăcerea mea. Degetele îi erau ușoare ca pana, coborând de pe

obraji pe gât. În pântec simțeam fierbințeală și încordare, degetele mă mâncau și nu-mi puteam lua ochii de la el. Privirea lui își pierduse complet duritatea, dar îmi plăcea și mai puțin cu ce fusese înlocuită. Era căutătura cuiva care mersese prea departe.

Mă iscodea, așteptând un răspuns.

– Alteța Voastră, a izbucnit Tala.

Nici măcar asta nu ne-a putut smulge unul de lângă altul.

– Îi spui azi lui Dowager? a întrebat suficient de încet ca Tala să nu audă.

Am dat din cap că da, încă incapabilă să vorbesc. Am făcut un pas în spate, dar m-a ținut strâns de mână.

Idris a zâmbit și a făcut semn către Tala.

– Începe să-și piardă răbdarea.

Nu m-am uitat înapoi când m-am îndepărtat.

Tala mi-a uns și mi-a pieptănat părul. Am observat-o nu doar o dată privindu-mă îngrijorată, dar n-a zis nimic.

– Să-l împletesc în stil gibran? m-a întrebat, punând pieptănul jos.

– Ce înseamnă asta?

– Cozi mai mici, împletite cu panglici, a explicat ea.

Am încuviințat în tăcere.

Mult timp încăperile au rămas tăcute, cu excepția sunetului scos de pieptăn prin păr și al unei muzici surde, de corzi și tobe, care răzbatea de pe un coridor îndepărtat. Simțeam cum greutatea din piept dispărea pe măsură ce secundele treceau. În Ziyaana îmi petreceam jumătate din timp împărțind lumea între a lui Maram și a mea. Granițele nu erau niciodată clare sau cel puțin nu mi se păreau astfel. Știam că asta se întâmpla din cauză că nu mă puteam detașa de rolul pe care îl jucam. De fiecare dată când ieșeam din cameră ca Maram, mi se părea că și mai multe bucăți din mine erau întrețesute cu ființa Alteței Sale. Dar momentul acesta simțeam că îmi aparținea mie. Idris mă cunoștea acum după nume și în curând aveau s-o facă și Dowager și Furat. Cererea mă speriase; exista un risc, oricâtă încredere aș fi avut în Idris. Dar pe undeva mă entuziasma gândul că mai multe persoane aveau să știe cine eram cu adevărat;

că puteam să fiu din nou Amani, că acea sămânță de ușurare și de mulțumire plantată de Idris ar putea înflori.

Pe masă se afla un mănunchi de ierburi parfumate abia aprinse, iar fumul se unduia leneș în lumina târzie a apusului.

– Tala?

– Da, a mormăit ea.

– Ce s-a întâmplat cu părinții lui Idris?

S-a oprit din împletit și m-a privit din nou în oglindă.

– Nu știi?

Degetele și-au reluat mișcarea.

– Sunt o fată de fermier de pe o lună uitată de lume, ții minte?

Zâmbetul i s-a topit repede.

– Îți amintești al doilea asediu de la Walili?

Am dat din cap afirmativ.

– Salih, familia lui Idris, l-a condus. Mai erau și alții, desigur, însă înainte de ocupație ei erau cea mai mare putere militară a lumii. Când ei adoptau o poziție însemna ceva.

– Au murit în timpul asediului?

Tala a clătinat din cap.

– S-au predat după moartea reginei Najat, pentru a-i onora ultimele dorințe. Dar cu toții știam că Mathis nu îi va grația. Nu arătase niciodată îndurare și încă era la începuturile regimului. Nu putea să suporte.

Am dat iar din cap în semn că înțelegeam, în timp ce groaza creștea în mine. Cine supraviețuise asediului trebuie să fi tatuat khitaamul pe pielea lui Idris, știind că se apropia o furtună și mai rea. Că ar putea veni Garda Imperială, că ar putea izbucni un alt război, că Mathis s-ar deda la cruzimi implacabile.

– N-a fost niciun proces. Niciun avertisment. A trecut un an. Și apoi într-o noapte, forțele vathek am luat cu asalt fortărețele tuturor familiilor disidente, i-au smuls din pat și i-au împușcat.

Inima mi-a zvâcnit surd, dureros. Exterminarea.

– Idris a supraviețuit?

– Idris a fost lăsat să trăiască, m-a corectat Tala. Oricine a supraviețuit Exterminării a servit doar ca avertisment pentru toți ceilalți.

– Nu putea să aibă mai mult de…

– Avea zece ani, m-a întrerupt ea, legând o panglică de un roșu-aprins la capătul unei cozi.

Suficient de mare să-și amintească. Nu senzația difuză a unei experiențe, ci o amintire puternică și clară în mintea lui. Și eu, din ignoranță, răscolisem respectivele amintiri. Îi dădusem o bucățică dulce-amăruie din ceea ce pierduse. E adevărat, moștenirea sa, însă una strâns legată de sânge și de durere.

M-am simțit de parcă îmi descoperisem o julitură pe coaste, nouă și sensibilă, lipicioasă și gata să sângereze.

– Amani?

Am clipit și am fixat-o pe Tala în oglindă. Îmi mușcam buza de jos, roșie de cât mă frământasem. M-a privit cu neliniște, dar și cu o doză din dezaprobarea ei obișnuită. A prins ultima coadă și le-a răsucit pe toate într-un coc la baza gâtului. Capătul panglicilor roșii împletite în el fluturau. Deasupra, Tala a aranjat o plasă de argint de care atârnau monede mici. Apoi s-a ridicat din spatele meu și s-a așezat lângă mine.

– Nu poți repara asta, a zis ea, apucându-mă de bărbie. Înțelegi? Nu e treaba ta să-l ajuți, aparține alteia.

– Știu, am spus eu, ridicându-mă de la măsuța de toaletă.

Cât de mult mă trăda fața? Presupun că nu era greu de bănuit.

Tala a rămas tăcută cât m-am îmbrăcat. Abia după ce m-am așezat în fața oglinzii și mi-am observat propria expresie, i-am înțeles îngrijorarea. Arătam năucită, ochii conturați cu kohl erau măriți, buza de jos roșie din cauza neliniștii. N-am recunoscut-o pe acea fată care mă privea, aflată mai aproape de dragoste decât fusesem eu vreodată. Când m-am uitat la Tala, a dat din cap.

– Amani, m-a strigat ea când am pornit spre Dowager.

Arăta cu adevărat speriată.

– Oprește-te! Cât mai poți.

M-am gândit la mâna lui Idris peste a mea și am simțit o încordare dureroasă în piept. Chiar dacă aș fi putut, nu eram sigură că voiam.

Privirea Talei nu m-a slăbit, așa că, în cele din urmă, am încuviințat din cap și mi-am văzut de drum.

Veșmânt unisex lung și larg, purtat în Magreb (n. tr.).

19

M-am plimbat înainte și-napoi la intrarea în aripa lui Dowager. Reședința ei se afla în capătul cel mai îndepărtat din Ouzdad, cu zidurile din spate încastrate în peretele canionului. Pentru a intra, trebuia să treci de o pereche enormă de uși, care izolau întreaga aripă de restul palatului. Erau frumoase, precum cea mai mare parte a palatalui, dar se deosebeau prin picturile care le încadrau. Două păsări tesleet stăteau de pază, fiecare cu câte o aripă întinsă. Penele din aripi scânteiau în reflexii de nestemate: verzi, roșii, purpurii, iar capetele aveau coroane de pene albe.

Idris s-a ivit în spatele meu, tăcut ca o umbră, și m-a prins de încheietură. Fără să-mi dau seama, mi-am încurcat degetele în lanțul colierului, însă nici măcar asta nu m-a putut distrage. Am rămas amândoi tăcuți, în timp ce el mi-a descâlcit lanțul.

– Mulțumesc că faci asta. Știu că riști mult. Dar nu ți-aș fi cerut-o dacă n-ar fi fost important, a zis el cu voce scăzută.

Am dat din cap fără să-mi ridic privirea.

– Știu. Nu schimbă nimic – în continuare mi-e teamă.

Dowager nu s-a ridicat când am intrat, însă Furat, da. M-am lăsat pe o pernă de pe podea, iar Idris și Furat m-au imitat numaidecât. Dowager nu și-a mutat privirea de la fereastra deschisă și nu ne-a salutat pe niciunul.

Asemănarea lui Itou bint Ziyad cu nepoata ei, cu mine, m-a lăsat mută de uimire. Bărbia ușor ascuțită, gura largă, ochii încadrați de riduri. Mi-ar fi putut fi bunică, atât de bine semănam.

Încă mă uitam la ea fix, când și-a ridicat privirea și m-a surprins. Era greu să nu tresari văzându-i expresia feței – vârsta și durerea o apăsau și nu-mi dădeam seama dacă arăta mereu așa sau părea astfel doar când Maram se afla prin preajmă. Nu-mi imaginam cum se simțeau nici Maram, nici Dowager. Una,

confruntată cu dovada eșecului de a-și apăra poporul, și cealaltă, cu felul în care bunica ei trebuie să o fi văzut, drept o reprezentare a acelui eșec.

– Ya'bnati, mi s-a adresat ea în kushaila. Copilă.

Nu sunt sigură ce m-a determinat să vorbesc în kushaila, dar am făcut-o.

– Dowager Sultana, am zis, nu sunt Maram.

Furat s-a tras înapoi, de parcă ar fi fost lovită. Mi-am închipuit că n-o auzise niciodată pe Maram vorbind în kushaila. Cât despre Dowager, s-a aplecat, cu chipul calm și serios, de pe care se șterseseră durerea și oboseala.

M-am gândit că, după război, puține lucruri puteau să o surprindă sau să o determine să-și arate surprinderea.

– Atunci cine ești? a întrebat ea în kushaila.

– Sunt dublura nepoatei dumneavoastră.

Ochii i-au stăruit pe fața mea. M-a privit cercetător, parcă evaluându-mi fiecare trăsătură.

– Numele?

– Amani, sayidati.

– Qadissiya? a întrebat într-un final. Cadiză?

Am încuviințat cu ezitare.

Gura i s-a arcuit într-un zâmbet.

– Fratele meu a fost adăpostit pe Cadiz, a zis ea, vorbind în continuare în kushaila. Ei își trimit deseori scrisori în kushaila lor, i-au trebuit ani întregi să scape de obicei. Aji.

Vino aici.

Mi-a făcut semn să mă apropii. După ce i-am aruncat o privire lui Idris, care mi-a zâmbit încurajator, m-am ridicat și m-am dus să mă așez lângă ea. Îi simțeam mâinile uscate pe fața mea, iar inelele pe care le purta erau reci la atingere.

– Cât de ciudat, a zis când mi-a dat drumul. Cum ai ajuns în locul nepoatei mele?

Furat ne privea curioasă pe amândouă. Nu înțelegea ce spuneam. Mi-am dat seama și am schimbat pe vathekaar.

– Droizii imperiali au dat buzna în noaptea majoratului, am început eu.

Cuvintele îmi veneau mai ușor, acum că le mai rostisem înainte.

– Fața mi-a fost scanată și am fost răpită și dusă în Ziyaana. Am fost pregătită să fiu Maram, pentru a o putea înlocui.

Dowager a ridicat din sprâncene.

– Să o înlocuiești?

Am lăsat privirea în jos. Nu voiam să o insult pe Dowager, deși probabil cunoștea reacțiile violente pe care Maram le trezea în rândul populației.

– Nu e în siguranță afară, am zis.

– Oamenii o urăsc, a spus Dowager cu un aer obosit. Din moment ce n-a făcut mai nimic să le câștige dragostea.

– Da, sayidati.

– Vathi nu se pricep să inspire iubire, a zis ea. Sau să o primească, din câte înțeleg.

– Sayidati?

– Sfiala nu ne stă în fire, a zis ea, iar în tonul său am recunoscut ceva din stilul răstit al lui Maram. Eu și nepoata mea nu suntem apropiate. Motiv pentru care probabil te-a trimis în locul ei – e dificil pentru amândouă. Asta și rebelii.

– Sayidati? am îndemnat-o din nou.

– Rebelii cu care tatăl ei crede că am o legătură.

Oboseala i s-a strecurat iar în voce. Puteam auzi ce nu spunea. *Rebelii cu care nu sunt asociată*. Se luptase cu propriul frate într-un război civil, însă, privind-o acum, nu credeam că ținea să-i vâneze pe cei care mai rămăseseră din familia ei.

Am plecat fruntea. Ce-aș fi putut să zic? Nu aveam ce mângâiere să-i ofer. Maram îmi demonstrase în repetate rânduri toate lucrurile pe care Dowager le știa deja.

– Ei bine, a spus ea. Spune-mi despre tine. Familia ta?

– Tot în Cadiz, am zis.

A înclinat capul, așteptând să continui.

– Mama și tata au o fermă acolo, împreună cu frații mei.

– Mai mulți?

Pe chip mi-a înflorit un zâmbet ezitant.

– Doi, am continuat mai serioasă.

Le duceam dorul clipă de clipă, în fiecare zi – cum aș fi putut să nu o fac? M-am rugat de milioane de ori ca Husnain să fie bine după noaptea din kasbah. Ca toți să fie bine.

– Sunt cea mai mică.

– Ah, a spus ea. Deci lumina ochilor tatălui tău.

Pentru prima dată după mult timp, am zâmbit larg.

– Poate, am zis. Eram preferata lui. Aveam multe în comun.

– Adică?

– Era botanist înaintea ocupației… mă învăța înainte… în fine, înainte.

Idris m-a strâns de mână pe sub masă și m-am trezit zâmbind ușor.

– Îi plăcea poezia la fel de mult ca mie și m-a învățat și asta, atunci când mama nu era atentă.

Furat a scos un sunet slab, dar a scuturat din cap când am privit-o.

– Și eu eram la fel, mi-a zis Dowager. Fratele meu o moștenea pe mama, eu pe tata. Vânam deseori împreună.

Mă dureau obrajii de cât zâmbeam.

– Nu avem așa ceva pe Cadiz. Cel puțin, nu acum.

– Nu. Presupun că nu. Odată puteam să vânăm acolo, însă călătoriile mele sunt limitate acum. Eu… vathi îmi refuză dreptul de a-mi vizita vechile domenii din sud.

A închis ochii o clipă.

– Era o vreme când nu aș fi acceptat refuzul nimănui. Când aș fi mers pe oricare stea doream.

– Îmi pare rău, sayidati.

A zâmbit.

– Păstrează-ți compătimirea pentru tineri și pentru morți, fată. Mie nu-mi este de ajutor.

Minutele se scurgeau în timp ce vorbeam. Am crezut că-i spusesem lui Idris tot ce aș fi putut spune, însă cu cât Dowager îmi punea mai multe întrebări despre viața și familia mea, cu atât aveam mai multe de zis. În schimb, am aflat despre copilăria ei și cum a crescut. Vedeam că o durea să vorbească despre viața ei de dinaintea vathilor, era o bucurie dulce-amăruie să-și amintească de vremurile bune, știind că nu aveau să se mai întoarcă niciodată.

M-am simțit… nici nu pot să spun cum m-am simțit stând cu ea și vorbind în kushaila. Parcă mă strecurasem înapoi în vechea mea piele. O cunoșteam pe fata asta care zâmbea și vorbea fără amărăciune despre familia ei, care înclina capul când muzica se pornea în curte și recunoștea melodia, care râdea când un băiat îi spunea o glumă.

Idris era mai destins decât îl văzusem vreodată. Avea umerii relaxați și îi zâmbea fără întrerupere lui Dowager, umplându-i întruna paharul cu ceai, fără ca ea să i-o ceară. Îi fusese oare interzis acest lucru în timpul vizitelor lui Maram?

– Nu te-am mai văzut de mult zâmbind atât, vere, a comentat Furat.

El a scos un sunet dezaprobator.

– Nu fi ridicolă, a zis. Zâmbesc tot timpul.

– Există zâmbete, a spus Dowager luând paharul cu ceai, și zâmbete.

El a ridicat din umeri, dar a lăsat capul în jos.

– Te cheamă Amani, da? a întrebat Furat.

Am încuviințat în tăcere.

– La balul Terminus m-am întâlnit cu tine sau cu vara mea?

– Cu mine.

S-a lăsat pe spate, cu ochii ușor căscați.

– Poți să mă consideri impresionată, a zis ea râzând. Ai fost leit Alteța Sa Regală.

Am zâmbit larg.

– Verișoara ta nu e de acord.

Furat și-a fluturat mâna.

– Nu toți suntem cu ochii în patru când valsăm.

– Nu avem cu toții motive să fim, a intervenit Idris. Dar tu te-ai descurcat foarte bine, Amani. Aproape că n-am crezut până să-ți aud critica aspră referitoare la harul meu de povestitor.

– Atunci nu fi atât de înfiorător de plictisitor, am zis, abținându-mă să nu râd.

Dacă Husnain ar fi fost aici cu mine, s-ar fi simțit bine, m-am gândit – îi plăcea să râdă, mai ales dacă avea ceai și mâncare bună. El și Idris s-ar înțelege bine. Cel puțin Husnain s-ar distra făcând glume pe seama traducerilor și a povestirilor sale lipsite de talent.

Dowager ne-a privit cu un zâmbet blând, în sfârșit relaxată în scaunul ei.

– Probabil îți lipsește foarte mult vechea ta viață, a zis Furat cu precauție. Vechiul tău… sine.

– A fost greu. Mai greu decât orice aș fi crezut că voi înfrunta în viață, am răspuns eu sincer.

Mi-am dat seama că nu mai fusesem atât de relaxată din noaptea majoratului.

– Ouzdad e un răgaz.

– Unul meritat, a spus Furat. Suntem bucuroși să te avem printre noi.

Dowager s-a ridicat cu un trosnet de oase bătrâne. Idris s-a ridicat odată cu ea și s-a întins după baston. Dowager i-a făcut semn să se dea la o parte.

– Nu, a zis. Fata. Amani. A trecut ceva vreme de când nu m-am mai plimbat prin grădină.

El mi-a întins zâmbind bastonul. Fără să vreau, mi-am simțit colțurile gurii ridicându-se. Când am sărit în picioare și l-am luat, Idris m-a strâns de mână.

– Mulțumesc, a murmurat.

– Nu e nevoie de mulțumiri pentru ce e oferit de bunăvoie, am replicat.

– Nu a fost de bunăvoie. Știu asta.

Ne-am privit fix o clipă și am simțit cum căldura mă inunda, reînnoită și puternică.

– Du-te! a zis într-un final. Dowager așteaptă.

20

Am dormit adânc în noaptea aceea. Auzeam vântul șuierând prin canion, fântâna bolborosind în curtea noastră și sute de alte sunete ale unui domeniu întins pregătindu-se de somn. Sunete în mare parte absente în aripa mea din Ziyaana. M-am trezit împrospătată înainte ca soarele să răsară și ca palatul să se trezească. Nu am mai sculat-o pe Tala și m-am îmbrăcat singură. Probabil avea să facă o criză când avea să-și dea seama că ieșisem din camerele mele îmbrăcată doar într-un caftan gri-oțel, cu puține bijuterii și cu părul împletit într-o coadă simplă.

Mi-am pus o mantie și mi-am croit drum prin palat, spre templu.

Templul Dihyei era sobru în comparație cu restul Ouzdad. La intrare avea o arcadă gravată cu versuri din Carte, susținută de două coloane albe simple. Curtea era pavată cu plăci simple din marmură gri și verde, cu o singură fântână din piatră în centru, înconjurată de bănci și rogojini. Era mărginită pe trei laturi de coridoare, ale căror coloane albe aveau vârfurile învelite în lemn închis la culoare. Țiglele acoperișului erau de un verde strălucitor și vesel și ieșeau în evidență chiar și în lumina cețoasă a zorilor. Era o structură legendară. Jumătate dintre zidurile sale fuseseră aduse din ruinele lăsate de un război civil străvechi.

Acolo nu vedeai icoane, nici picturi murale înfățișându-i pe liderii noștri sau pe adepți. Pereții și coloanele aveau inscripționate cuvinte vechi, versuri din Cartea noastră, reamintind de Dihya, de pace și de credință. Am auzit lipăitul picioarelor goale pe piatră, foșnetul ușor al robelor, murmurul crescând al oamenilor care se rugau. În celălalt capăt al curții se afla o pereche de uși din lemn închis la culoare, gravate cu pomi roditori: ușile către zaouia[9]. În partea opusă, găsea adăpost și era bine-venit oricine avea nevoie de odihnă, de milostenie sau de ajutor.

Am simțit miros de ierburi parfumate proaspăt arse și aroma clară și puternică a templului însuși, clădit de oameni cu piatră și cu rugăciune. Nu m-am putut aduna să intru, așa că m-am așezat în curte, sub tendă, și am tras aer în piept.

Pentru prima dată după luni bune am simțit că mă învăluie ceva asemănător păcii. Tensiunea din piept, din mușchi s-a risipit. Când am expirat, a fost ca și cum sute de pietricele s-au desprins și s-au rostogolit departe. Pentru o fracțiune de secundă, n-am fost nici Maram, nici Amani. Eram o fată într-un templu, plină doar de dorințe și de așteptări. Soarele răsărea, iar razele își făceau drum prin curte, împărțind-o în lumină și umbră. O pasăre s-a cocoțat pe marginea curbată a fântânii, ciripind spre apă, de parcă aceasta i-ar fi putut întoarce trilul.

O mână plină de inele mi-a atins umărul. Am sărit surprinsă în picioare. Când m-am întors, am văzut-o pe Furat de dincolo de bancă. Părul îi atârna ondulat pe umeri, la fel de lipsit de podoabe ca al meu, și purta un caftan la fel de modest. Nu eram singura care își evitase slujnica în acea dimineață.

A zâmbit.

– N-am vrut să te iau prin surprindere, Amani, a zis ea.

Era calmă și stăpână pe sine, profund relaxată în templu. Avea o seninătate și o liniște adâncă pe care știam că nu le-aș putea tulbura vreodată. Mă îndoiam că mulți oameni ar fi putut să o facă.

Ne-am așezat amândouă pe bancă, tăcute, în timp ce lumina dimineții însenina treptat curtea.

– Acesta e locul meu preferat din toată lumea, a zis ea. Nu există altul care să mă umple de o asemenea liniște.

– Pari să te simți ca acasă aici, am remarcat. În Ouzdad, vreau să spun.

– Adevărul e că n-am vrut niciodată să plec de aici, a spus fără să mă privească. Am plâns când bunica mi-a sugerat-o. Toată viața i-am evitat pe vathi și pe verișoara mea – aici nu au nicio putere. Și apoi, dintr-odată…

– Atunci de ce să pleci?

Nu reușeam să înțeleg. Dacă aș putea alege, aș rămâne în Ouzdad pentru totdeauna. Nu era perfect, dar era o oază departe de politica și de intrigile vathek.

Furat a tăcut, reflectând la întrebarea mea. Mi-am dat seama cu uimire că nu putea fi forțată să facă nimic dacă nu-i servea propriilor scopuri.

– Datoria. Am o datorie față de familia mea, față de bunica, de Andala. Detest ce a devenit planeta noastră și nu pot să rămân aici, plângându-mă. Ar fi trebuit să plec mai devreme, dar…

– Pot să te întreb… de ce nu te place Maram?

Furat a pufnit.

– Timpul petrecut în Ziyaana te face diplomată. Maram mă urăște. Sunt destul de sigură că, dacă ar putea, ar pune să fiu executată.

– De ce?

– Înainte ca Najat să moară, mamele noastre – a mea și a lui Idris – i-au condus pe cei loiali nouă într-o lovitură de stat, în speranța de a-i lua puterea lui Mathis și de a-l pune pe fratele meu pe tron.

Începutul Exterminării, m-am gândit.

– Au eșuat, am zis eu, de parcă era nevoie de completări.

– Au eșuat, a repetat ea. Întreaga ramură Watasi a fost nimicită. Cu excepția mea, pentru a le aminti tuturor celorlalți care era prețul când pierzi în fața vathilor.

– Asta nu explică de ce Maram te urăște, am zis încruntată. Sau de ce Idris este logodit cu ea și tu exilată.

– Maram… Ea este incapabilă să privească rațional această jumătate a familiei ei. După lovitură, tatăl ei a trimis-o pe Luna-Vaxor și cred că asta a făcut-o și mai paranoică. Precum știi, vathi nu o iubesc. Pentru ei este o corcitură, iar cei care nu o urăsc pentru descendența sa o detestă ca presupusă urmașă la tronul imperial. Însă i-au sădit o neîncredere profundă în noi – crede că, dacă mi s-ar da libertate, m-aș întoarce împotriva ei.

– Și Idris nu?

– Suntem două fețe ale aceleiași monede, a răspuns ea blând: îndurare și cruzime. Am fost crescuți să ne rugăm pentru mila vathilor și să facem orice pentru a o păstra.

Nu-mi puteam imagina cum trebuie să fi fost pentru Maram să crească astfel, ocărâtă pentru circumstanțele nașterii ei, vânată de jumătate din propria familie, urmărită de cei de un sânge. Ce fel de persoană se naște dintr-o astfel de copilărie? Ce fel de femeie devine? Mereu speriată, plină de ură și crudă, toate ca să supraviețuiești.

Nu-mi puteam imagina nici cum e să crești ca Idris și ca Furat, îngroziți că puțina stabilitate obținută le poate fi răpită într-o clipă. Echilibrul pe care îl aveau, în pofida situației, m-a uimit.

– Maram se înșală? am întrebat precaut. În legătură cu tine?

S-a gândit o vreme înainte să răspundă.

– Dacă aș crede că pot – că poate oricine să o întoarcă împotriva vathilor –, nu mi-ar fi atât de frică de viitoarea ei domnie. Aș încerca să mă împrietenesc cu ea, să o ajut. I-aș jura chiar și loialitate. Însă a întors întreaga planetă împotriva ei. Să sperăm că, în final, răbdarea va da roade.

Mi-am îndreptat privirea spre cer. Ne apropiam periculos de mult de trădare. Nu va exista niciun nou regim, regele Mahis se îngrijea de asta în fiecare zi. Iar cercul makhzen al lui Furat n-ar fi susținut-o, indiferent de situație.

A pus o mână pe brațul meu.

– Știi ce mi-a zis bunica înainte să plec în Ziyaana?

Am clătinat din cap.

– Că toți cei din Ziyaana vor spune să te resemnezi cu înfrângerea. Să nu o faci. Chiar și fericirea ta înseamnă rebeliune.

Am vorbit fără să mă pot abține.

– Poate că fericirea este rebeliune, dar nu va câștiga războiul.

Furat m-a privit, cumpănind încă.

– Nu, n-o va face, a rostit într-un târziu.

Vântul a suflat prin curte.

– Dar mai există o cale.

Furat m-a strâns de braț. Clopotele care anunțau deschiderea porților exterioare au sunat, urmate de tropotul unor copite.

– Vino! Vreau să cunoști pe cineva.

Cuvânt arab desemnând o școală religioasă sau o mănăstire (n. tr.).

21

Pe porți au intrat călare trei femei tazalghite, cu mantii și văl, îmbrăcate în albastru-închis. Două se aflau pe cai negri, dar călăreața din față, cea care descăleca, avea un armăsar alb. Și-a tras vălul de pe chip și turbanul de pe cap în timp ce se apropia de noi. N-a scos niciun sunet și, spre deosebire de cele care au rămas călare, nu purta sabie la șold și nici vreun talisman.

M-am străduit să-mi controlez reacția când i-am văzut chipul.

Această femeie tânără arăta exact ca Massinia.

Nu părea mult mai în vârstă decât mine, deși era cu mult mai înaltă. Lumina soarelui se reflecta pe pielea ei închisă la culoare și pe monedele din argint care îi atârnau la urechi. Grămada de păr creț îi era strânsă într-o singură coadă ce curgea de la coroana de pe frunte, într-un cordon gros, pe spate. Avea două daanuri negre, câte unul pe fiecare obraz, deși pe frunte nu purta coroana Dihyei. O cicatrice i se întindea din lobul urechii, dispărând sub maxilar.

Nu puteam să ignor asemănarea ei cu Massinia, cum nu o puteam ignora pe a mea cu Maram. Era mai tânără decât în majoritatea reprezentărilor, însă asprimea trăsăturilor, expresia dură a gurii, fața ei vădeau o asemănare nu stranie, ci exactă.

Furat și-a apropiat gura de urechea mea.

– Nu sunt aici să te rănească, a murmurat, după care s-a îndepărtat.

Părul mi s-a ridicat pe brațe, parcă aveam o revelație. Zvonurile despre rebelii de pe Cadiz mi-au revenit rapid în minte: Massinia renăscută, strângând rândurile rebelilor. Nu putea fi adevărat – nu? Și totuși… Priveam dovada vie. Iat-o pe conducătoarea rebelă. *Sângele nu moare niciodată* nu era o figură de stil. Era realitatea.

Aproape că m-a copleșit o a doua undă de șoc. Furat. Hotărârea ei de a se întoarce în Ziyaana îmi era dintr-odată clară. Datorie, spusese ea. Un fel de

datorie diferit de ceea ce îmi imaginasem eu. Spiona. Spiona pentru Massinia. Capul îmi vâjâia gândindu-mă la asta.

Însă de ce mă adusese aici?

Tânăra femeie a făcut un semn energic din mână, iar însoțitoarele ei și-au întors caii, inclusiv armăsarul alb, și au plecat. Pe chipul ei s-a întins un zâmbet, de parcă i se părea amuzant felul în care arătam.

– Vino cu mine, a zis în kushaila.

Se vedea că era obișnuită să fie ascultată.

Ceva mai departe, în grădină, se afla o masă pe care erau o ladă din metal și două cupe mici. Tânăra a luat loc într-o parte, strângându-și picioarele sub ea, iar eu m-am așezat în partea opusă. Lada conținea gheață pisată. Ea a umplut cupele și le-a pus între noi, pentru ca gheața să se topească, apoi și-a întins hotărât palmele pe masă, parcă pentru a nu-și pierde controlul.

– Te-ai născut cu fața aceasta? m-a întrebat.

Kushaila ei suna diferit de a mea, mai tăioasă, mai iute.

– Da.

Vocea îmi era plină de uimire.

Ca întreaga ei persoană, privirea îndreptată spre mine era ageră și iscoditoare. Poate că era felul ei, felul tazalghit, de a căuta slăbiciunea în toți cei întâlniți. Sau poate că, la fel ca mie, nu-i venea să creadă că eram o dublură.

A pufnit în râs când am ridicat bărbia.

– Atunci probabil te simți destul de norocoasă să fi fost salvată de la sărăcie.

Nu mi-am putut stăpâni ironia.

– Doar un prost ar putea spera la salvare în Ziyaana. Chiar și din aur, o cușcă rămâne o cușcă. Chiar dacă îmi înmoaie mâinile.

A zâmbit, iar fața i s-a transformat – arăta mai tânără, mai radioasă, iar daanul de pe obrazul stâng s-a adâncit într-o gropiță.

– Deci nu ești proastă, a zis trăgând spre ea una din cupe. Câți ani ai?

– Optsprezece.

– Și care e numele tău?

O tratam cu precauție.

– Amani.

– Drăguț, a răspuns. Mama mi-a spus Arinaas, deși puțini mai folosesc acest nume. Aveam nouă ani când mama și-a dat seama că rebelii ne urmăreau tabăra pe câmpii. Bănuiești ce voiau.

– Massinia renăscută.

Și-a ridicat cupa în semn de confirmare.

– Văzuseră semnul de pe umărul meu și l-au luat drept semn de la Dihya.

Am făcut ochii mari. Sigur nu se referea la…?

– Semnul?

A lăsat jos cupa și a tras de gulerul veșmântului până a scos la vedere mare parte din claviculă și din umăr. Căldura mi s-a scurs din corp. Cicatricea pornea chiar de sub gât, o explozie albă, și i se întindea pe umăr în zeci de linii subțiri. Arăta de parcă din cicatrice izbucniseră vâlvătăi, arzându-i pielea. Și totul era întrețesut cu aur. Nu piele mai palidă sau linii tatuate, ci aur, ce îi strălucea și scânteia în piele.

– Și au primit rebelii ce voiau?

A ridicat o sprânceană, iar gura i s-a arcuit într-un zâmbet amuzat.

– Mama nu era fraieră. Știa ce avea să se întâmple – aș fi supraviețuit un an poate, cât ei m-ar fi plimbat mândri de colo colo. Apoi vathi m-ar fi găsit și m-ar fi executat.

– Dar acum…

– Le-a spus că, dacă îi mai prinde urmărindu-ne tabăra, o să-i ucidă. Apoi a mers în Andala chiar după Exterminare, ca să vadă ce îi împinsese pe acei oameni disperați să caute un salvator pe această lună.

Nu e greu de imaginat ce a găsit. Chiar dacă nu cunoscusem Exterminarea, am ținut minte acel an. Părea că mamele din satul nostru nu aveau să se oprească niciodată din plâns. Părea că Garda nu va pleca niciodată. Că niciodată nu era suficientă mâncare, apă sau destui bani. Ultimul frate în viață al mamei și familia lui au dispărut în anul acela.

– Ce s-a întâmplat când s-a întors?

– Le-a chemat pe celelalte regine tazalghit, a spus Arinaas, privindu-mă în ochi. Și au plănuit. Restul vieții mele, viitorul lumii, destinele a miliarde de oameni.

Chipul i se îmblânzise, dar a redevenit aspru. Furia era, probabil, ceva constant, mereu aproape de suprafață, luptându-se pentru aer cu toate revendicările pe care trupul ei le reprezenta.

Cunoșteam sentimentul, pe Dihya, chiar îl cunoșteam. Niciuna dintre noi nu ceruse astfel de chipuri, de semne, de soartă, dar ne-au fost băgate pe gât oricum.

– Spune-mi, a reluat ea, crezi în Dihya?

– Cred, am răspuns.

– Nu eram sigură de asta când aveam vârsta ta, a zis. Nu reușeam să înțeleg de ce mi se dăduse fața Massiniei, semnul ei și nimic mai mult. Nu am vise despre o viață trecută. N-am nimic din răbdarea ei, din perspectiva ei. Cartea nu îmi arată înțelesuri ascunse. Am doar chipul ei și, în majoritatea zilelor, m-am simțit pedepsită. Odată ce vestea s-a răspândit, oamenii au început să vină în tabăra mamei, căutând credință, alinare sau tărie, iar eu nu aveam nimic din toate acestea.

Se uita în cupă, cu privirea în gol, de parcă o putea vedea pe fata care fusese, tânără, plină de amărăciune și singură.

– Știi de ce mi-am dat seama?

Am clătinat din cap.

– Nu contează dacă sunt Massinia, cum nu contează nici dacă tu ești prințesa imperială.

– Nu înțeleg.

– O prințesă și o profetesă pot realiza lucruri incredibile. Putem face dreptate pentru milioane de oameni. Putem face ceea ce oamenii obișnuiți nu pot.

Și ce anume nu puteau face oamenii obișnuiți? Inima îmi bătea repede, în timp ce mintea îmi gonea, încercând să înțeleagă tot ce credea ea că noi – eu – puteam face.

– Ce anume vrei de la mine?

– Avem nevoie de un spion în Ziyaana.

– O aveți pe Furat, am zis bănuitoare.

– Furat este o verișoară îndepărtată căzută în dizgrație, a replicat Arinaas. Tu ești o dublură. Ai acces la locuri și la informații la care ea nu are.

Nu am zis nimic. Nu era nevoie să vorbesc – cunoștea riscul pe care îmi cerea să mi-l asum. A așezat o cutiuță neagră pe masă, între noi.

– Înăuntru este un comunicator imposibil de detectat de sistemul de securitate din Ziyaana. Informația e tot ce vrem acum. Privește, ascultă, raportează orice este de interes.

– Tot ce vreți acum, am repetat, fixând cutia cu privirea.

Ideea mă provoca și mă speria în același timp. Spionajul nu era un joc – știam ce s-ar întâmpla dacă eram descoperită. Nu puteam să acționez pripit sau nesăbuit și să mă arunc cu capul înainte, fără să mă gândesc la consecințe.

– S-ar putea să apelăm la tine, a adăugat. Asta e natura muncii noastre.

– Rebeliunea, am precizat eu.

– Libertatea, a replicat ea și mi-a aruncat o privire. O vei face?

Oricât de copilăros ar fi sunat, o voiam pe mama. Îmi doream sfatul ei, dar și mai mult umărul ei, pe care să-mi pot pune capul. Aproape că puteam s-o văd, să miros apa de trandafiri cu care își dădea uneori pe păr, să-i urmăresc expresia fermă a gurii. Voiam mâna ei pe umărul meu, așa cum fusese de nenumărate ori, voiam strângerea ei încurajatoare.

Chipul lui Arinaas părea sculptat în piatră. Probabil nu avea loc pentru blândețe, dacă reușise să supraviețuiască atât. Dacă își petrecuse viața ferindu-se de șoaptele și de zvonurile care i-ar fi condus pe vathi la ea. Avea un foc în interior, o flacără de neoprit, care ar fi devorat pe oricine i-ar fi stat în cale. Asta trebuie să fi fost, m-am gândit, ce i-a ținut pe oameni lângă ea. Probabil îi inspira pe cei din jur, după ce aflau că nu are niciuna dintre amintirile Massiniei, ci doar aspectul ei. Asta e ceea ce m-a făcut să mă apropii, incapabilă să rezist flăcării speranței care ardea în ea.

Orice ar fi așteptat oamenii de la ea, Arinaas se călise în acel foc. Devenise cineva în jurul căruia merita să strângi rândurile.

Speranță. Câștigată din greu, îmbibată de sânge, o speranță care îi ardea și îi lumina calea în același timp. Opusul a ceea ce cultivasem eu când încă eram pe Cadiz. Ceva ce fusese luminos și strălucitor, lucind ca o lună pe cer. Inofensiv, însă lipsindu-i căldura proprie. Mi-aș putea oare trăi viața știind că nu mă apropiasem niciodată de o asemenea flacără? Mi-aș putea duce viața în Ziyaana conștientă că alesesem o existență ciuntită, din umbră, că acceptasem o schimbare îngrozitoare a sufletului meu, în loc să apuc cu ambele mâini ceva care m-ar putea transforma? Flacăra lui Arinaas mi-ar putea arde pielea și rupe oasele, dar, în cele din urmă, aș ieși refăcută, înnoită și mai puternică, o versiune a mea pe care nimeni n-ar putea-o distruge.

Mă rugasem pentru un semn, pentru speranță, pentru un scop când am fost trimisă pe Ziyaana. Mi se răspunsese cu ceva ce nici măcar nu-mi imaginasem.

– Voi face tot ce îmi ceri.

– Bun, a zis ea, de parcă se așteptase la asta.

A întins mâna cu palma în sus și, după o clipă, mi-am dat seama ce voia. Îi văzusem doar pe soldați făcând acest gest când se întâlneau sau se despărțeau. M-am întins peste masă, mi-am pus brațul peste al ei și i-am strâns cotul, iar ea a făcut la fel.

22

Încă nu se crăpase de ziuă, dar iată-mă privind fix în fântâna din curtea noastră. Prezența mea o declanșase, așa că apa curgea susurând. M-am gândit la ce îmi spusese Furat ieri, *Fericirea este rebeliune*. De când ajunsesem în Ouzdad, le găsisem pe amândouă: fericire și tihnă cu Idris, pe care nu le mai trăisem din zilele dinaintea nopții de majorat, și rebeliune, cea de care auzisem de când eram mică, dar în care nu crezusem. Știam care ar putea fi prețul. Dacă eram prinsă, nu aș fi găsit îndurare în Ziyaana. Dar m-am mai gândit și la noaptea în care fusesem luată din sânul familiei mele, la expresia de pe fața lui Husnain în timp ce striga că vathi nu mă pot avea.

M-am gândit că, dacă m-ar vedea acum, ar fi mândru.

La lumina felinarului, propria reflexie mi-a întors privirea încordată, spartă de valuri și de unde. O recunoșteam pe această fată, cu obrajii ei plini și bărbia rotundă, cu ochi mari, acum mereu conturați cu kohl. Nu era o fată de fermier, nu cu lanțul din aur ce-i atârna la gât și cerceii ornați. Și nu era nici Maram; ea n-ar fi arătat niciodată atât de vulnerabilă ca mine acum.

Am înțeles, mirată că eram eu.

– Alteța Voastră.

Eram prea obosită ca să fiu surprinsă sau speriată, deși pașii lui Idris nu făcuseră niciun zgomot pe podeaua din piatră. Stătea la intrarea în umbrar, îmbrăcat la fel de simplu ca mine, într-o tunică verde-închis, țesută pe margini cu fir alb, și pantaloni largi asortați. Părul îi era lăsat liber, cum părea să fie mereu aici, iar fața îi era în continuare umbrită de un început de barbă. Una dintre mantiile mele – ale lui Maram, mi-am amintit mie însămi – îi atârna pe braț.

– De ce ești treaz?

A ridicat o sprânceană.

– Tu de ce ești?

N-am răspuns. El s-a apropiat și mi-a așezat mantia pe umeri. Nu era prea groasă, dar ținea departe răcoarea ușoară a dimineții. Mi-am strâns-o în jurul umerilor și m-am străduit să nu mă holbez la Idris. Mă gândisem prea des la el din dimineața în care îi cântasem. Și pe măsură ce în mintea mea creștea conștiința faptului că puteam alege cine eram, la fel creșteau și sentimentele mele pentru el.

Mi-a scos coada împletită de sub mantie și mi-a așezat-o pe umăr.

– Idris…

– Vreau să îți arăt ceva, a zis într-un târziu. Vii cu mine?

M-a dus jos în catacombe. Mâna lui, uscată și rece, s-a strâns în jurul mâinii mele și m-a tras ușor prin semiîntuneric. Nu era niciun felinar, dar când mi-am ridicat privirea am văzut mici luminatoare planând aproape de tavanul peșterii. Șuierau și șopteau ritmat spre noi, de parcă băteau măsura. Pasajul se întindea mult dincolo de picturile murale massinite. Idris m-a condus pe un drum care o lua la stânga și apoi pe un altul. Într-un târziu, la capătul tunelului a apărut un cadru luminos.

Am ajuns într-o grotă incredibil de mare, al cărei tavan se surpase cu ani în urmă. Chiar sub deschizătură se afla un lac, cu apă întunecată și liniștită. Aerul era ametitor, plin de parfumul florilor și al verdeții. Oriunde mă uitam, creșteau plante și copaci, încolăcite în jurul stalagmitelor, cățărate pe pereți.

– Ce este locul ăsta? am rostit cu răsuflarea tăiată.

– Oaza Janat, a răspuns Idris. Eu și Furat am descoperit-o când eram mici. Luna este plină de astfel de oaze subterane. Așa au teraformat-o coloniștii.

– Suntem în siguranță aici? Singuri?

A dat din cap și m-a tras de mână.

– Tazalghitele controlează aproape toate oazele, dar pe aceasta au cedat-o familiei Ziyad cu secole în urmă, drept cadou. Oamenii lui Dowager o păzesc bine. Vom fi în siguranță.

Am urmat o cărare care ne-a dus un nivel mai sus, pe o stâncă de pe care se vedea întreaga grotă. Am stat acolo o vreme, privind lumina soarelui cum

umplea peștera, tăcuți în timp ce cântecul păsărilor se înălța în jur. Când m-am îndepărtat, Idris m-a lăsat în pace. Am apreciat asta – că mă adusese aici, că nu punea întrebări – mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată. În Ziyaana, nimeni nu voia sau nu încerca să mă facă să mă simt în largul meu. Chiar și aici, în Ouzdad, Dowager mă plăcea doar pentru că vorbeam kushaila, Furat îmi dădea atenție pentru că puteam fi de folos rebeliunii, iar Tala era constant cuprinsă de disperare din cauza incapacității mele de a respecta regulile.

Aceasta era prima oară când cineva îmi oferea un răgaz, fără să ceară nimic în schimb.

În cele din urmă, am găsit un bazin mic, încastrat în peretele peșterii. Mi-am scos papucii și, cu un oftat de mulțumire, mi-am băgat picioarele în apă, peste muchia pietrei. Era rece, dar aerul se încălzea cu repeziciune și nu mi-a luat mult să-mi desfac mantia pe care mai devreme o ținusem strâns. Janat era tăcută, așteptând parcă ceva sfânt. Se auzeau păsărelele cântând, sunetul apei curgătoare și foșnetul frunzelor, dar nu se vedeau nicăieri oameni sau, cel puțin, așa părea. Eram ca într-un templu în așteptarea chemării la rugăciune, a răsăritului, a slujbei. Am închis ochii, am respirat și am simțit greutatea ultimei săptămâni alunecându-mi de pe inimă.

Idris m-a găsit așa, sprijinită în mâini, cu fața în sus, spre tavanul grotei. N-a spus nimic, și-a scos și el încălțările și s-a așezat alături de mine pe piatră. Tăcerile noastre erau deseori încordate, de parcă amândoi ne gândeam la după-amiaza din grotă sau la dimineața din curte. Nu ar fi trebuit să-l ating, nu ar fi trebuit să-l las să mă atingă. Ar fi trebuit să păstrez distanța. Și pentru că nu o făcusem, eram pusă în fața unei alegeri.

Când m-am uitat la el, mă privea.

– Ce e?

A zâmbit.

– Te-aș putea învăța să înoți.

Am pufnit, iar zâmbetul i s-a lărgit.

– Alteța Sa nu înoată, i-am reamintit. Iar eu voi merge doar acolo unde trebuie să fie ea. În plus, este o idee groaznică.

– N-ai trăit niciodată lângă apă?

Am clătinat din cap și m-am întors.

– Era o vale, am zis eu după o clipă. Vathi au construit un baraj pe râu acum douăzeci de ani. Nu există niciun loc de înot.

– Ah, a fost singura lui reacție.

Nu mă mai gândisem de foarte mult timp la valea care îmi fusese casă. Mereu gândurile mi se îndreptau spre Husnain sau spre Aziz și spre părinții mei. Nu mă gândisem niciodată că valea îmi va lipsi și totuși iată-mă cu inima strânsă la gândul munților și al cerurilor sale cețoase.

– M-am tot întrebat, a început din nou Idris, iar eu mi-am înăbușit un oftat.

– Da, sayidi.

– Cântecul din dimineața aceea. Ce spunea?

Am simțit emoția urcându-mi în gât, înainte ca măcar să îl privesc. Chiar nu știa, îmi dădeam seama de acest lucru după expresia lui. Dar cât de nesăbuită fusesem să cânt un vechi cântec de dragoste! El știa ce era, chiar dacă nu și sensul cuvintelor. Fusese sedus de el la fel de mult ca mine, mă privise de parcă eram singura persoană din grădină, chiar în timp ce Tala ne mustra aspru că eram singuri.

Nu-ți lăsa gândurile să rătăcească, mi-am spus. Nu aveam niciun viitor împreună. Orice deznodământ pe care mi-l imaginam pentru noi se afunda în tragedie. Oricât de frumos sau de bun era Idris, nu era al meu. Și, cu toate astea, fericirea ce prinsese rădăcini în inima mea refuza să asculte. M-am uitat la el și el la mine, absorbiți și incapabili să ne mutăm privirile.

M-am întors chiar când el și-a pierdut echilibrul pe margine. Am privit parcă în reluare: surpriza, mâna întinsă, degetele agățate de mantie. Nu mă așteptam la greutatea sau forța sa fizică, așa că, atunci când m-a tras după el, am țipat.

Am căzut în bazin cu un pleoscăit. Cumva, apa se răcise de când îmi scosesem picioarele. Ajungea doar până la genunchi și, după ce m-am zvârcolit și m-am lovit de Idris, am reușit să mă ridic în picioare. El m-a urmat după câteva secunde. Ne-am uitat șocați unul la altul, uzi leoarcă. Hainele s-au lipit de el ca un al doilea strat de piele, iar când m-am uitat în jos la mine…

Am gemut. Tala va fi foarte furioasă când mă va vedea. Oricât de simplu ar fi fost caftanul albastru, era distrus. Când mi-am ridicat din nou privirea spre Idris, rânjea.

– Ce e? am izbucnit.

Eram udă și mă simțeam prost, iar încântarea lui nu mă ajuta cu nimic.

– Nimic, doar că…

A izbucnit în râs.

– Arăți foarte furioasă. Vino, știu un loc unde ne putem usca.

M-a ghidat pe lângă marginea stâncii și am coborât chiar pe mal. Era mai cald acolo, sub tavanul deschis al peșterii, iar soarele se afla la zenit, transformând lacul într-un turcoaz strălucitor. Apa se izbea și se retrăgea de la mal, cu murmurul ușor pe care îl făcuseră în drumul nostru luminatoarele. La distanță de câțiva metri era o piatră mare și plată, iar Idris m-a condus acolo. Am întins mantia pe ea, în speranța că se va usca repede, și am oftat.

O clipă mai târziu, s-a auzit un pleoscăit. Am ridicat privirea. Idris își scosese cămașa. În lumina dimineții, părul și pielea lui umede păreau să sclipească. Khitaamul de pe braț arăta mai clar conturat și mai întunecat decât ultima dată când îl văzusem. S-a uitat la el, parcă amintindu-și, și apoi la mine. A făcut ochii mari și a înlemnit, ca și cum nu se așteptase să mă surprindă privindu-l.

Ar fi trebuit să mă uit în altă parte. Dar eram încremenită, cum părea să fiu mereu când Idris era prin preajmă. I-am simțit pielea caldă sub palmă și mi-am imaginat pentru o clipă că aș putea să-i simt inima bătând dedesubt. Când frunțile ni s-au atins, am închis ochii și am răsuflat adânc.

În tot timpul petrecut în Ouzdad ne-am apropiat unul de celălalt milimetru cu milimetru, atingându-ne ușor degetele, aranjându-ne șuvițe rebele, privindu-ne pe furiș. Știam ce voiam. Propria fericire, nu legată de el, ci alături de el. Înțelegeam ce aș putea avea, în secret, pe ascuns, dar real. Îmi arătase o părticică din cine era și acum…

Degetele i s-au încâlcit în claia mea de păr ud. Simțeam că întreaga lume dintre noi aștepta decizia noastră. Decizia mea. Zâmbetul altfel acum, mai

molcom, mai dulce, făcându-mă să-i răspund la fel. I-am dat după ureche o șuviță și am coborât ușor degetul pe obrazul lui.

Am simțit că întregul lui corp aștepta sărutul. Degetele mi s-au strâns pe brațul său și m-am ridicat pe vârfuri pentru a-l întâmpina. Mi-a cuprins capul în palme, în timp ce gura lui a atins-o ușor pe a mea o dată, apoi din nou. Părea o întreagă conversație în sine – întrebări pe care le aveam, dar nu le puteam articula, răspunsuri pe care voiam să le ofer, dar nu știam cum. M-a tras lângă el până când corpurile noastre s-au lipit, până când a trebuit să îl cuprind cu brațele pentru a-mi ține echilibrul.

Mai sărutasem și alți oameni, iar lucrurile pe care mi le aminteam erau ciudate – gustul unei guri, albina care bâzâia în jurul capetelor noastre, soarele care ne bătea în creștet.

Nu m-am gândit la nimic din toate astea cu Idris. Fierbințeala bruscă pe care o simțisem de fiecare dată când eram împreună, răsuflarea sacadată, împunsătura repetată a dorinței se învârtejeau, împingându-mă mai aproape de el, deschizându-mi gura sub a lui. Îmi spuneau să îi răspund la întrebări, să îi spun ce voiam, cum mă simțeam, să îi dau răgazul pe care îl căuta și, astfel, să-l capăt și eu pe al meu. Lumea dispărea, monotonă, când ne despărțeam. Tot ce auzeam, tot ce simțeam se rezuma la noi doi și la puținul spațiu dintre noi.

Pentru a doua oară în acea zi, mi-am amintit cuvintele lui Furat. *Fericirea e rebeliune,* m-am gândit.

23

Dimineața plecării m-a prins nepregătită. Un vânt puternic sufla în canion, șuierând furios, avertizând pe toată lumea de sosirea furtunilor de nisip. Ouzdad însăși era tăcută, umbrită de norii de pe cer. Zorii zilei m-au găsit stând în fața oglinzii, în timp ce Tala mă îmbrăca în ceva primit în dar de la Dowager. Slujnica ce adusese caftanul stătea alături, privind atent cum se mișcau de colo colo mâinile Talei, potrivind cureaua și pelerina.

Era un caftan frumos, cenușiu, cu mâneci până la cot bătute pe margini cu cristale negre și brodate cu purpuriu-închis. Peste el venea o jachetă fără mâneci, lungă până în podea, de aceeași culoare purpurie, iar un torent de șifon din mătase gri, în mai multe straturi, se revărsa de pe umeri, adunându-se pe podea în spatele meu. Îmi curățase henna de pe mâini noaptea trecută și, chiar încărcate de inele, degetele arătau golașe.

– Gata, a zis Tala, trecând în fața mea, să mă privească. O frumusețe.

– Dowager a cerut să o vadă înainte de plecare, a zis slujnica în kushaila.

Tala a tradus până să răspund și, după o clipă, am încuviințat din cap.

M-am îndreptat spre aripa lui Dowager și m-am oprit la intrare. Avea să treacă mult timp până să revăd imagini ale păsării tesleet și voiam să-mi întipăresc în memorie felul în care încadrau ușile. Massinia fusese însoțită în cea mai mare parte a lungii ei vieți de o astfel de pasăre, cu o coroană de pene dintr-un verde smarald incredibil de strălucitor. Unii credeau că era Azoul, pasărea tesleet pe care o întâlnise în deșert, și că semnul pe care îl purta era darul său pentru ea, care să le lege una de cealaltă. Nu știam dacă să cred asta, însă pasărea vestise întotdeauna schimbarea și puterea. Și acum dispăruse.

– Gata, doamna mea? a întrebat slujnica într-o vathekaar cu accent.

Am încuviințat din cap, iar ușile s-au deschis cu un geamăt.

Dowager Sultana stătea în obișnuitul ei scaun ca un tron, cu fața îndreptată spre o fereastră deschisă.

– Îmi pare rău să te văd plecând, fato, a zis ea în kushaila. Mi-ar fi plăcut să mai bat aleile grădinii împreună cu tine. Puținele plimbări de după-amiază nu mi-au ajuns.

M-am străduit să zâmbesc și m-am aplecat să-i sărut ambii obraji și mâinile.

– Dacă voi mai fi în viață, am zis în kushaila, probabil mă veți revedea la anul.

A mormăit și și-a fluturat mâna.

– Un an este prea mult pentru o femeie bătrână ca mine.

Furat a intrat grăbită, încă în veșmintele de somn, cu părul revărsat pe spate.

– Mă temeam să nu fi plecat deja.

Abia am apucat să mă ridic, că m-a tras spre ea, într-o îmbrățișare. Strângând-o în brațe la rândul meu, am fost străbătută de un sentiment de recunoștință. Nu petrecuserăm mult timp împreună, însă ce aflasem despre ea m-a liniștit. Era un aliat bun, aici și în Ziyaana. Iar acum simțeam că eram și camarade. Avea să-mi păzească spatele, iar eu pe al ei.

Pentru scurt timp, mi-am dorit o soră adevărată – care să aibă grijă de mine pentru simplul motiv că așa voia. Însă n-am avut o astfel de viață, iar dorința mea a venit și s-a dus, aprinzându-se și dispărând cu viteza fulgerului.

– Când ne vom întoarce în Ziyaana, vom fi dușmance, a zis ea, trăgându-se înapoi.

– Dar noi vom ști adevărul, am răspuns, strângându-i mâna.

Data viitoare când ne vom întâlni, eu îi voi spiona pe vathi. Ideea a trezit în mine deopotrivă frică și entuziasm, dar gândul că voi avea o aliată însemna pentru mine mai mult decât orice altceva.

Am plecat la fel cum veniserăm, conduși de Nabil și garda sa în afara canionului și prin deșert. Am simțit o împunsătură în piept și m-am străduit să nu privesc înapoi. Petrecusem trei săptămâni la umbra acelui canion, fericită și în siguranță. Acum eram obișnuită să mă simt astfel, iar perspectiva întoarcerii în Ziyaana, un loc învăluit în durere, mă înspăimânta.

Departe la orizont, am văzut silueta a șase femei tazalghit călare. Unul dintre cai s-a ridicat pe picioarele din spate, nechezând furios. Nu știam dacă era Arinaas sau dacă ea le trimisese pe femei să ne urmărească părăsind palatul. Însă vederea lor m-a încurajat oricum.

Știam că nu eram singură.

Odată ajunși în aer, m-am retras în camera mea. Nu simțeam nicio dorință să petrec următoarele câteva ore permanent conștientă de prezența lui Idris, întrebându-mă când îl voi revedea.

Am tot ațipit până când Tala m-a trezit și m-a ajutat să mă aranjez.

– Ești bine? a întrebat.

Am dat din cap că da și mi-am așezat mantia subțire pe umeri.

– Nu cred că sunt pregătită să mă întorc.

Tala a zâmbit.

– Mi s-ar părea ciudat dacă ai fi.

Când am ieșit din cameră și am intrat în salon, vasul își începuse coborârea spre Walili, urmând să aterizeze în Ziyaana. Idris era deja acolo, lângă fereastra mare, încadrat de un val de nori și de lumina de după-amiază a planetei. Avea părul prins la spate, ca întotdeauna în Ziyaana, și jacheta bleumarin încheiată până la gât. Părea sever, cu fața proaspăt bărbierită, lipsită de expresie. Sprâncenele nu îi erau ridicate sarcastic, iar micile încrețituri de la coada ochilor lipseau.

Când s-a întors de la fereastră și m-a văzut, figura i s-a destins. M-am trezit zâmbind la rândul meu, doar un pic. Și când mi-a întins mâna, am apucat-o fără să ezit.

Avea mâinile uscate și calde, mâinile unui makhzen, cu puține cicatrice și fără bătături. Probabil că Idris nu arase niciodată pământul și nu cărase grâul în hambar. Luptele lui erau cu totul diferite.

Am înlemnit când mâna lui mi-a atins ușor obrazul. Degetele i-au alunecat în spatele urechii mele și prin păr.

– Data viitoare când ne vom vedea, a început el, nu vom fi noi înșine.

Mi-am împletit degetele cu ale lui. Știusem de la început că timpul nostru va fi drămuit și puțin, împărțit între angajamente, în vreme ce întreaga lume mă va privi ca fiind Maram. Știam că nu va fi destul, dar în momentul acesta tot era ceva, ba chiar mai mult decât avusesem înainte să fi plecat în Ouzdad.

– Cu toții avem rolurile noastre, i-am spus. Asta nu schimbă…

– Nimic, m-a întrerupt și a zâmbit. Lanțurile pe care ei le-au făurit au fost rupte, iar Soarta ne-a condus pașii spre libertate.

Nu mi-am putut stăpâni zâmbetul.

– Asta a fost o traducere foarte bună. Și încă dintr-un poem mai puțin cunoscut.

– Dowager m-a ajutat.

Râsul mi-a fost copleșit de un val de emoție. Recunoscuse că nu știa să citească prea bine în kushaila, dar se chinuise să găsească ceva pentru mine. Era un dar mai prețios decât își imagina.

I-am strâns mâna. Nu știam când ne vom revedea, câte săptămâni sau luni va trebui să așteptăm până să ne întâlnim din nou.

– Ne vom revedea? am întrebat blând, lipindu-mi fruntea de a lui.

– Da, a răspuns, ca o promisiune. Da.

ZIYAANA, ANDALA

24

– Te vei stinge de dor precum Bayad? a bombănit Tala într-o după-amiază, smulgându-mi un hohot de râs.

M-am uitat la ea, revenindu-mi din visare.

– Se termină cu bine, nu? am întrebat.

Povestea lui Bayad și a lui Riyad era cea a unei iubiri ce reușise să depășească diferențele și clasa socială. Bayad, fiu de negustor, se îndrăgostise de Riyad, o slujnică la curtea vizirului. Nu era printre preferatele mele – Bayad era prea leșinat pentru gustul meu –, dar oricum era frumoasă.

Tala a pufnit.

– Întrebarea rămâne valabilă.

Ziyaana părea tăcută de când mă întorsesem din Ouzdad, în urmă cu trei zile. În mod surprinzător, Maram mă lăsase de capul meu și nici pe Nadine nu o văzusem. Nu eram copleșită de dor, cel puțin asta îmi spuneam, deși petreceam exagerat de mult timp visând cu ochii deschiși și ducându-i lipsa lui Idris. Cu cât eram mai departe de Ouzdad, cu atât timpul petrecut acolo părea un vis frumos.

Singura dovadă că fusese real era comunicatorul primit de la Arinaas. După cum mă instruise, l-am testat în prima noapte în Ziyaana, să mă asigur că are semnal. Îl ascunsesem sub literele de pe spatele talismanului, astfel că citatul din carte părea aprins de circuitele minuscule.

Crede, căci Noi cunoaștem lucruri neștiute de tine. Și vedem ceea ce tu nu vezi.

Era ciudat să-l port la gât, cu mica sa suprafață gelatinoasă lipită de piele. Dar mi s-a părut că era mai în siguranță acolo decât să risc să fie observat de Tala sau de vreun droid.

Am continuat și în Ziyaana lectura basmelor începută în Ouzdad și am extins-o către orice fel de poezie pe care puteam pune mâna. Aveam atât de

mult timp, încât nu știam ce să fac cu el – nu existau capre de care trebuia să am grijă, livezi din care să culeg fructele sau mâncare ce trebuia gătită în cuptorul din sat. Succesul meu, întâi la bal și acum în Ouzdad, însemna că Nadine și Maram mă lăsau, în mare, de capul meu. Petreceam cât mai mult timp posibil evitând să mă gândesc la următoarea sarcină. Până acum nu-mi făcuseră surprize – dar știam că rebelii și întreaga lume o urau pe Maram. Știam că fusesem adusă pentru a muri în locul ei. Mintea îmi intra în alertă și gândurile îmi deveneau sumbre ori de câte ori îmi aminteam asta.

Țineam aproape darul lui Husnain cât de des puteam și mă gândeam deseori la ce îmi spusese ultima oară când îl văzusem. O parte din mine își dorea să-mi încerc mâna cu propria poezie – în vremurile de demult ar fi existat saloane pline de kushaila, concurând pentru premii de la magistrații orașului, prin crearea celor mai bune versuri. Dar am încercat.

Destinul îi urmează pașii…

– N-o să mă sting, am asigurat-o pe Tala și am bătut-o pe mână. Să înțeleg că ești mijlocitoarea iubiților despărțiți?

A ridicat din umeri, dar zâmbea.

– Ferească Dihya să fiți vreodată cu adevărat iubiți despărțiți și eu să fiu mijlocitoarea voastră, Amani.

Încă rânjeam când droidul a apărut să mă cheme la întâlnirea cu Maram.

Inima mi s-a strâns un pic în timp ce îmi puneam pelerina pe umeri și apucam vălul întins de Tala. Știam că nu voi primi un perdaf; Maram și Nadine credeau că mă descurcasem admirabil în Ouzdad și nu aveau cum să știe ce se petrecuse între mine și Furat sau Dowager și Idris.

Cu toate astea, dacă tulburarea mea era atât de vizibilă pentru Tala, ce ar putea deduce Maram privindu-mă?

Pe drum spre camerele ei, am încercat să mă pregătesc pentru o altă sarcină. Cel mai probabil avea să fie în Walili; nu-mi puteam închipui că ar trebui să călătorească iar la o distanță la fel de mare ca până pe Gibra. Se ascundeau destui scorpioni în deșertul care înconjura Walili. Droidul m-a condus dincolo

de ușa ei, apoi pe câteva trepte în jos. Am ieșit în curtea pe care o văzusem când am vizitat-o ultima oară.

Am mers mai departe, către un umbrar izolat înconjurat de copaci și plin de luminatoare plutitoare. Maram stătea pe o pernă, pe iarbă, având în față o masă joasă cu o tablă de șatranj întinsă. Era evident căzută pe gânduri, dar imediat ce s-a ivit droidul, privirea i s-a limpezit și s-a întors către mine.

– Poți să pleci, i-a zis droidului.

După o clipă, a făcut un semn spre văl și a așteptat să mi-l dau jos.

– Ei bine, a zis ea, ridicând din sprâncene. Te așezi sau trebuie să-ți poruncesc?

Mintea îmi oscila între teamă și suspiciune. Însă după ce m-am așezat pe pernă și am scăpat de mantie, am avut impresia că Maram se plictisea. Pe tablă era aranjată una dintre problemele pe care Idris mi le arătase în Ouzdad, doar pe jumătate rezolvată.

– Deci dumneavoastră și Înălțimii Sale vă place acest joc? am întrebat.

– Ați jucat în Ouzdad?

Zâmbetul radios al lui Maram nu m-a făcut să mă simt mai în largul meu.

– Ne-a mai ținut ocupați, am zis.

Nu era în întregime o minciună. Cu siguranță, ne-a distrat pe amândoi.

– Deci… ți-a plăcut? a continuat ea șovăitor.

Am ridicat din sprâncene, surprinsă.

– Să-mi placă?

Și-a sprijinit bărbia în pumn.

– Am auzit că logodnicul meu este o adevărată partidă kushaila, a continuat ea. Nu ești de acord?

Ca atâtea altele în cazul lui Maram, și asta părea o capcană. Mi-am ales cuvintele cu grijă înainte să vorbesc.

– Înălțimea Sa a fost binevoitor și amabil. Foarte relaxat.

– O formulare diplomată, a replicat sec. Și niciun cuvânt despre frumusețea sa.

– Înălțimea Sa are nevoie de confirmări? am întrebat cu același ton.

A râs.

– Aș putea fi mai caldă sau, cel puțin, asta mi s-a zis.

– De ce? am întrebat surprinsă. E o chestiune politică. Nu romantică.

– Mă uimești, țărăncuțo. Aș fi crezut că genul provincial pune preț pe dragoste.

Am încuviințat dând din cap.

– Părinții mei s-au luat din dragoste, am zis.

Păstram nenumărate amintiri despre lucrurile mărunte pe care le făceau unul pentru celălalt, care spuneau mai mult decât ce își declarau mulți soți în timpul festivalurilor. Mâna lui pe spatele ei, expresia blândă pe care ea o avea uneori când îl privea umblând prin casă. M-am simțit mereu norocoasă că am crescut într-o casă plină de dragoste, deși îmi dădeam seama că, probabil, nu mă aștepta același lucru.

– Dar știam că nu voi avea acest lux. Că probabil ar fi trebuit să aleg pe cineva care să nu mă afunde și mai mult în sărăcie decât pe cineva care să mă iubească.

– Destul de mercantil, a replicat Maram.

Părea încântată.

– Presupun că o burtă goală te face mercantil, am răspuns dând din umeri.

Tabla stătea nebăgată în seamă între noi, în timp ce ea se holba la mine de parcă aș fi fost o problemă interesantă.

– Nu suntem îndrăgostiți, a rostit într-un târziu, pe un ton sec. Căsătoria este stipulată în tratatul de pace care îi garantează tatei guvernarea planetei.

S-a oprit.

– Ce enigmă ciudată ești tu! a adăugat, întorcându-se spre tablă.

Am râs.

– Oare însoțitorii dumneavoastră sunt atât de neinteresanți, Alteță?

S-a strâmbat și s-a îndepărtat de masă.

– Nici n-ai idee.

Probabil păream sceptică, pentru că a continuat.

– Nu sunt în stare să vorbească decât despre faptul că în curând împlinesc optsprezece ani.

– Îmi închipui că sunt entuziasmați, am zis, privind-o cum rearanja tabla. Cu siguranță, astfel de discuții sunt mai interesante decât mine.

Un colț al gurii i s-a ridicat, ca un ecou al zâmbetului mulțumit de sine al lui Idris.

– Ar fi, dacă nu și-ar petrece jumătate din timp aruncându-mi priviri piezișe aparent discrete.

– Cum așa?

A terminat cu aranjatul tablei și și-a aplecat capul spre mine.

– Prostia nu te prinde – nici pe mine, presupun. Pe niciuna. Moștenirea mea asupra planetei și a anexelor nu a fost confirmată. Trebuie să fie până când împlinesc optsprezece ani, altfel îi va reveni surorii mele vitrege, Galene.

– Vai!

Am încercat să procesez ce îmi spusese. Că, de fapt, s-ar putea să nu moștenească Andala. Că ne-ar putea conduce cineva și mai rău. Îmi venea să întreb de ce ar putea fi ea omisă, dar mi-am ținut gura. Curiozitatea mea i s-ar fi părut ciudată și nu voiam să-și bage nasul în noile secrete pe care trebuia să le păstrez.

Jocul de șatranj al lui Maram era ornat cu azuriu și alb. A așezat piesele albastre pe partea mea de tablă și pe cele albe pe a ei. Setul lui Idris avea elefanți, al ei avea păsări. Am luat una în mână să o privesc mai de aproape.

– De ce păsări?

A ridicat din umeri.

– Setul era în apartament, a zis ea. Trebuie să-i fi plăcut păsările cui o fi locuit aici înainte.

Mi-am trecut degetul peste cioc, apoi peste coroană și am înlemnit. Un arc de pene i se contura în spatele capului, netezit de timp și aproape șters.

– Ce e? a zis ea, smulgându-mi piesa din mână.

S-a încruntat din nou.

– Ce e asta?

– Cred că e o pasăre tesleet, am zis eu, ducându-mi un deget la frunte. E aproape ștearsă, dar…

– De ce ar conta?

– Presupun că nu contează.

Era pasărea regală – sau, cel puțin, fusese înaintea vathilor. Cât de straniu că Maram păstrase aceste piese, că păstrase toate vechile însemne ale ordinii Ziyad.

Maram a așezat piesa înapoi pe tablă.

– Albul mută mereu primul.

Am rămas tăcute. Probabil că, într-adevăr, se plictisea și nu voia să joace împotriva unui robot sau a unui curtean, care ar fi lăsat-o să câștige. Eu eram pe măsura ei, ceea ce însemna că niciuna din noi nu era neapărat bună. Ca și mine, Maram nu gândea niciodată mai mult de câteva mișcări înainte și, în cele din urmă, ne-am trezit pe o tablă blocată.

A pufnit în râs.

– O luăm de la început?

Am ridicat din umeri.

– Cum a fost în Ouzdad? a întrebat. Cum era bunica?

Ar fi trebuit să fiu pregătită pentru o astfel de întrebare, dar nu eram. Crezusem că voia să evite orice menționare a faptului că ar fi trebuit să meargă ea. Încă o lecție, deci. Fii mereu pregătită să îi dai raportul lui Maram.

– Bătrână, am scos-o eu la capăt, ignorând imaginea cu Idris chiar înaintea primului nostru joc.

– Da, în fine, a murmurat ea.

Murmurul i s-a transformat în surpriză când i-am luat una dintre păsări.

– Și Furat? S-a întors acolo chiar înainte să pleci tu.

Mi-am amintit ultima dată când eu și Maram vorbiserăm despre Furat.

– Pentru scurt timp, am răspuns sec.

– Și? a întrebat Maram nerăbdătoare.

M-am îndepărtat de tablă.

– Poate ar trebui să-mi puneți întrebări mai precise, Alteța Voastră.

Și-a luat ochii de la mine și, o clipă, mi-am imaginat-o copil, cu brațele mici încrucișate la piept. Mi-am închipuit că fusese obișnuită să primească orice voia. Măcar pentru o vreme. Oare Najat o adorase pe Maram, în ciuda tatălui ei? Ar fi fost oare în stare să respingă un copil cu chipul ei, inconștient de toate ororile din jurul zămislirii lui?

Poate că nu. Poate că Najat fusese o femeie care își putea ierta fiica pentru păcatele tatălui.

– Cum părea Furat? a întrebat Maram într-un târziu.

M-am gândit la plimbarea mea cu Furat și la complicitatea noastră. Acum eram aliate, unite în rebeliunea noastră împotriva coroanei. Împotriva lui Maram.

– A vrut să joace șatranj cu mine. Cu Alteța Voastră. Am refuzat. Îmi închipui că ați fi făcut la fel.

A încuviințat în tăcere și s-a întors la tabla dintre noi. Nu mă puteam abține să nu o privesc, deși ar fi trebuit să-i urmăresc avansul pe tabla de șatranj. Acum era aparent normală, deși asta mi se părea cam mult spus. Aveam aceeași vârstă, iar ea era preocupată de cum o întâmpinaseră verișoara și bunica ei, purtându-le pică celor pe care bunica îi prefera.

Nimeni nu-i dăduse șansa de a fi crescută printre ei și, până să se întoarcă din sistemul vathek, mintea îi fusese otrăvită împotriva unei părți din familia sa. Și mi-am închipuit că verii ei nu au căutat-o când s-a întors. Acum toți o priveau cu teamă și suspiciune, dar poate că ura ei profundă n-ar fi rezistat în fața bunătății.

Sau poate eram o proastă care spera la prea mult.

Maram m-a surprins fixând-o și a mijit ochii.

– Ce e?

Aveam destulă minte și, cu toate astea…

– Nu cred că bunica dumneavoastră pune la cale o rebeliune.

– Ți-am zis că prostia nu te prinde, a replicat ea. Ce ar putea ști o țărăncuță despre planurile lui Dowager?

– Vorbesc kushaila, vă amintiți? Dumneavoastră nu. N-au zis prea multe în preajma mea.

Am ridicat din umeri și am continuat.

– Șeful securității este prea precaut pentru asta. Însă părea că încearcă să vă protejeze.

Nu era în întregime o minciună. Lui Dowager îi era dor de nepoata ei; îi era dor de ce ar fi putut deveni. Plângea după relația lor. Nu ar fi trădat-o, nu atât de violent. Și cu cât treceau zilele, cu atât serveam drept o rămășiță, un mod de a-și alina durerea pricinuită de pierderea singurei sale nepoate.

Maram se juca leneș cu o piesă în formă de car, cântărind-o în mână.

– Ești sigură.

– Pe cât se poate.

A zâmbit brusc și a pus piesa înapoi pe tablă.

Nu voiam să sondez profunzimea ascunsă a lui Maram. Nimic nu putea schimba ce îmi făcuse atunci când sosisem aici sau cum se purta cu cei din jurul ei. Totuși, nu puteam ignora felul în care o modelaseră vathi. Cât de timpuriu își pierduse mama. Cât de îngrozitoare putea fi o astfel de maturizare. O transformaseră în creatura crudă și plină de ură care era acum. Îmi închipuiam că nu credea că felul în care se purta era o alegere. Acesta era prețul supraviețuirii printre vathi.

A scos un sunet triumfător, iar eu m-am uitat înapoi spre tablă.

Câștigase.

– Pe Idris nu-l bat niciodată, a zis rânjind. Va trebui să jucăm din nou.

M-am gândit prea târziu să-mi înăbuș zâmbetul. Ochii ni s-au întâlnit și am urmărit-o cum încerca să-și amintească cine era, cine eram. Nici prietene, nici gemene. Stăpân și servitor.

– Un droid te va conduce înapoi, a zis ea, făcând semn spre aleea pe care venisem.

M-am ridicat, m-am înclinat și mi-am luat mantia. Știam că nu mă va mai chema. O văzusem venindu-și în fire, având în ochi un licăr ciudat de furie.

Dar nu m-am putut abține să nu mă întreb cum ar fi viața în Ziyaana dacă ea ar fi așa mereu, cum ar putea arăta viitorul dacă ea s-ar înmuia măcar un pic.

25

M-am așezat cu mâinile în poală și cu ochii în pământ pe perna oferită de Maram.

Trecuse o săptămână de când jucasem cu ea șatranj. Nu mă mai aflasem de mult în aceeași cameră cu Maram și cu Nadine și mă simțeam neliniștită. De fiecare dată când fuseseră împreună, plătisem pentru vreun comentariu nepoliticos sau pentru vreo izbucnire pe care Nadine nu putea sau nu voia să o controleze.

Așa că am așteptat, sperând că uitaseră că Maram mă chemase în încăperile ei. Rugându-mă să nici nu-mi treacă prin minte vreo opinie despre cearta lor.

– Nu este o păpușă, a zis Nadine. Nu poți să o îmbraci și să o trimiți unde ai chef. Este un scut.

– Fie, petrecerile lui Galene sunt periculos de plictisitoare, a replicat Maram.

Fără niciun avertisment, fusesem anunțată mai devreme să fiu gata să particip în locul lui Maram la balul surorii sale vitrege. Îmi aruncase un holopad în poală și îmi ordonase să învăț numele și fețele celor care aveau să fie prezenți, după care se instalase pe divan.

Nici măcar sosirea lui Nadine n-o clintise. Cât de ciudat că noi două stăteam aproape, chiar dacă eu eram la picioarele ei, în vreme ce Nadine se afla în picioare. Nu mi-a scăpat că Maram nu îi oferise un scaun. De fapt, orice loc ar fi ocupat, era în mod evident absentă.

– Și ce vă faceți dacă prostovana se deconspiră?

– Nadine, a păcălit-o pe bunică-mea, a zis Maram.

Nu era nevoie să ridic capul ca să știu că privirea pe care i-o aruncase lui Nadine insinua o doză de prostie.

– În mod evident, e destul de pricepută la treaba ei.

– Alteță…

– Mi-o interzici?

– Aveți grijă, Alteță. Ar fi în detrimentul dumneavoastră să o pierdeți.

Mi-am ținut răsuflarea în timp ce Nadine a zburat spre ușă, căptușeala argintie a fustei sale strălucind în soarele de după-amiază. Am expirat abia când ușa s-a închis cu zgomot, eliberându-mi tensiunea din umeri.

– Haide, a zis Maram coborându-și picioarele pe podea.

Am ridicat privirea; zâmbea.

– Începem?

Maram avea un dulap mare cât o cameră. Pe lângă hainele care atârnau pe pereți, se mai aflau acolo un salonaș, o măsuță de toaletă și un mic alcov cu o etajeră și o oglindă. Am zăbovit în ușă în timp ce ea s-a repezit să scotocească printre caftane și rochii.

– Așadar, am început eu, e vorba de o petrecere?

A oftat și și-a dat ochii peste cap, de parcă simpla menționare a cuvântului i-ar fi provocat durere.

– Galene dă o petrecere pentru a-și sărbători anul reușit petrecut în nord. E o încercare disperată pe ultima sută de metri de a fi luată în considerare ca moștenitoare a planetei. Doar invitați vathek, cu excepția soților și a logodnicilor.

– Vă displace atât de tare?

– Ție îți plac toți frații tăi? a întrebat cu răutate.

Am reușit să îmi înăbuș râsul.

– Da.

Pe față i-a apărut o expresie ciudată, de parcă retrăia o amintire.

– Galene era – este – vârful selecției imperiale. Totul în viața ei era garantat până când m-am născut eu și nu m-a iertat niciodată pentru asta, nici pentru că nu sunt pursânge. A întors împotriva mea curtea vathek de pe Luna-Vaxor, înainte ca măcar să pun piciorul acolo.

– Sângele este atât de important pentru vathi?

Mi-a aruncat o privire ucigătoare.

– O spui de parcă n-ar fi la fel la kushaila. Însă da, este pentru Galene. Urăște străinii și mai ales poporul mamei mele.

Încă avea o umbră în privire, de parcă lucrurile pe care le făcuse Galene erau mai rele decât era Maram dispusă să mărturisească.

Propria soră, m-am gândit, încercând să-mi înăbuș mila ce se insinua. Nu era de mirare că nu avea încredere în nimeni. Mi-am ținut părerile pentru mine – Maram nu s-ar fi coborât niciodată să-mi accepte compasiunea.

– Și nu puteți refuza? am zis în schimb.

– Dacă refuz, aș părea slabă.

M-am încruntat.

– Slabă?

– Te depășește cuvântul?

M-am abținut să nu pufnesc.

– Nu. Dar dacă nu vreți să mergeți la petrecere, atunci nu o faceți.

– Galene ar fi fost pretendenta legitimă dacă tratatul galactic nu l-ar fi obligat pe tata să mă declare moștenitoare, a zis Maram.

– Bine, am spus cu scepticism.

– Nu știi nimic despre istoria propriei tale lumi, așa-i?

Am tăcut, altfel izbucneam.

– Când tata a cucerit Andala, a încălcat legea galactică. Singurul mod de a păstra planeta – întregul sistem – era să-și legitimeze conducerea. Să se însoare cu regina sau cu una dintre fiicele sale, asigurându-se că descendenții ei vor moșteni planeta.

A fluturat din mână.

– În orice caz, Galene încă mai crede că are o șansă să moștenească protectoratul Andalei, în defavoarea mea.

M-am așezat lângă ea.

– Dar…

– Dar este moștenirea mea, nu?

Și-a întors privirea.

– Nu este în firea vathek să îi lase pe cei cuceriți să se conducă singuri și, cu un logodnic andalan, oamenii spun… lucruri. Spun că tata va trebui să încredințeze altcuiva nucleul domniei vathek.

– Aha, am zis, ignorând durerea bruscă din stomac.

Deci așa funcționa conducerea vathek – noi, cei cuceriți, eram trofee în jocul unor oameni cărora nu le păsa de noi.

– Este o încercare de a vă detrona.

– Da, a recunoscut ea. Și nu o pot evita. Dacă nu merg, tata va ști că nu am tăria necesară pentru asta și le va da dreptate celor care consideră că nu sunt o urmașă potrivită.

Eram prea nechibzuită ca să nu râd. Părea în concordanță cu absurdul vieții mele ca acum să apară și o rivalitate cosmică între surori.

– Ce e? a întrebat furioasă.

– Nimic, doar că, am răspuns eu tușind, nu mă așteptam să aveți o astfel de problemă.

– O astfel de problemă? a repetat tăios.

– Sunteți rivale, am spus eu. Se mai întâmplă.

– Ți s-a întâmplat și ție?

– Nu. Dar n-am avut niciodată nimic pentru care să mă invidieze cineva.

A pufnit și s-a lăsat pe spate.

– Atunci cum de știi? Că este o situație atât de normală?

Am ridicat din umeri.

– Deși poate e greu să vă imaginați, am avut prieteni. Și într-un sat mic precum al nostru, mai apar rivalități.

Khadija se trezise deseori ținta vreunei fete furioase. Era frumoasă și îi plăcea să zâmbească – întorcea capete, care uneori ar fi trebuit să se uite după altcineva.

– Și ce ai face tu?

– Serios?

– Întreb, nu-i așa? Nu mă face să repet.

Am ezitat, cercetându-i fața, în căutarea unui semn că s-ar răzgândi.

Mi-am mușcat buza de jos, uitându-mă prin cameră.

– Cel mai bun mod de a o tulbura este să vă purtați ca și cum deja ați câștigat. Sunteți cea care trăiește în Ziyaana. Cea născută aici și urmașa destinată. Ea este străina. Aveți bijuterii care să-i amintească de scaunul regal andalan?

– Ceva de genul unei coroane?

Mi-am înfrânat cu greu scepticismul.

– Ceva mai subtil.

– Pasărea regală tesleet nu e foarte subtilă, țărăncuțo!

– Păsările au pene, i-am amintit. Și aveați un pandantiv – o gheară încleștată pe o piatră.

– Și va asocia așa ceva cu moștenirea?

– Vrea să moștenească întreaga planetă, am zis. Și-a petrecut toată viața urând că v-ați născut. Probabil și-a petrecut multe ore imaginându-și garderoba, sigiliul și tot ce e legat de această poziție, în eventualitatea succesului.

– Hm, a pufnit Maram, dar s-a ridicat în picioare. Nu ești atât de proastă pe cât pari, țărăncuțo.

Mi-am înăbușit un zâmbet și m-am întors la holopadul pe care încă îl strângeam în mână. Lista de invitați era destul de lungă, dar îi recunoșteam pe toți. Toți vathek, palizi, cu păr argintiu. Maram ar ieși în evidență într-o asemenea mulțime.

M-am încruntat.

– Înălțimea Sa nu se află pe listă.

A scos un sunet nedemn de o prințesă.

– Se dă bolnav, așa că a fost înlăturat, a comentat ea fără să se întoarcă.

– Cum?

– Ne-am certat. Prin urmare, a refuzat să mă însoțească.

Am căscat ușor ochii. Nu mi-i închipuisem certându-se vreodată. Să te cerți cu Maram mi se părea un lucru periculos și eram cât pe-aci să mă las învinsă de curiozitate și să întreb care ar fi putut să fie motivul.

M-a străbătut și un fior de dezamăgire. Nu-l mai văzusem pe Idris de la întoarcerea din Ouzdad și sperasem… Dar, pe de altă parte, lucrurile au mers rareori ca unse în Ziyaana.

– De-asta vreți să mă trimiteți în locul dumneavoastră?

– Mă întrebi dacă îmi evit logodnicul? a replicat ea și s-a oprit din scotocit.

Am plecat imediat ochii.

– Nu, Alteță.

– Bun, a zis, aruncându-mi o rochie. Probeaz-o.

DOMENIUL LUI GALENE, ANDALA

26

Domeniul lui Galene era departe în nord, dincolo de mare, mai la nord de Atalasia. Se afla la poalele unui lanț muntos și era construit din piatră albă, ce strălucea chiar și pe zăpadă. Turle înalte și acoperișuri conice o deosebeau de arhitectura cu care mulți vizitatori erau obișnuiți în sud. Chiar și de la bordul navei auzeam urletul vântului de munte, care aducea gheață și zăpadă în josul versantului.

Am fost instalată în încăperile dintr-o clădire turn din aripa de nord, cu vedere spre panta abruptă care ducea departe de castel. Focul vuia în dormitor, deja ațâțat de slujnică. M-am întrebat pentru o clipă cine locuise aici înainte ca proprietatea să fie confiscată și dată lui Galene. Nu cunoșteam nici măcar numele celor care locuiau atât de adânc în nord. Cine a avut tăria să construiască un astfel de castel într-un asemenea loc? Cine a avut tăria să rămână?

O bătaie în ușă m-a făcut să mă ridic. Ușa s-a deschis până să ajung la ea, iar vizitatorul s-a arătat.

– Idris!

Nu mi-am putut înăbuși zâmbetul.

El s-a încruntat și a privit peste umăr, de parcă ciocănise la ușa greșită. Am închis-o în urma lui și i-am atins brațul. Într-o clipă, i-a înflorit un zâmbet larg pe buze, înțelegând că nu Maram îl întâmpinase, ci eu. M-a cuprins un val de fericire. Să fiu recunoscută – și mai ales de Idris – era un lucru care nu avea să-și piardă nicicând magia.

– Nu mă gândeam… a început el după ce a intrat.

– Am crezut că merg singură, l-am întrerupt eu, închizând ușa.

Era încă încruntat.

– Abia am ajuns. Eu și Maram ne-am certat și urma să nu vin.

– Dar ai venit să-ți ceri scuze, am zis eu amuzată.

– Ceva de genul ăsta. Ce cauți aici? Aici nu e niciun pericol.

– Încercarea surorii mele vitrege de a pune mâna pe coroană este un pericol pentru sănătatea mea mintală, i-am explicat. Sau ceva de genul ăsta.

– Ești mai veselă decât te-am văzut în ultima vreme.

Avea dreptate. De două ori deja, eu și Maram petrecuserăm timp împreună și vorbiserăm, iar eu ieșisem nevătămată. Desigur, eram departe de a fi prietene. Însă acum mi se părea mai reală și îmi închipuiam – sau speram – că și eu îi păream la fel. Nu vom fi niciodată prietene, dar…

Dar ce? Nu știam.

O slujnică a ciocănit și a băgat capul pe ușă.

– V-am despachetat rochia, Alteță. Să o aducem aici?

– Da, am răspuns aruncându-i o privire lui Idris.

Chipul i-a devenit impasibil într-o clipă. S-a înclinat înaintea mea.

– Ne vedem când ești gata.

Rochia aleasă de Maram era mai degrabă vathek decât kushaila; neagră, cu decolteu oval și cu mâneci din dantelă neagră. În partea de jos era strânsă pe coapse și se lărgea doar puțin la genunchi, revărsându-se într-o mare de material în jurul gleznelor. Avea epoleți de argint și o curea subțire din argint de forma unor aripi întrepătrunse, nu mai lată decât degetul meu mic. Reușise să găsească pandantivul de care îi pomenisem – o gheară întunecată din argint, strânsă în jurul unui smarald, mi se legăna acum la gât, lovindu-mi-se din când în când de coaste. Cerceii erau din același metal închis la culoare, modelat și gravat în formă de pene și topit în așa fel încât sclipea în culorile curcubeului la fiecare mișcare.

Una peste alta, m-am gândit eu în timp ce mă studiam în oglindă, era o ținută de efect. Slujnica mi-a dat tot părul pe spate, pentru a nu ascunde cerceii, lăsându-l să atârne liber, în cârlionți.

Idris a făcut ochii mari când m-a văzut.

– Ești… a început el.

– Mulțumesc, am rânjit. Mergem?

Galene ținea petrecerea în curtea centrală, un loc parțial grădină, parțial sală de dans, cu un tavan înalt din sticlă pentru a păstra căldura. Pereții erau acoperiți cu oglinzi decorate, iar mult deasupra pluteau câteva candelabre, care se mișcau în sus și-n jos, parcă împinse de vânt. Peste tot erau flori, încolăcite pe balustrade și în jurul sfeșnicelor.

Am reușit să îmi păstrez o expresie calmă și apatică în timp ce ne croiam drum prin mulțime. Recunoșteam majoritatea fețelor, iar când era câte una pe care nu o știam, îl strângeam pe Idris de braț. Părea că Galene nu îi invitase doar pe curtenii vathek din Andala, ci și pe câțiva vathi din alte locuri ale sistemului. Nu înțelegeam de ce ar face o asemenea călătorie, dar apoi am presupus că un nobil fără ocupație are timp destul.

– Maram!

Theo. Și soția lui moranită. Cei doi s-au desprins din cercul lor; Theo m-a sărutat ca în Atalasia, dar soția a rămas tăcută lângă el.

– Arăți fenomenal, a zis el. Idris.

– Theo, l-a salutat și Idris. Arăți bine. Căsnicia îți priește.

Theo a rânjit.

– Ne priește. Nu-i așa, dragă?

Fata părea să nu aibă ochi decât pentru noul ei soț și i-a zâmbit radios. Tot nu scosese vreun cuvânt.

I-am zâmbit.

– Vorbește vathekaar? am întrebat.

Theo n-a părut ofensat.

– E doar timidă. Încă nu s-a obișnuit cu stilul vathek.

– O moranită nu prea are de ce să se teamă de noi.

Am privit-o atent. Planeta Moran fusese cucerită cu puțin înainte de Andala, dar căzuse mai ușor, se predase mai repede.

– Este Moran atât de diferită de Andala?

Am crezut că nu va răspunde. Însă a clătinat din cap, cu ochii ațintiți în continuare spre podea.

– Nu, Alteță. Arătați bine, Alteță, dumneavoastră și Înălțimea Sa, lordul, a adăugat.

Am ridicat uimită din sprâncene și l-am privit pe Idris, care zâmbea ușor.

– Vrea să spună doar că arăți fericită, a intervenit Theo. Într-adevăr, verișoară, arăți mai luminoasă.

M-am străduit să zâmbesc, în pofida alarmei care-mi răsuna în cap.

– Mulțumesc, am îngăimat.

Ar fi trebuit să las brațul lui Idris, dar m-am temut că asta va atrage și mai mult atenția. Oare arătam mai apropiați decât obișnuiau Maram și Idris? Oare ascunsesem atât de prost ceea ce simțeam?

– Nu te uita acum, mi-a șoptit Idris la ureche. Galene vine încoace.

– Ei bine, am zis, abținându-mă să mă uit în jur. Nici că-mi pasă.

Să o sfătuiesc pe Maram fusese simplu. Dar la gândul de a o înfrunta pe Galene, propriile sfaturi păreau superficiale și proaste. Nu știam prea multe despre prințese și, cu atât mai puțin, despre surorile vitrege invidioase.

Viața ta depinde de asta, mi-am reamintit mie însămi.

Treceam perfect drept Maram. Însă dacă ea afla că nu reușisem să mă țin tare în fața lui Galene, aș fi plătit pentru asta. Cu sau fără preludii prietenoase.

Până să ajungă Galene, o mână mi-a atins cotul.

– Draga mea, a zis o voce, pe când mă întorceam.

Ofal vak Miranous era verișoara preferată a lui Maram. O recunoșteam din holopad, avea ochi depărtați și păr neobișnuit de negru, câțiva pistrui pe nas și obrajii atât de reliefați, că uneori semănau cu o mască. Era mai în vârstă decât Maram și Idris și îi strecurase dulciuri lui Maram când erau mici, iar mai târziu o învățase să-și antreneze rocul pentru vânătoare.

Mi-a zâmbit cald și fermecător și nu m-am putut abține să nu-i întorc zâmbetul. Maram mă avertizase că Ofal avea acest efect asupra oamenilor.

– Ofal, am salutat-o eu și am lăsat-o să mă sărute pe obraz.

– Nu cred că te-am mai văzut atât de elegantă, a zis ea, dându-se puțin înapoi. Ți se potrivește. Te face și mai impresionantă.

Zâmbetul mi s-a lărgit, mi-am tras mâna din strânsoarea lui Idris și am luat-o de braț.

– Ce-ți fac păsările de vânătoare? am întrebat-o pe măsură ce ne îndepărtam.

A râs.

– Ei haide, nu asta vrei să mă întrebi.

– Fie, am recunoscut. Cum pare?

– Furioasă. Știi doar că nu-i place să alerge după ceva.

– Cu atât mai rău, am zis. Dacă ar fi învățat, ar fi putut avea mai mult decât moștenirea.

Ofal s-a uitat la mine rânjind.

– Nu-mi dau seama dacă ai limba mai ascuțită sau dacă doar ai fost mereu drăguță cu mine.

N-aveam ce să-i răspund la asta. Limba lui Maram mi se păruse mereu ca o lamă, atât de ascuțită că putea ori să se rupă, ori să taie pe cineva.

– Poate că sora mea vitregă pur și simplu scoate ce-i mai rău din mine.

M-a privit pieziș, cu un zâmbet satisfăcut și a încuviințat din cap. Pentru o fracțiune de secundă, mi s-a părut că lumea s-a clătinat. Nu eram Maram, știam. Nu aveam cum să uit. Însă nu știam când învățasem să intru atât de bine în pielea ei, să mă port ca ea cu ceilalți oameni. Nu-i făcusem niciun rău lui Galene, dar îmi plăcea acest joc relaxat de-a șoarecele și pisica. Probabil mai mult decât ar fi trebuit.

– Hai să găsim un loc, i-am spus lui Ofal. Știi că detestă să mă salute astfel.

Îl pierdusem pe Idris, dar el se întorsese până ca eu și Ofal să ne așezăm pe o bancă împodobită cu flori albe. Ne-a întins amândurora mici cupe cu ciocolată caldă aburindă și m-a sărutat pe obraz.

– Ai grijă, a murmurat.

M-am gândit să nu comentez.

– Tu, i-am spus lui Idris. Ar trebui să stai jos.

Ofal a pufnit în cupă.

– Asta n-o să-i placă lui Galene.

M-a cuprins o ușoară satisfacție.

– Bun.

Idris nu s-a împotrivit și nici nu a comentat, dar m-a privit lung când ochii ni s-au întâlnit. S-a așezat și s-a lăsat pe spate, sprijinit în mâini, la fel de nonșalat ca întotdeauna.

Îmi închipuiam ce impresie făceam noi trei. Regali, zâmbitori. Idris, grav și rezervat, de parcă era atent la pericole. Când eram mai mică îmi imaginasem astfel de petreceri și râsete, complet lipsite de griji. Maram și Ofal nu aveau problemele unei fete de la țară. Nu le fusese niciodată foame și nici nu făcuseră bătături în palme de la culesul fructelor. Niciuna nu se ghemuise vreodată de frică în fața străinilor.

Când a sosit Galene, s-a oprit la marginea grupului nostru, așteptând. Îmi închipui că aștepta ca Idris să se ridice, dar i-am pus o mână pe coapsă ca să-l țin pe loc. Într-un târziu, m-am întors spre ea, în semn de recunoaștere, și am observat momentul în care a înțeles. Am văzut-o punând în balanță prețul plecării și prețul demnității ei.

În cele din urmă, protocolul a învins și a înaintat, lăsându-se grațios în genunchi.

– Maram, a murmurat. Prezența ta mă onorează.

Avea părul aproape argintiu ca al nobililor vathek, iar rochia în stil vechi se revărsa lungă, strânsă pe un umăr. La gât i se legăna un pandantiv mare cu blazonul vath. Arăta ca o adevărată cuceritoare.

Mi-am adunat toată furia resimțită de când venisem în Ziyaana, toată furia de a fi fost răpită în noaptea majoratului, de a-mi fi pierdut propria moștenire, pentru a-mi aspri vocea.

– Galene, am răspuns cu răceală. Ți-i amintești pe lady Ofal și pe logodnicul meu, lordul Idris.

Nu-i dădusem permisiunea să se ridice.

– Desigur, a zis ea.

A ridicat capul și am lăsat-o să mă privească, așteptând ca ochii să-i coboare pe colier. Avea mult mai mult exercițiu în controlul emoțiilor. Când l-a văzut, a strâns din dinți, însă atât.

– Mulțumesc pentru invitație, am zis și i-am permis, într-un târziu, să se ridice.

Când era în picioare, i-am întins cupa aproape goală, așteptând s-o ia.

– Mâncarea este delicioasă.

Apoi mi-am îndreptat din nou atenția spre Ofal, făcându-i semn lui Galene să plece. Cât despre Ofal, abia reușea să-și înăbușe râsul. Buza de jos i-a tremurat până când și-a mușcat-o.

N-am auzit pașii lui Galene îndepărtându-se, așa că m-am întors și am înclinat capul.

– Ai nevoie de ceva?

Pumnul i s-a făcut alb, strâns în jurul cupei.

– Nu, Alteță, a rostit ea printre dinți. Petrecere plăcută!

Mi-am petrecut restul serii îmbătată de propria reușită, hlizindu-mă cu Ofal și alți câțiva prieteni. Nu era greu să uit că nu eram Maram, că aceia nu erau prietenii mei, viața mea. Era ușor să mă bucur de tot, mai ales când Idris mă conducea pe ringul de dans. Până să încheiem seara, succesul mă amețise.

– Ai mâncat prea mult zahăr, a comentat Idris când mă conducea pe scări.

– Nu-i adevărat, am răspuns. Doar că seara asta mi se pare o victorie.

A oftat, dar n-a zis nimic.

Am făcut baie, cu speranța că apa caldă îmi va aduce somnul, dar n-a avut niciun efect. Când am ieșit cu halatul pe mine, cu părul pe spate, nu m-am putut băga în pat.

Descoperisem că salonul apartamentului meu făcea legătura cu camerele lui Idris. El stătea aplecat deasupra mesei, cu părul ud, aranjând o tablă de șatranj.

– M-am gândit că am putea juca, a zis el. Dacă nu ești prea epuizată.

– Trebuie să jucăm la masă? am întrebat.

Detestam masa înaltă și scaunele pe măsură, preferate de vathi. A mutat în tăcere tabla pe podea și a adus două perne.

– Pari obosit, am zis eu.

S-a așezat pe podea și mi-a aruncat un zâmbet slab.

– Întâlnirile astea mă epuizează, a răspuns. Totuși, nu sunt atât de obosit pe cât aș putea fi.

– Adică?

– Niciodată nu m-am putut uita prin sală știind că am un aliat, a zis el fără să mă privească. A fost… ceva nou.

– Serios?

– Știai că niciunul dintre cei care mă înconjoară nu-mi este prieten? a zis cu un zâmbet trist, privind în gol o clipă. La început, am încercat. Ne-am gândit… ne-am gândit că suntem cu toții prizonieri. Dar că, dacă rămânem împreună, vom deveni, în cele din urmă, suficient de maturi să ne împotrivim vathilor. Să ne luăm înapoi fortărețele, să ne răzbunăm familiile. Vathi au câștigat doar pentru că noi nu am colaborat. Sau așa am judecat.

M-am întins să-l iau de mână. Privirea i-a devenit distantă, dar mi-a apucat mâna ca pe o ancoră.

– Ne-a luat trei luni să ne dăm seama că frica era mai puternică decât loialitatea. Când dispărea un băiat sau o familie minoră era atacată, știam că cineva cedase în fața vathilor. Băgaseră frica în ei și îi întorseseră împotriva noastră, a celorlalți. Până la sfârșitul primului an, nu mai aveam încredere unii în ceilalți.

Fără să vreau, m-am uitat la el îngrozită. Părea imposibil să-mi imaginez o astfel de lume, chiar dacă acum trăiam în ea. Nu mă îndoisem niciodată de prietenii mei, nu mă întrebasem niciodată dacă vreunul m-ar vinde vathilor în schimbul propriei siguranțe sau al îndurării. Știam că la începutul ocupației un astfel de lucru se întâmpla frecvent, dar până acum…

– Îmi pare rău, am zis într-un târziu.

Altceva nu mi-a venit în minte.

A scuturat din cap și s-a uitat în jos, la tablă.

– Și Maram… nu îți e aliată?

Auzindu-mă, a ridicat privirea, parcă întrebându-mă dacă vorbeam serios.

– Ea… nu e de încredere. În majoritatea zilelor suntem prieteni. Sau pe cât de prieteni putem fi. Însă ține mult mai mult decât mine la respectul

tovarășilor ei vathek. Asta mă pune constant în situații dificile.

– Mai mult sau mai puțin dificile decât atunci când te cerți cu ea? am întrebat eu, copleșită de curiozitate.

A zâmbit larg.

– Mă gândeam când o să întrebi.

Nu m-am putut abține să nu-i întorc zâmbetul și i-am dat o șuviță după ureche.

– Ce s-a întâmplat? Nu credeam că e genul pe care îl poți contrazice.

– De obicei nu este, a zis oftând. Nu știu ce m-a apucat. A comentat ceva despre Furat și am izbucnit.

– Ai izbucnit? am repetat eu, cu răsuflarea tăiată.

– Situația mea și a lui Furat sunt foarte asemănătoare. Știi doar. Am întrebat-o dacă asta crede și despre mine și s-a înfuriat.

M-am lăsat pe spate, surprinsă.

– Mă mir că nu ți-a scos ochii. Sau ai riscat de la bun început să ți-i scoată.

– Am simțit că merită, a replicat el, privindu-mă. Că acum… miza e mai mare. Mai multe motive să… îmi pese, presupun. E simplu să nu faci sau să nu zici nimic, a continuat calm. Nu mai vreau să urmez calea ușoară.

Am simțit cum fierbințeala îmi urca în gât și mi-am ferit privirea. Eram amândoi tăcuți, în cameră era liniște, cu excepția focului care trosnea. El a rupt tăcerea.

– Vrei să muți prima? m-a întrebat.

N-am vorbit o vreme. Nu progresasem pe cât aș fi vrut și nu doar o dată m-am aplecat, încercând să-mi plănuiesc ieșirea. Idris era metodic, înaintând ușor pe tablă și pe terenul meu. Mi-am închipuit că, dacă i s-ar fi încredințat vreodată comanda unor armate reale, ar putea provoca pagube mari. Răbdarea lui m-a uluit.

– Trișezi, m-a dojenit el.

– Nu-i adevărat!

– Acoperi tabla cu părul, a zis el, îndepărtând o șuviță cu degetul.

O clipă n-am înțeles la ce se referea. Apoi am râs și m-am lăsat pe spate.

– Scuze, am zis și am început să-mi strâng într-o mână părul răsfirat pe umeri și pe spate.

M-a privit atent, parcă așteptându-se să găsească o piesă de șatranj ascunsă printre bucle.

– N-a fost niciodată atât de lung. Uit mereu asta.

Gura i s-a arcuit sceptic.

– Strâmbă-te cât vrei, i-am zis. Fetele de fermieri nu au timp să îngrijească un păr prea lung, ca doamnele nobile. Mama mi-l tăia iarna. De ce te holbezi?

Coada era doar pe jumătate împletită, dar știam că tremurul brusc din degete mă va împiedica să o termin. Se uita la mine de parcă întreaga sa răbdare fusese șlefuită și transformată într-o privire lungă ce putea să taie în metal. Aceeași privire pe care mi-o aruncase în Ouzdad. Nu ne mai văzuserăm din acea după-amiază și o parte din mine se entuziasma la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Totuși, cealaltă parte din mine…

– Nu înțeleg cum te poate confunda cineva cu ea, a rostit într-un târziu.

Am făcut ochii mari.

– Te referi la Galene? Nu m-am descurcat bine?

A râs cu jumătate de gură.

– Nu, în privința asta ai fost leită Maram.

– Atunci ce vrei să spui?

Și-a sprijinit bărbia în pumn. Lumina focului îi dezvăluia doar parțial chipul, încât îi vedeam umbrele genelor pe obraz, dar nu și ochii. Mă hipnotiza cum nimeni nu o făcuse vreodată. Voiam nu doar să privesc, ci să și ating. Mă mâncau degetele de dorința de a mă întinde să i le trec prin păr.

A scuturat din cap, parcă dezmeticindu-se dintr-un vis.

– Îmi cer scuze, a zis. Sunt… mai obosit decât credeam.

Mi-am recăpătat suflul, deși am continuat să-l privesc. Părea într-adevăr brusc obosit, cu umerii lăsați și cu o mână ferindu-i ochii.

– Dacă vrei, putem relua jocul data viitoare când ne vedem.

– Nu știm când va fi data viitoare, a zis.

Mi-am sprijinit fruntea de a lui și ne-am împletit mâinile mai strâns. Singurul sunet din încăpere era trosnetul focului. Flacăra îi punea în evidență ochii căprui, o cicatrice subțire și ștearsă din bărbie, nuanțele negru-roșietice ale părului.

– Niciodată… Obișnuiam să nu mă gândesc la căsătoria cu Maram, a zis. Părea mereu atât de îndepărtată…

– Cât de îndepărtată? am întrebat, deși nu-mi doream răspunsul.

– După ce împlinește optsprezece ani și moștenirea este confirmată, a zis. Mereu…

Mâinile i s-au încleștat în jurul alor mele.

– Ce?

– Căsătoria mea părea necesară.

Vocea i-a scăzut aproape la o șoaptă, de parcă se chinuia să recunoască ceva față de el însuși.

– Pentru Andala. Pentru viitorul său. Dar acum…

Am ridicat mâinile spre obrajii lui.

– Acum?

Nici eu nu eram sigură dacă voiam să aud răspunsul.

Nu și-a terminat propoziția. În schimb, s-a aplecat și m-a sărutat. Am simțit ușurare și dorință. Eu – noi – evitam gândurile despre viitorul nostru, despre ce însemna să fiu o dublură a logodnicei lui. Evitasem să-mi examinez prea atent sentimentele. Însă îl voiam pentru mine, pentru totdeauna. Măcar atâta lucru puteam să recunosc.

Mi-am concentrat toată emoția în degetele prinse de faldurile halatului său, în timp ce mâinile lui mi-au căutat coada încâlcită și mi-au despletit-o, de parcă plănuise asta de când mi-o strânsesem.

Când, într-un final, ne-am despărțit, m-am chinuit să respir și mi-am sprijinit capul de umărul lui.

– De fiecare dată când te văd, Amani, mă simt de parcă primesc un dar și un răgaz, a zis el, trecându-și o mână prin părul meu. Însă fiecare moment petrecut împreună arată că se apropie confirmarea ei și căsătoria noastră.

Acest gând mi-a tăiat avântul și am simțit că exaltarea de mai devreme se risipea. *Oare aveam de ales?* m-am întrebat. Trăiam în lumea vathilor, iar lanțurile lor îl legau de Maram. Era unit cu ea și cu tronul la fel cum eu eram de umbra ei.

– Avem asta, am zis eu, punându-mi mâna pe inima lui. Însă lumea va decide ce se va alege de noi.

M-a sărutat apăsat pe frunte.

– M-am săturat să fiu la mila lumii.

ZIYAANA, ANDALA

27

– Ce e cu tine? a răbufnit Maram, dându-se înapoi destul cât să mă poată măsura cu privirea. Mă asculți măcar?

– Cum?

Eram prea distrată. Ca de obicei, Tala avea dreptate; nu puteam permite ca amabilitatea elementară a lui Maram să mă atragă într-un fals sentiment de siguranță. Nu îmi permiteam să nu fiu atentă în prezența ei.

– Îmi cer scuze.

– Ce naiba te-ar putea distrage?

– Rochia?

M-am arătat intenționat stingherită, încercând să-mi pun gândurile în ordine. N-ar fi bine să fiu prinsă cu gândul la Idris sau la ceea ce îmi împărtășise. Faptul că îl pierdeam cu atât mai repede cu cât o ajutam pe Maram.

A pufnit.

Pentru a doua oară consecutiv trebuia să mă îmbrac în stilul vathek. Rochia aceasta nu era la fel de stridentă ca ultima, dar nu avea mâneci și o mantie grea cobora din partea din față a umerilor, nu din spate. Mă simțeam expusă și incomodată, însă eram așteptată la o întâlnire a consiliului vathek. Maram putea apărea în îmbrăcăminte kushaila, dar efectul ar fi fost mai puternic dacă n-ar fi făcut-o.

– Poate ți-ar fi mai bine dacă te-ai tunde? a sugerat ea, trăgând de mantie.

– Atunci ar trebui să o faceți și dumneavoastră, am subliniat eu.

– Hm. Nu, așa e bine. Merge.

S-a aruncat înapoi pe un scaun de lângă oglindă.

– Ține minte, *tu* nu ai voie să vorbești. Asculți și nimic mai mult. Nu-mi permit să-mi riști poziția spunând ceva stupid.

– Și dacă dumneavoastră ați fi acolo?

– Aș avea notițe și aș fi pregătită să particip, a zis ea cu voce tărăgănată. Voi deveni regină – trebuie să știu cum să-mi conduc planeta.

– De ce această întâlnire reprezintă un risc atât de mare pentru siguranța dumneavoastră?

– Vor veni delegații comerciale din afara sistemului, a explicat ea. Toată lumea este verificată, dar Nadine l-a considerat un risc inutil.

– Atunci ce rost are să mergeți?

– E un test de-ale tatei… Vrea să afle dacă am stomacul suficient de tare pentru genul ăsta de lucruri. Dacă voi fi moștenitoare, va fi una dintre responsabilitățile mele.

Am dat din cap. Deși petrecerea lui Galene fusese un succes, tatăl lui Maram nu spusese nimic despre situația moștenirii ei. Până la aniversare, fiecare zi era o ocazie de a le dovedi lui Mathis și celorlalți nobili vath de ce era în stare.

– În plus, a continuat ea, dacă n-aș fi acolo, am părea slabi în ochii celorlalți. Dacă vathi nu au suficientă pază pentru a o proteja pe urmașa imperială, de ce ar face comerț doar cu ei și tot așa.

A fluturat leneș din mână.

– Doar cu ei? Nu înțeleg. Cu cine altcineva ar mai putea face comerț?

– Cu rebelii, a răspuns tărăgănat. Dacă ar strânge fonduri suficiente, și-ar putea construi un arsenal. Toată lumea trebuie descurajată să facă afaceri cu ei.

Mi-am înăbușit un zâmbet. Nu-mi dădusem seama că și alții din galaxie trebuiau descurajați să se alieze cu rebelii – păruse mereu o luptă pe care o duseserăm singuri. Deși mi-am fixat privirea în podea, faptul că oamenii trebuiau descurajați să ne ajute mă bucura dincolo de cuvinte.

Camera de consiliu fusese golită și complet remobilată de vathi. Dispăruseră coloanele portocalii și roșii, iar vechea scriere se înghesuia pe la jumătatea pereților. Aceștia erau albi, gravați în colțuri cu modele florale aurite și opulente. De-a lungul zidurilor se înșirau oglinzi și în jurul unei mese ovale, scaune capitonate. Masa era goală în mijloc, iar deasupra deschizăturii avea o hologramă a Sistemului Ouamalich.

Membrii consiliului și vizitatorii lor se învârteau în jurul său, așteptând să deschidă cineva ședința. Erau prezente câteva rude îndepărtate de-ale lui Maram, care m-au salutat zâmbindu-mi ușor sau atingându-mi cotul. Am observat că era prezentă și Galene, deși scaunul ei se afla în celălalt capăt al mesei. Când m-a văzut, a dat din cap o singură dată, cu răceală.

Era ușor să fiu atentă și să simulez obișnuita expresie tăioasă a lui Maram. Discuția înainta încet, iar delegații comerciali discutau și negociau taxele, ce anume le era legal permis să importe în sistem și ce ar fi în concurență directă cu producția vathek. Nu doar o dată am făcut un efort conștient să-mi păstrez chipul impasibil – nu reușeam să mă obișnuiesc cu nonșalanța cu care vathi vorbeau despre planeta și viețile noastre. Eram niște cifre în balanța de câștiguri și pierderi, nimic mai mult.

Ședința părea să se încheie la fel de lent cum începuse, dar nu m-am ridicat din scaun. Unii dintre consilierii vathek au plecat, alții și-au luat ceva de băut. Însă foarte curând, comandantul militar, un bărbat pe nume Isidor, a reconvocat ședința, de data aceasta doar cu participanți vathek. Era flancat de câțiva directori inferiori, toți îmbrăcați în tunica de un negru intens a armatei vathek, având prins de gulere fulgerul argintiu ce le indica rangul.

Nu se mai discuta despre comerț. În schimb, imaginea suspendată deasupra noastră s-a mărit, până când s-a centrat pe capătul estic al teritoriului Andalei. Ascuțitele litere vathek formau numele celui mai mare oraș de pe coastă: Ghazlan. Înainte de ocupație fusese un oraș prosper și un centru al artelor, recunoscut pentru frumusețea sa. Se aflase sub protecția clanului Salih, însă nu avea o fortăreață centrală și scăpase de Exterminare. Sub familia Salih, reprezentase o bijuterie culturală, reamintindu-ne de ceea ce fuseserăm. Am rămas nemișcată când cei de pe ambele părți s-au apropiat șușotind.

– Cu ce să începem? a zis Isidor cu voce aspră.

– Ghazlan este cea mai urgentă problemă a noastră. Cu toate că întregul Ținut Estic fierbe de revoltă.

Femeia care vorbise se numea Kora. Maram nu o cunoștea prea bine; în mod normal, își avea baza într-un alt avanpost planetar.

Isidor i-a făcut semn să continue. Mâinile Korei s-au mișcat rapid pe tabletă, iar imaginea Ținutului Estic a fost înlocuită de o rotiță în mișcare. Turnurile de piatră din Ghazlan se conturau puternic pe fundalul oceanului aflat chiar în spatele lor. Fire de fum se ridicau în aer, încolăcindu-se în jurul steagurilor vathek de un albastru-pal, atârnate de turnuri. Mi-am ținut răsuflarea, în vreme ce o siluetă mică se cățăra iute pe latura turnului, cu o carabină în spate. Sunetul lipsea, dar îmi imaginam țipetele – răgușite și puternice – dedesubt, pe străzi, când rebelul a smuls steagul vathek. Vechiul steag andalan, cel dinaintea ocupației, fusese alb, cu o lună verde crescătoare îndreptată în sus și o puzderie de stele țâșnind ca un șuvoi dintre cele două capete ale sale. Alb pentru prosperitate și longevitate. Verde pentru renaștere și dezvoltare. Însă nu acesta era steagul pe care rebelul l-a înălțat în turn.

După ocupație, steagul fusese înlocuit de cel vathek, iar rebelii își reinventaseră un nou steag. O lună verde plină, cu silueta unei păsări brăzdând-o până la jumătate, pe un fond roșu.

Verde pentru renaștere și dezvoltare. Roșu pentru sânge. Sângele nostru.

De aproape un deceniu, de la Exterminare, nimeni nu arborase steagul rebelilor. Carnagiul care urmase capitulării fusese catastrofic și majoritatea dintre noi crezuse că se terminase. N-aveai cum să reziști în fața noilor stăpâni. Oricât erau de cruzi și oricât de grea era viața, câștigaseră. Mi s-a făcut pielea de găină când imaginea de pe steag a devenit mai clară și litere kushaila au apărut imediat dedesubt.

Vântul oceanic a săltat pânza, întinzând-o așa încât toți cei de jos o puteau vedea. Sub luna plină verde scria în kushaila.

Sângele nu moare niciodată.

Sângele nu uită niciodată.

Acea parte din făptura mea care înlemnise atunci când pe câmp apăruseră umbre lungi și diforme, când auzisem bâzâitul avioanelor vathek de luptă, acea parte urla acum în mine. Fusesem de acord să spionez pentru rebeli, însă în timp ce aceștia își sărbătoreau prima victorie, vathi se aflau aici, punând la cale distrugerea lor.

Cum ar fi putut – am fi putut – supraviețui după așa ceva?

– Până acum au reușit să cucerească Ghazlan și Sidi Walid, un oraș de pe o rută comercială principală și o serie de domenii întinse pe hectare întregi de teren înverzit cultivabil.

Mi s-a ridicat părul pe ceafă. Sidi Walid era un oraș sfânt. Acolo fusese construit primul templu Dihyan și era ultimul loc în care fusese văzută Massinia.

– Sunt țărani, a zis Galene, deschizând pentru prima oară gura, cu un dispreț maxim. Cum este posibil?

– Sunt inteligenți, a oftat Kora. Nu lovesc niciodată acolo unde sunt mulți vathi. Și sunt două orașe, nu e chiar rebeliunea care să ne îngrijoreze.

– Dacă nu o zdrobim.. a început Isidor.

– Da, a admis Kora. Deocamdată e limitată la această regiune. Dar dacă pun mâna pe întreaga regiune? Va deveni o problemă mai mare.

– De ce nu a fost nimicită de la început? a insistat Galene.

Încă nu mă mișcasem. De fapt, mi-era teamă și să respir, ca să nu mă dau de gol. Aveau dreptate; erau doar trei orașe. Însă niciunul nu reușise să recupereze ceva de la vathi în peste douăzeci de ani. Păstraseră tot ce luaseră.

– Suntem la limită, a zis Isidor. Andala are nevoie de o prezență militară mai numeroasă decât anticipaserăm. Cu asta și cu pierderile suferite la cel de-al doilea asediu…

– Deja s-au împlinit opt ani de la asediu, a spus ministrul de finanțe, încruntându-se. Deja e timpul să astupăm găurile din armata noastră.

– Cu ce? Am neglijat infrastructura planetei pentru nimicirea rebeliunii. Iar Luna-Vaxor nu are resursele necesare să ne refacă. Nu în cantitatea de care avem nevoie.

Isidor a ridicat mâna, luându-i-o înainte ministrului.

– Cât ne-ar lua să obținem resursele de care avem nevoie?

– Cu droizi și fără sabotaj? Pentru mine ar dura șase luni, pentru fabrici, trei sau patru. Poate un an, ca să înlocuim ce am pierdut în război. Dar asta fără oamenii cu care trebuie să ne echipăm vasele.

Mă treceau fiorii pe măsură ce vorbeau. În acest fel ni se hotărau destinele? De către directori reci din nobilimea vathek ce nu erau interesați de planeta în sine, ci de resursele pe care le-am putea folosi? N-au spus nimic despre sistemul acesta sau despre Gibra, nici măcar despre zvonurile renașterii Massiniei. Era clar că rebelii aveau să devină mai mult decât o simplă problemă pentru vathi. Și, cu toate astea, ocoleau subiectul, de parcă vorbind despre el l-ar fi alimentat.

Miniștrii au continuat să se ciondănească, invocând costurile și pierderile de vieți vathek, în favoarea și împotriva campaniilor de recuperare a Ținutului Estic.

– Bombardați orașele de coastă, a zis o voce.

A despicat torentul discuției precum un cuțit ascuțit, iar capetele ni s-au răsucit la unison către sursă.

Mathis, regele tuturor, stătea la celălalt capăt al mesei, iar silueta sa lată era lăsată pe spate, ca un leu apatic. Nu l-am auzit niciunul când a intrat în sala de ședință, atât de absorbiți în discuții fuseserăm. Nu a fost prima dată când m-am gândit la povestea pe care mi-o spusese Maram. Mathis comisese un patricid pentru a-și însuși tronul, făcuse rele chiar mai mari pentru a-și asigura acest sistem.

Nu eram un copil, știam că răul se putea ascunde în ce era mai frumos. Însă din Mathis păreau să radieze forța, primejdia. A aruncat o umbră lungă, rece și întunecată; parcă simțeam răceala sa chiar și de la capătul opus al mesei. Chiar și Galene a părut să pălească puțin în prezența tatălui ei.

– Ce spuneți, Înălțimea Voastră? a rostit Kora.

– Nu am fost clar? a întrebat el. Nu ne mai permitem o opoziție atât de fățișă. Nu și dacă vrem să ne menținem controlul asupra acestei planete și a celorlalte din imperiul nostru. Am pornit să cucerim Andala pentru profit și relocare și am pierdut mai mulți bani decât este acceptabil.

Vocea sa era calmă, fața impasibilă. Cu toate astea, m-am simțit sugrumată de teama că în orice moment ar putea exploda.

– Lasă Ghazlan, a zis el. Nu ne permitem să-i reconstruim infrastructura. Dar putem să renunțăm la Tairout și la Sidi Walid.

M-am străduit să gândesc, chiar și cu durerea ce îmi răscolea pieptul. De asta eram una dintre spioanele lui Arinaas, ca să îi transmit informații. Și aveam totul chiar aici, într-un pachet de date conectat la tabletă. Galene mi-a zâmbit din partea cealaltă a mesei, rece și ironică, parcă simțindu-mi slăbiciunea.

Știam ce aveam de făcut, deși mă îngrozea. Mâinile mi se mișcau agitate pe consolă, în timp ce îmi țineam privirea ațintită spre rege.

– Sidi Walid găzduiește una dintre cele mai vechi zaouia de pe planetă, am zis.

Vocea mi-a sunat clară și la fel de calmă ca a regelui. Galene m-a privit surprinsă, parcă șocată că Maram ar fi fost capabilă să vorbească, ba chiar atât de autoritar.

– Ar fi o lovitură morală pentru disidenți.

Mi s-a făcut rău că am sugerat ca zaouia să fie distrusă. Chiar și după ocupație, majoritatea acestor așezăminte își făcuseră treaba – oferiseră adăpost celor săraci și nevoiași, un loc de odihnă și de rugăciune. Dar Maram trebuia să pară dură, iar eu trebuia să-i fac pe oameni să se concentreze la cuvintele, nu la mâinile mele.

Mathis m-a fixat cu privirea și a zâmbit.

– Un argument excelent, Maram.

S-a întors din nou spre consiliu.

– Trimiteți flota.

M-am întors în grabă în apartamentul meu. Tala mi-a oferit mâncare și ceai, dar le-am refuzat cu un gest și m-am dus în camera mea. Am reușit să-mi scot rochia vathek, diadema și bijuteriile lui Maram și am îmbrăcat hainele mele. Frisoanele nu dispăruseră și mi-am dat seama că trebuia să mă înfășor într-o mantie mai groasă pentru a le împiedica.

– Amani?

Am tresărit când Tala mi-a pus o mână pe umăr.

– Ce e? m-a întrebat.

M-am uitat mirată la ea. Ce i-aș fi putut spune? Doar ce îmi închipuiam că știa deja. Că vathi nu ne considerau oameni. Că au folosit orice modalitate de a ne pune la pământ și de a ne ține acolo și ar face-o iar oricând. Că prioritatea nu erau cei cuceriți, ci doar resursele noastre.

Fierea mă ardea pe gât. Îi ajutasem – îi sfătuisem în plănuirea unei campanii care va omorî și mai mulți de-ai noștri. Vor ataca zaouia, m-am gândit eu. Pentru că i-am condus spre asta. Acele locuri erau străvechi și încă le serveau drept casă celor săraci și nevoiași. Eu făcusem asta.

Eu făcusem asta. O, Dihya!

Am tras adânc aer în piept.

– Nimic, am zis într-un târziu. Vathi m-au… copleșit. Ședința de consiliu a fost… nu eram pregătită.

A fost necesar, mi-am repetat. Avusesem nevoie de informații. *Rebelii* aveau nevoie de informații.

A zâmbit înțelegător.

– Să-ți aduc niște ceai?

Am clătinat din cap.

– Trebuie doar să mă odihnesc. S-ar putea să rămân în cameră pentru restul zilei.

– Bine, a răspuns. Știi unde mă găsești dacă ai nevoie de mine.

Am așteptat ca pașii să se îndepărteze și m-am ridicat să încui ușa în urma ei. Am luat talismanul pe care îl purtasem în Ouzdad, dezlipind pelicula subțire ca de gel lipită pe spate. O lumină albastră a pâlpâit scurt când am scos-o, după care am fixat-o sub ureche. Nu după mult timp, s-a auzit o voce.

– Da?

Un fel de zâmbet mi-a întins colțurile gurii.

– M-ai pus pe linia directă?

Arinaas a râs.

– Pot să redirecționez apelul către altcineva, dacă vrei.

M-am lăsat pe spate în scaunul tapițat și mi-am permis un zâmbet adevărat.

– Nu, mulțumesc.

– Ah, a zis ea, încă având o urmă de râs în voce.

Mi-am dat seama că îmi plăcea Arinaas. Părea directă și mă distra umorul ei sec. Cu ea, nu mă întrebam niciodată cum stăm și nu o lua pe ocolite când voia ceva de la mine. Acum aveam foarte puține astfel de relații.

– Care sunt noutățile?

Am devenit serioasă.

– Vathi vor bombarda orașele de coastă din Ținutul Estic.

A mormăit în barbă ceva ce părea o înjurătură.

– Mouha!

Un nume.

– Adu-mi-l pe Sa'ad. Repede.

Un murmur scăzut.

– Târăște-l prin deșert dacă e nevoie.

– Arinaas?

– Amani.

Vocea i se îmblânzise.

– E pe cât de rău mi-am imaginat?

– Nu, a zis ea. Nu încă. Mai e timp să le slăbim atacul. Te-ai dovedit foarte folositoare, prietena mea.

– Am un pachet de date cu numărul de trupe și depozite de armament, dar cineva trebuie să ridice informațiile.

– Bună treabă, Amani, a spus cu căldură în glas, în ciuda veștilor pe care i le dădusem. Vom găsi un mod de a le lua. Ținem legătura.

– Mai e ceva, am zis. Vor lovi zaouia din Sidi Walid.

Arinaas a înjurat.

– Ne ocupăm de asta. Contactează-mă dacă mai afli ceva.

– Așa voi face, i-am promis.

Linia a murit fără să ne luăm rămas-bun.

28

Pachetul cu date parcă îmi ardea în buzunar și în creier. Nimic nu mă putea ține locului, iar mintea mi se învârtea în cerc, analizând ceea ce știam – bombardamentele, pierderile umane –, în pofida propriei neputințe, în timp ce așteptam ca Arinaas să aranjeze transferul. Îmi trebuia ceva care să mă distragă, cu care să-mi ocup timpul.

Credeam că e posibil să fi uitat să gătesc, mai ales într-o bucătărie străină. Însă mi-am amintit cu ușurință mișcările și proporțiile. Familia mea încheia mereu vara cu o tajină dulce – în loc de măsline, mama punea smochine sau caise, ce avea la îndemână în anul respectiv. Mă întrebam dacă va face la fel și în acest an. Dacă Aziz va da târcoale, ca de fiecare dată, încercând să guste pe furiș. Sau dacă le va fi mai greu să obțină fructe, cu toate necazurile pe care satul le îndurase. Pusesem tajina la foc mic și frământam aluatul adâncită în gânduri, când șuierul unui droid a răsunat în bucătărie.

Maram se afla în centrul curții, cu mantia revărsându-i-se la picioare, pe pământ, și vălul aruncat peste umeri. A cercetat spațiul cu o curiozitate rezervată. Curtea cu puține plante pălea în comparație cu grădina sa luxuriantă. Dar nu a râs batjocoritor, ceea ce mi s-a părut o mică victorie.

– Alteță? am zis, făcându-mi simțită prezența. Ce căutați… Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

S-a mai uitat un pic în jur înainte de a privi spre mine.

– Nimic, a răspuns ea. Nu ai nimic de făcut. Mi-am dat seama că nu mai fusesem de mult în această parte a palatului și am vrut să o văd.

– Ah.

Ochii i s-au îngustat.

– De ce ești plină de făină?

– Se mai întâmplă, Alteță, atunci când faci pâine.

Asta a părut să o încânte.

– Mi s-a părut mie că miroase a mâncare, a zis ea, trecând pe lângă mine. Gătești. Cât de provincial!

– Alteță! am strigat, încercând să o opresc.

Pachetul de date era ascuns în camera mea, însă mă neliniștea s-o știu pe ea atât de aproape. Dar ea a trecut pe lângă camere, mergând direct în bucătărie.

– Nu! am strigat eu, când Maram s-a întins spre tajină.

A ridicat o sprânceană.

– E o bombă?

– E fierbinte, am zis și am apucat un șervet. Dar e doar mâncare, vedeți?

– Astea sunt fructe?

– Da, Alteță.

Exasperarea față de Maram era un sentiment nou. Eram obișnuită cu frustrarea, cu furia, cu destul de multă ură. Însă în acel moment m-am simțit ca și cum un copil intrase în bucătăria mea, chitit să provoace haos.

– Ei bine, a zis ea așezându-se, nu te opri din cauza mea. N-am văzut niciodată cum gătește un țăran.

Mi-am închipuit că nu văzuse niciodată pe cineva gătind, dar am ținut-o pentru mine. Îmi rămăsese doar pâinea de făcut și asta era cea mai ușoară parte a meniului. Plănuisem să coc o singură bucată, dar, dacă Maram se hotăra să rămână, m-am gândit că nu i-ar surâde să o împartă cu mine. Cu două pâinici în cuptor, am pus apă la fiert și am scos pahare, un ceainic și farfurii pentru mâncare.

– Intenționezi să mă hrănești? m-a întrebat Maram, sprijinindu-și bărbia în pumn.

– Dacă doriți, am zis, sperând să nu fi folosit un ton evaziv.

– N-am mai mâncat niciodată carne cu fructe, a murmurat.

– Pentru vathi, mâncarea bună este cea necondimentată și uscată, Alteță.

A zâmbit larg.

Când ceainicul a început să șuiere, am arătat spre paharele pe care le scosesem.

– Ceai?

A ridicat din umeri.

– Ceai să fie!

– Nu ți-am mulțumit niciodată, a zis ea când ne-am mutat în curte.

M-am oprit cu farfuria în fața ei.

– Să-mi mulțumiți?

– Pentru cum te-ai descurcat cu Galene și la ședința de consiliu, m-a lămurit ea.

Am pus farfuria jos.

– Tata a fost foarte mulțumit. Datorită ție, consideră că sunt mai potrivită pentru tron decât crezuse. Mai mult, a hotărât ca eu să țin discursul de deschidere a noii biblioteci, nu unul dintre magistrații orașului.

Am ridicat din sprâncene.

– Walili va avea o nouă bibliotecă?

– E atât de neașteptat?

– Nu credeam că vathi pun preț pe genul acesta de lucruri, am zis.

– Pe ce?

– Pe lectură, i-am răspuns sec.

– Chiar îmi place limba ta ascuțită, fato, a zis rânjind.

– Înlocuiesc biblioteca Fihri? am întrebat.

– Cum?

– Biblioteca veche de două sute de mii de ani pe care au prădat-o, am zis sec. Și au ars-o din temelii.

– Nu știu, a rostit ea, neobișnuit de posomorâtă. N-am mai făcut niciodată genul ăsta de lucruri.

Văzându-mi privirea confuză, mi-a explicat.

– Nu ies printre andalani, în afara Ziyaanei. Niciodată. Mi-e… teamă… că nu mă voi descurca. Să dau ochii cu oamenii care au arătat cât se poate de clar că mă urăsc. Care nu au de ce să pretindă că mă plac.

Eram din ce în ce mai surprinsă.

– Ah, n-ai de ce să fii atât de supărată, a răbufnit Maram. Pe mine mă urăsc, nu pe tine.

– Doar că mi-e greu să cred.

– De ce? Tu mă urăști.

– Nu-i adevărat!

Cuvintele s-au revărsat din mine mai tare decât aș fi vrut și surprinzător de adevărate.

Maram a izbucnit în râs.

– Ai devenit destul de bună la spus minciuni.

– Nu mint, am insistat. Adică v-am urât. E foarte greu să placi pe cineva care pune să fii sfâșiată de păsări.

– Dar acum, că nu pun să fii bătută până să-ți dai duhul, ți se pare că sunt fermecătoare?

Am tresărit. Formulată astfel, situația părea mai mult decât absurdă.

– De fapt, nu aveți nevoie de simpatia mea. Dar, în mare, am descoperit că atunci când nu sunteți crudă, sunt șanse ca oamenii să vă placă.

–Nu sunt un copil, a replicat ea.

Pe chip i se citea un amestec de afecțiune și amuzament.

– Te afli deja de luni întregi aici și tot moale ești.

– Deci vă place să fiți detestată?

– Teama și ura sunt paveze bune împotriva asasinilor.

A fost rândul meu să pufnesc. Sunetul a făcut-o pe Maram să rânjească cu toți dinții, ca un rechin.

– Ah, te rog, spune-mi.

– Departe de mine gândul ca o fată de la țară să o sfătuiască pe Alteța Sa Regală.

– Nu-mi dau seama dacă ai avut dintotdeauna o limbă atât de ascuțită sau ai căpătat-o aici, țărăncuțo.

– Vi se va părea dificil – la fel ca și tatălui dumneavoastră acum – să domniți asupra celor învățați să vă disprețuiască. Din experiența mea, teama și ura determină în bună măsură mari ticăloșii.

Mă urmărea cu atenție, acum mai deloc amuzată.

– Și ce experiență are o fată de la țară într-ale politicii și motivațiilor umane?

Am ridicat din umeri.

– Foarte puțină. Însă ceea ce știu este că despre bunica dumneavoastră se vorbește cu multă dragoste și admirație. Iar vathi apar în discuțiile oamenilor de rând doar când sunt înjurați.

Se juca din nou cu inelul, deși privirea sa încă îmi fixa chipul.

– Doar nu vrei să spui că domnia bunicii mele asupra acestei planete a fost pașnică. Știu că i-a declarat război fratelui ei.

– Fratele său i-a declarat război, am replicat.

Conversația mi se părea din ce în ce mai ridicolă. De parcă aș fi putut să o schimb pe loc. De parcă aș fi putut anula tot ce făcuse.

– Iar când s-a terminat, Dowager i-a ajutat pe cei afectați de război să reconstruiască. În anii următori nu au apărut rebeli și disidenți. Voiau ca ea să îi conducă.

– Da, a rostit Maram tărăgănat. Hai să-i lăsăm pe crescătorii de capre și pe fermieri să decidă cine să-i conducă.

Da, mi-a venit să zic, dar mi-am ținut gura. Spusesem destule. Și, cu tot sarcasmul ei, o vedeam că reflectează. Nu mă așteptam la schimbări, nu imediat. Probabil că nici nu aveam să văd vreuna. Dar dacă exista vreo speranță să asculte, voiam să încerc.

Spre surprinderea mea, Maram a mâncat tot din farfurie și și-a terminat bucata de pâine. Sperasem să-mi rămână ceva resturi să le împart cu Tala, dar se părea că va trebui să gătesc din nou. După ce am curățat masa și am pus deoparte mâncarea, Maram s-a ridicat în picioare, apoi s-a oprit.

– Da? am zis eu, fiindcă ea tăcea.

– O să mă ajuți. Cu discursul. Nu-i așa?

Mi-am stăpânit zâmbetul. Lui Maram nu-i stătea în fire să întrebe.

– Desigur, Alteță. N-am nimic de făcut acum, dacă ați dori să începem.

29

– Să sperăm că gloata va fi liniștită astăzi, a zis sumbru Maram, în dimineața în care trebuia să țină discursul la deschiderea bibliotecii.

A părut că face o glumă, dar nu a zâmbit. Se purta straniu – oare mă și vedea moartă? Se vedea pe ea? M-am întrebat ce ar însemna pentru Maram dacă aș muri în văzul întregului sistem stelar. I-ar fi greu să-mi urmărească moartea sau s-ar vedea doar pe ea?

– Ai grijă, a adăugat, privindu-mă.

De data asta, ochii îi erau blânzi.

Am lăsat-o pe Maram și m-am îndreptat spre locul de plecare. Cuvintele ei mi-au răsunat în urechi în timp ce Idris m-a ajutat să intru în trăsura acoperită și s-a urcat în urma mea. Nu-mi plăcea să fiu îngrijorată pentru Maram, să mă întreb cum se simțea știind că nu putea ieși din Ziyaana de teama morții. Că jumătate din neamul ei îi purta un dispreț de neclintit, ca simbol al opresiunii sale. Că își luase la revedere conștientă că orice mă aștepta acolo îi era destinat ei. Oare o simțea – oare în sângele ei se ducea o luptă de fiecare dată când mă privea?

Prin geamurile ușor colorate, priveam curtea cum dispărea, apoi trăsura a luat-o spre zidul nordic și a intrat pe largul bulevard principal care ducea spre restul orașului. Idris avea mâna peste a mea și bărbia sprijinită în pumnul drept.

Dacă Maram s-ar afla în teritoriile din nordul Andalei, îmi închipuiam că nu ar conta atât. Erau mai sigure, sentimentele împotriva vathilor fiind aproape inexistente. Aveau puține resurse, iar integrarea lor în societatea vathek se dovedise rapidă și certă. Însă capitala, Walili, fusese un oraș regalist. Locuitorii săi, săraci și bogați deopotrivă, o iubeau pe regina Najat. Fusese un idol, tânără, frumoasă și neînfricată.

Pentru ei, Maram reprezenta suprema fărădelege. Era sângele lor alterat. Îmi închipuiam că mai ales pentru asta îi plăcea lui Mathis să o plimbe de colo colo. Dacă nu putea avea un copil vatjek cu sânge pur ca să ne conducă, măcar să le amintească tuturor prețul ocupației.

Idris părea mai trist decât îl văzusem vreodată, o copie palidă a omului pe care îl știam.

– Ce e, Idris?

– Familia mea – ce a rămas din ea – are reședința în Al Hoceima.

Își întorsese din nou privirea.

– Nu înțeleg, am zis scuturând din cap.

– Vathi îl numesc Ținutul Estic.

I-am strâns mâna.

– Deci acum înțelegi.

– I-am ținut locul lui Maram la ședința de consiliu, am zis.

Ne mutaserăm mai aproape unul de celălalt, așa că îi simțeam căldura prin faldurile caftanului. Abia dacă îmi dăduse prin minte că familia lui Idris se afla acolo și nu mă gândisem cum l-ar putea afecta.

Idris și-a trecut o mână peste față. Acum, că îmi spusese, îngrijorarea și teama păreau să fi sporit.

– Nu pricep de ce vreunul de acolo ar risca o a doua exterminare. Precedenta n-a avut loc cu atâta timp în urmă încât să nu-și amintească. Știu că nimeni n-a uitat.

Mai bine moarte decât sclavie. Husnain i-o spusese odată lui Aziz, într-o criză de furie – fusese un motiv de ceartă între noi toți, dar mai ales între ei doi. Mă gândisem atunci că o astfel de declarație era rodul tinereții și al teribilismului său, că niște ani în plus îi vor tempera focul. Dar existau oameni care chiar credeau asta. Care mai degrabă mureau decât să sufere sub ocupație. Oameni care mai degrabă își riscau viețile, cu speranța că odraslele lor ar putea trăi să vadă un viitor mai bun.

Devenisem unul dintre ei.

– Nu-i problema ta! a zis brusc. Fie ce-o fi!

– Ba sigur că este, am spus și m-am răsucit să mă uit în ochii lui. Prietenilor le pasă unul de celălalt.

A zâmbit larg.

– Prieteni? a zis el calm.

– Mai mult decât prieteni, am spus eu, în timp ce el îmi săruta palma. De ce nu-i vizitezi? Te-ar ajuta, nu-i așa?

Palmele mi s-au închis peste locul sărutat. Parcă trecuseră secole de când îl văzusem ultima oară și nu-mi plăcea cât de reținuți eram. Întâlnirile cu el depindeau de locul în care Maram sau Nadine mă trimiteau și de prezența lui acolo. Îmi doream să-l văd mai des, dar știusem de la început că așa vor sta lucrurile. Vorbeam încet, ca să nu ne audă gărzile de lângă trăsură – încă o constrângere.

– Nu mă gândisem la asta, a zis el. Măcar mi-ar ridica moralul. În curând, mătușa mea împlinește o sută șase ani. Maram nu m-ar refuza dacă aș vrea să plec.

– Ea ar merge? am întrebat, atentă să-mi păstrez vocea calmă.

– Nu știu, a răspuns încruntându-se. Îmi închipui că îi cunoști părerea despre familia ei andalană.

Am dat aprobator din cap.

– În orice caz, ție și lor vă va prinde bine.

L-am strâns de mână.

– Prezența ta îi va liniști. Și vei fi în siguranță în Al Hoceima – strâng rândurile mai departe pe coastă.

Mi-a atins ușor obrazul cu degetele, apoi s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte. Pentru câteva momente, singurul sunet din trăsură a fost valul de zgomot al orașului însuși. Îi citeam pe față că abia putea să-și controleze emoțiile.

– Ce e?

– Tu… a început. Ești o mare alinare, Amani.

M-am străduit să nu râd.

– Alinare? Atâta tot?

A deschis gura, iar eu am scuturat din cap.

– Gumeam doar. Nu e nevoie să spui mai mult.

– Vino cu mine, a zis brusc.

– Ce?

– La Al Hoceima. Te rog.

Am deschis gura să-i spun că era o idee groaznică, dar am închis-o la loc. Nu era o idee groaznică. Ar fi fost ceva minunat, fiindcă petreceam atât de puțin timp împreună. Și poate aș fi reușit să-i pasez informațiile unuia dintre agenții lui Arinaas din Ținutul Estic.

– Bine, am zis într-un târziu. Voi încerca.

Discursul – cuvântarea în fața oamenilor din Walili – trebuia să aibă loc într-o zonă a orașului în declin. Potrivit hărții pe care mi-o arătase Tala, pe vremuri fusese o zonă comercială, prosperă și în plină dezvoltare. Însă afacerile se mutaseră altundeva, majoritatea în mâinile vathilor și, cu toate că mulți comercianți reușeau să se descurce, nu se compara cu situația de odinioară. Biblioteca nu va fi de ajutor.

El Maktabatil Fihri rezistase două sute de mii de ani și slujise drept arhivă a literaturii mondiale. Înainte ca vathi să o bombardeze, spulberând-o, găzduise cea mai mare colecție de poezie kushaila. Înlocuitoarea ei se afla departe de locul inițial și adăpostea recensăminte și istorii ale ocupației.

Eu și Idris stăteam chiar lângă platforma înaltă, cu mulțimea la picioarele noastre. Toți cei din acest sector al orașului erau obligați să participe și se aliniaseră în hainele lor posomorâte, tăcuți și plini de resentimente. Simțeam zumzetul din aer, îl recunoșteam din propria experiență la aceste adunări obligatorii. De ambele părți ale drumului pe care erau strânși andalanii, se aflau scaune înalte, de parcă vathi așezați acolo erau pregătiți pentru un spectacol.

Deasupra platformei se contura o statuie imensă a Massiniei. Am făcut instinctiv un pas în față. Erau multe moduri de a o reprezenta – în extaz, cu o carte deschisă în poală, cu ochii către ceruri și așa mai departe. Dar n-o mai văzusem niciodată înfățișată așa, cu mâinile ridicate, cu un văl tras peste cap și

cu trupul acoperit de sus până jos. Cartea de la picioarele ei mi-a confirmat că trebuia să fie Massinia.

Statuia era frumoasă, sculptată în piatră, și totuși stranie. Simțeam că în orice moment ar putea să-și scoată vălul și să pășească printre noi. Nu respecta tradiția, era neobișnuită și, în loc să-mi provoace bucuria pe care o simțeam de obicei când o vedeam, mi-a trezit neliniștea. Poate din cauza aceasta vathi îi îngăduiseră să rămână în picioare.

Am tras adânc aer în piept și l-am apucat pe Idris de mână.

– Ușor, mi-a zis la ureche. Te vei descurca. Sunt aici cu tine.

Am dat din cap, am inspirat adânc și am urcat scările platformei, cu Idris imediat în spatele meu.

– Cetățeni andalani, a spus un oficial andalan, aplecându-se peste podium. Este o mare onoare să o poftim pe Alteța Sa Regală Maramvak Mathis în mijlocul nostru. Suntem recunoscători dincolo de cuvinte pentru bunăvoința și generozitatea constante ale protectorului nostru.

Mulțimea andalană era nemișcată și tăcută. Puținele aplauze au venit de la spectatorii vathek și de la andalanii makhzen de pe ambele părți. Am privit cu fața golită de emoții cum oficialul și-a încheiat introducerea și mi-a făcut semn să urc pe podium.

Murmurul a crescut pe măsură ce urcam treptele și s-a domolit într-o tăcere bizară când am atins holoreaderul din fața mea pentru a-mi deschide notițele.

– Ziua de azi marchează un început de bun augur – deschiderea primei biblioteci din Walili în peste zece ani. Semnul recompensei pe care le reprezintă cunoașterea și capacitatea noastră de a merge înainte, uniți în fața adversității.

Din mine a ieșit vocea lui Maram, însă ceea ce a modelat discursul a fost propria emoție. Evitasem referințele la vathi și speram că, auzind-o pe Maram, văzând-o pe ea – pe mine – purtând pecetea andalană, cei care asistau la sfințirea temeliei vor pleca plini de speranță. Se vor gândi la rezistența și supraviețuirea noastră. Mai mult, speram ca Maram să reflecteze la cuvintele pe care mă ajutase să le potrivesc și să-și imagineze o lume lipsită de cruzimea domniei tatălui său.

Era o speranță mică, m-am gândit eu, uitându-mă pe deasupra mulțimii. Dar una importantă. Dacă Maram ar putea fi un conducător așa cum tatăl ei nu reușise, un conducător cum își dorise mama ei, atunci exista speranță pentru noi toți.

Nu-i așa?

Trebuia să cred asta.

30

Ziua de azi părea să treacă mai greu decât de obicei. Tala intrase la mine de dimineață, dar când îmi văzuse privirea rătăcită, mă lăsase în pace, cu niște ceai alături. Mă dădusem bătută în încercarea de a-l înfrânge pe droid la șatranj, când s-a auzit clopoțelul ce anunța un membru al familiei regale.

– Alteță, am zis eu când Maram și-a făcut apariția și m-am ridicat în picioare. Cum vă pot fi de folos?

Am fost surprinsă când și-a lăsat privirea în jos, parcă stânjenită de ce urma să-mi ceară.

– Nu pot cere personalului de la bucătărie să-mi gătească. Nici măcar nu știu cum s-o numesc.

Mi-am stăpânit zâmbetul.

– Ah. Vă e foame?

Și-a lăsat capul pe spate, sfidându-mi amuzamentul.

– Da.

– Aceeași mâncare?

– Surprinde-mă.

Am făcut harira și meloui – erau ușoare, rapide și speram să nu trezească suspiciuni personalului de la bucătărie. Maram s-a așezat pe același scaun și m-a privit cum fierbeam supa la foc mic, îndreptându-mi apoi atenția spre pâine.

– Ar trebui să mă lași să te ajut, a zis ea, scoțând apoi un sunet nerăbdător. Nu trebuie să te arăți atât de uimită. Fie, îmi retrag oferta.

– Nu, am spus, chinuindu-mă să nu râd. Vă rog. Veniți, puteți întoarce pâinea.

– Pot face mai mult de atât.

Suna arțăgos și tineresc, dar nu mă încumetam să-i încredințez altă sarcină.

– Să încercăm întâi cu pâinea.

Cu Maram în bucătărie, am înțeles-o din ce în ce mai mult pe mama. Maram se ferea de căldura tigăii, aștepta prea mult să o întoarcă și nu o singură dată turtele au ajuns pe podea.

– Uitați, am zis în cele din urmă, întinzându-i un șervet curat. Dacă vă e atât de teamă de foc, folosiți asta.

M-a privit lung.

– Cum îmi va proteja asta degetele?

– Nu o va face, am zis. Dar vă poate păcăli. În plus, mama obișnuia să spună că nu înveți în veci dacă nu te-ai ars măcar o dată.

– Pare fermecătoare.

– Nu mai mult decât alte mame de la țară, am zis zâmbind.

După asta, s-a întors din nou la pâine. Dar am observat câteva lucruri ciudate. Era tăcută și, când nu-și ronțăia pielița de la degetul mare, își mușca buza de jos. Maram demonstrase mereu o capacitate extraordinară de a etala fie indiferență totală, fie furie; anxietatea nu era o emoție pe care să o fi văzut vreodată la ea.

– Este… este totul în regulă?

A căscat ochii.

– Ce? Sigur că da.

– Încă ții degetul mare în gură.

Și-a tras brusc mâna și și-a ascuns-o în pliurile fustei. O clipă n-a zis nimic, doar m-a privit cu furie.

– Știi că trebuie să-l însoțesc pe Idris în Ținutul Estic?

– Este prima oară când aud, am mințit eu. E vreun motiv pentru care mergeți cu Idris?

Și-a mutat privirea, jucându-se cu inelul de pe deget.

– Mama… mama a trecut o clauză în testament. Ei – familiile lor erau apropiate. Sau așa bănuiesc. A vrut să-i vizitez.

– Aha.

– Cu toții mă urăsc. Mult. Foarte mult.

Probabil era stupid din partea mea să fiu uimită. Și totuși.

– De ce?

Maram părea de acord cu mine și mi-a aruncat o privire care acum câteva luni m-ar fi băgat în sperieți.

– Micul detaliu al existenței tatei.

Și-a dat ochii peste cap.

– Trebuie să înveți să nu mai fii șocată tot timpul. Toată lumea mă urăște. Sunt obișnuită.

– Dar… este și familia mamei dumneavoastră, mi-a ieșit pe gură.

– Nu cred că cineva privește lucrurile în felul ăsta.

Nu știu de ce mi-era greu să cred asta. Știam exact cum era Maram. Îi trăisem pe propria piele cruzimea. Dar cum văzusem la Dowager, mulți din familia andalană a lui Maram deplângeau că o pierduseră. Numai o persoană crudă judeca un copil prin părinții săi. Și cu toate că Maram se dovedise ea însăși o vrednică urmașă a regimului lui Mathis, cineva care cunoștea circumstanțele – cum fusese tratată de toți cei de pe Luna-Vaxor, de propria soră vitregă – nu ar urî-o pentru asta. Nu-i așa?

– Ești norocoasă, a zis ea.

– Eu?

– Știi exact care e locul tău. Ai familia și tradițiile tale și nimeni nu… urlă la tine să fii altceva. Tot ce poate vedea familia mea vathek este sângele meu impur. Iar familia mea andalană îi poate vedea numai pe propriii cuceritori. Oriunde merg, sunt tratată ca o prevestire a unui viitor îngrozitor.

Era un lucru ciudat să simt un val atât de puternic de milă față de ea. Dar străbătuserăm cale lungă noi două. I-am atins brațul fără să întreb și am așteptat să-și ridice privirea spre mine.

– Poți alege cine vrei să fii, am zis. Poți alege ce ești.

A pufnit.

– Toată lumea a decis deja ce nu sunt – nu sunt vathek și nu sunt andalană.

I-am strâns brațul.

– Ești adevărata fiică a ultimei regine andalane. Nu pot alege ei ce ești.

Am fost surprinsă când a ridicat o mână plină de inele și a pus-o peste a mea, deși nu a vrut să se uite la mine.

– Știu că nu e drept din partea mea să spun asta, dar… mă bucur că ești aici. Mă bucur că ești tu. Nu cred că altcineva pe lume ar fi bun cu mine după ceea ce am făcut.

N-am găsit nimic de zis. Nu-i puteam spune de ce eram atât de blândă, ce am văzut. M-ar urî pentru mila și îngrijorarea mea.

– Ce-ar fi să merg eu în locul dumneavoastră? i-am sugerat.

Devenisem destul de bună în a-mi controla emoțiile și tonul, iar asta îmi folosea cu Maram. Trebuia să merg eu în Ținutul Estic, pentru a livra informațiile agentului lui Arinaas. Și voiam să petrec timp cu Idris. Dar mai mult de atât, spre surprinderea mea, voiam să o ajut. În ciuda a tot ce îmi făcuse, tot ce puteam vedea acum era o fetiță speriată care nu dorea să înfrunte dezaprobarea rudelor sale sau, și mai rău, respingerea lor.

– Serios?

Părea umilă și mai tânără chiar și decât mine.

– Serios, am zis eu, lovindu-mi umărul de al ei.

– Ce miroase așa? a întrebat după o clipă.

Am oftat.

– Ați ars pâinea.

Masa nu a fost un eșec. Supa s-a făcut și am luat în curte bucățile de pâine rămase întregi, împreună cu niște ceai și castroanele pentru supă. Am stat într-o tăcere prietenească. Pentru prima oară nu exista tensiune mocnită, nu exista teamă. Era un sentiment ciudat, dar unul care îmi plăcea.

Se juca încet cu un pandantiv pe care nu îl mai văzusem până atunci, mutând leneș între degete, în sus și-n jos pe lanț, piesa din aur.

– Voiam să te întreb ceva, a zis.

A prins pandantivul în mână și l-a strâns în pumn.

– Desigur.

Am urmărit-o cum și-a scos lanțul de la gât și mi l-a întins, talismanul auriu legănându-se alene înainte și-napoi.

– Poți – știi ce e asta?

Am ridicat din sprâncene când am apucat să-l văd mai bine.

– Probabil nu mai bine decât dumneavoastră…

Vocea mi-a pierit când l-am întors pe partea cealaltă.

– Ce? Ce e?

– Nimic, am zis râzând. E o pecete regală. Dacă v-ați fi născut înaintea ocupației, ați fi avut același model tatuat pe spate.

Maram și-a dat ochii peste cap.

– Mulțumesc pentru deducția isteață. De atâta lucru m-am prins și eu după rocul de pe față.

– Nu e un roc. E o pasăre tesleet.

– O ce?

– Tesleet, am repetat. Pasărea familiei Banu Ziyad este tesleet. Și pe spate este numele dumneavoastră și un vers: *Am primit semnul înainte de soțul meu. Îl voi avea și după.*

– Ce naiba înseamnă asta?

– E un citat atribuit Massiniei – avea o cicatrice împletită cu aur pe spate. Mulți au luat-o drept un semn de la Dihya, că fusese aleasă ca profetesă înaintea morții soțului său. Istoricilor le place să spună că moartea lui a creat-o pe ea, dar nu a fost așa.

S-a aplecat.

– Și de ce e ciudat?

– Peceții sunt ca un daan. Scopul lor e să indice familia, descendența, credința – toate lucrurile prețuite de kushaila. Oricine a făcut acest sigiliu a vrut ca dumneavoastră să-l prețuiți mai presus de orice.

– Minunat, a zis ea tărăgănat, luând înapoi sigiliul. Mama a vrut să țin minte că l-a urât pe tata.

M-am abținut să râd.

– Nu asta vrea să spună citatul.

– Luminează-mă.

– Massinia și-a iubit foarte mult soțul. Multe surse spun că era dintr-o clasă superioară lui și era tazalghită. S-a căsătorit cu el oricum, în secret. Asta este ceva nemaiauzit, chiar și astăzi.

– Și…?

– Înseamnă că ea… că dumneavoastră nu vă definiți prin bărbații din viața voastră, oricât de puternici ar fi ei. Ați trăit înaintea lor și veți trăi după ei. Nu-i puteți lăsa să vă hotărască drumul.

A privit gânditoare sigiliul.

– A dispărut într-un final, nu-i așa? a zis ea.

Am dat aprobator din cap.

– A mai fost văzută o singură dată, însă, potrivit opiniei populare, oamenii mamei sale au luat-o înapoi și, după aceea, ar fi fost imposibil de găsit.

A rânjit.

– Și care e opinia nepopulară?

– Că pasărea tesleet care o însoțea s-a dovedit un spirit care a invitat-o în împărăția sa cerească.

Zâmbetul superior s-a transformat într-unul cu adevărat visător. Pecetea era ștearsă, tocită și netedă pe alocuri. Era clar că o ținea aproape de câte ori putea. Probabil că mama ei o făcuse la comandă și apoi i-o dăduse personal. Părinții concepeau daanul copiilor și îmi închipuiam că, printre nobili, și khitaamul acestora.

– Îmi place mai mult cea de-a doua variantă, a zis ea.

– Bunica dumneavoastră ar putea ști mai multe despre pecete, i-am spus eu, ca răspuns. Ceea ce știu eu e din cărțile de istorie. Dar bunica Alteței Voastre este membră a familiei regale, probabil a conceput pecetea mamei dumneavoastră.

A privit insistent pandantivul, fără să zică nimic. Voiam s-o întreb la ce se gândea, dar mi-am închipuit că îi fusese suficient de greu să mă roage să-i explic sigiliul. Mama sa îi lăsase ceva prețios și inestimabil; nu voiam să îi distrag atenția de la asta. Și poate că va servi drept o punte, oricât de fragilă, spre bunica ei.

Într-un târziu, și-a ridicat privirea, fără țintă și ușor pierdută, și a clătinat din cap. N-am zis nimic, doar i-am făcut semn spre farfurie. În cele din urmă, și-a agățat pandantivul la gât și s-a întors la mâncare.

După ce a plecat Maram, am curățat farfuriile și vasele, am împachetat mâncarea și m-am retras în cameră.

Uram locul ăsta, pe Nadine, uram ce îmi făcuseră. Fusesem transformată, remodelată într-o fată pe care familia mea nu ar recunoaște-o. Dar găsisem – descoperisem atât de multe și nu știam dacă aș fi renunțat la asta. La fata care eram, pentru toate celelalte. Dacă – când – rebeliunea va reuși, n-ar fi cale de întoarcere spre vechea mea viață. Ce voi face? Unde voi merge? Unde va merge Maram?

Și oare trebuia rebeliunea să o sacrifice pe Maram în numele libertății? Ar fi fost o aliată puternică – o figură pe care nimeni n-ar respinge-o.

Mi-am scos talismanul din rochie și mi-am strecurat comunicatorul în spatele urechii. S-a încălzit rapid și, după o clipă, am auzit un bip.

– Da?

– Sunt eu, am zis. Am vești.

– S-a schimbat ceva? a spus Arinaas. Sau ți-a fost dor de mine?

Am râs.

– S-a produs o schimbare, am zis. Maram va însoți convoiul spre Ținutul Estic.

– Momentan nu este o țintă.

– Nici n-ar trebui să fie, am zis tăios. Însă eu voi merge în locul ei.

Aproape că auzeam cum i se învârteau rotițele în cap.

– Și poți aduce planurile pe care le-ai furat de la ședința de consiliu?

– Da.

A tras brusc aer în piept.

– Amani. Să scoți așa ceva din Ziyaana… îți asumi un mare risc.

– Totul e un mare risc, nu-i așa?

– Vom aranja un transfer, a zis Arinaas într-un târziu. Ai grijă în zilele următoare, da?

– Și tu, Arinaas.

AL HOCEIMA, ANDALA

31

Câteva zile mai târziu m-am urcat pe un vas împreună cu Idris și cu o suită restrânsă și am pornit spre est, la Al Hoceima. Deși adevărata intenție a lui Idris era să afle starea familiei și a casei sale, își sincronizase vizita cu aniversarea străbunicii sale. Trecuseră trei ani de la ultima sa vizită și i-am observat agitația atunci când nava a aterizat în oraș cu un șuierat ușor.

Majoritatea clanului Salih dispăruse, doar câțiva dintre unchii și mătușile lui Idris supraviețuiseră. Un clan care numărase cândva mii de membri avea acum puțin peste o sută, majoritatea fie foarte tineri, fie foarte bătrâni. Idris îi cunoștea pe primii mai mult decât pe cei din urmă – vathi îi îngăduiseră să țină legătura cu verii săi, dar nu cu cei care și-ar fi putut menține înclinația loialistă.

Mătușa sa trăise o sută cinci ani și acum îl sărbătorea pe al o sută șaselea. Mă uimea că cineva reușise să trăiască atât de mult. Cei mai mulți bătrâni din satul nostru nu trecuseră de șaizeci. Sărăcia și războiul nu favorizau o viață lungă.

Oaspetele de onoare, Naimah, se afla în fața sălii de reuniune, flancată de surori și de nepoate. Era o femeie mică, mai mult ca o pasăre, cu ochi tăioși și un nas și mai și. Avea umerii încovoiați și gura încrețită. Daanul de pe chipul său era de un verde șters, nefiind retușat niciodată. Camera era plină de femei – mi-am închipuit că toate cele rămase din Banu Salih, tinere și bătrâne deopotrivă. Doar cele mai bătrâne dintre ele, precum Naimah, purtau daan. Ca și venerabila lor conducătoare, se foiau prin încăpere în veșminte viu colorate, șoptind și chicotind între ele. Bărbații, ca de obicei când aveau de-a face cu atâtea femei, se adunaseră în spate și monopolizaseră ceaiul.

Cât despre mine, m-am așezat lângă fereastră, cu spatele întors spre majoritatea oaspeților.

De la fereastră, vedeam dărâmăturile orașului Al Hoceima. În antichitate și înaintea ocupației, fusese unul dintre cele mai frumoase orașe de pe planetă.

Leii din Al Hoceima domniseră de pe coasta de nord până în sudul continentului. Iar când s-au aliat prin căsătorie cu familia Ziyad, au format cea mai mare armată văzută vreodată. Mărșăluiseră până în partea cealaltă a planetei, cucerind tot ce vedeai cu ochii, până n-a mai rămas nimic. Acum vedeai mai mult praf decât oameni. Nimeni nu-și permitea să repare drumurile sau casele. Sistemul de filtrare care purifica apa otrăvită aproape că distrusese orașul cu prețul său.

În depărtare, vedeam la orizont culoarea roșie a focului, mânjită de fum. Toată ziua se prelinsese un fir constant de refugiați care scăpaseră de pe coasta de est cu tot ce putuseră căra, sperând să fie în siguranță mai adânc în ținut. Departe de rebeli și de foc.

Până acum, bombardamentele vathek se limitaseră la cele două orașe: Sidi Walid și Tairout. Însă rebelii nu se lăsaseră și ripostaseră chiar și fără informațiile mele. Steagul rebel încă atârna în turnul de un alb strălucitor din centrul Ghazlanului sau, cel puțin, asta spuneau puținele vești pe care le primisem. Iar acum îi înțelegeam pe vathi un pic mai bine – mai degrabă decât ușurată, îmi simțeam mintea roasă de neliniște. Dacă norocul rebelilor se va menține, vathi vor reacționa ca fiarele încolțite și vor face prăpăd în restul regiunii. Informațiile mele erau tot ce îi despărțea pe rebeli de o moarte sigură. Arinaas o știa la fel de bine ca mine și aranjase un transfer pentru miezul nopții.

Idris se afla imediat dedesubt, în curte. Scăpase de la festivitate cât de iute posibil, pentru a se întreține cu un cârd de veri ce-l înconjuraseră, luptându-se pentru atenția lui. Nu-l mai văzusem așa. O parte din frica sa dispăruse de îndată ce aterizaserăm în oraș și acum, înconjurat de cei dragi, aproape că radia. Iar ei radiau la rândul lor. Îl urmărisem oprindu-se să stea de vorbă cu unchi, mătuși, veri și, în urma lui, fiecare dintre ei a strălucit un pic mai tare, a zâmbit un pic mai ușor.

A ajutat un băiat mai mic să se urce pe cal. Deși nu auzeam ce spunea, era clar că îl învăța cum să stea în șa. Îi iubea, indiferent cât de mult timp fusese departe de ei.

M-am întrebat cu neliniște ce ar spune dacă ar afla de legăturile mele cu rebelii. Supărarea lui din cauza bombardamentelor îmi spunea că nu-i plăcea ce ar putea face rebelii sau ce represalii ar putea provoca. Dar ei – noi – erau necesari pentru ca oamenii de pe Andala să supraviețuiască acestui secol.

– Arată exact ca Najat, a șoptit o voce în stânga mea.

Am înțepenit, dar nu m-am întors. Maram nu vorbea kushaila – poate o făcuse cândva, dar timpul petrecut cu vathi i-o șterse din amintire, după cum făcuse cu majoritatea celor îndepărtați din familiile lor kushaila.

– Nu contează, a zis o a doua voce. Poate să semene oricât cu mama ei. Tot o străină este.

Având în vedere ce-mi spusese Maram, mă așteptasem ca aceste cuvinte să fie rostite cu venin. Însă tot ce am auzit era milă. Știam că probabil au plâns-o. Legăturile filiale erau importante pentru noi, iar faptul că ea a fost luată din familie la o vârstă atât de fragedă și niciodată înapoiată probabil i-a durut. Și acum, la fel ca Dowager, nu știau cum să ajungă la ea sau cum să se poarte cu ea. Maram nu făcea lucrurile mai ușoare. Începeam să bănuiesc că nu pe andalani îi ura cel mai tare, ci ura să-și amintească ce le făcuse tatăl ei.

Am fost smulsă din reverie când ceva – cineva – m-a tras de fustă. Fata nu avea mai mult de opt sau nouă ani. Se uita la mine cu ochii căscați, împărțită parcă între frică și fascinație.

– Da? am zis în vathekaar.

– Khaltou Naimah te-a chemat, a răspuns ea.

Când am privit spre podiumul unde se afla mătușa, am văzut că mă urmărea.

– Ei bine, am zis, atunci să mergem.

Nu știam dacă trebuia să îngenunchez, să o sărut pe obraji sau să fac o plecăciune. Eu și Naimah ne-am privit una pe cealaltă, eu un pic precaut, ea scrutător. N-a zis nimic, ci mi-a arătat o pernă, lângă fetiță. M-am așezat. Nu intenționam să atrag atenția întregii săli sau a grupului de mătuși din preajma ei.

O mătușă însărcinată, ce reușise să-și facă drum pe podium, a oftat.

– Ce ne facem cu ea? a zis în kushaila.

Naimah a cloncănit.

– Ce să facem? a spus. Dacă în urmă cu cinci ani, când s-a întors, n-ați fi fost toate niște neghioabe pline de aere, ar fi putut să ne cunoască. Să ne placă. Acum uitați-vă la ea. Vathek până în măduvă.

Mătușa a oftat din nou.

– Poți să jelești trecutul, khaltou. Dar acum nu e nimic de făcut.

O a treia mătușă a dat precaut din cap.

– Idris se va căsători cu ea și asta este. Putem la fel de bine să ne resemnăm.

– Cu ce? a întrebat Naimah.

Dacă aș fi putut, le-aș fi avertizat pe surori să nu răspundă. Am recunoscut tonul – Maram îl folosea, mama îl folosea. Întrebarea nu aștepta răspuns.

Însă a treia mătușă a părut luată prin surprindere, de parcă niciodată în viața ei nu mai auzise un astfel de ton.

– Cu domnia vathek, a zis ea, ca și cum ar fi fost evident.

Naimah a pufnit.

– De asta ai făcut doar băieți, Nusaiba! Ești o neghioabă cu minte puțină.

A fluturat din mâini.

– Plecați! Toate! Să nu vă mai văd!

După asta, mă așteptam să nu fiu băgată în seamă, însă Naimah și-a întors privirea spre mine. Nu mă puteam preface că nu fusesem atentă. A așteptat ca mătușile și nepoatele să dispară, șușotind între ele. După care mi-a făcut semn să mă ridic și să mă duc lângă ea. Am tresărit când m-a apucat de bărbie. Degetele îi erau subțiri și aveam impresia că eram țintuită de gheare.

– Trebuie să mănânci mai mult, a zis într-o vathekaar cu accent puternic. Ca să reușești să zămislești fiice.

– De ce fiice?

– Doar ele vor avea forță pentru viitor, a zis ea. De asta te-a făcut mama ta.

– Vreau să am forță pentru asta, am zis ușor.

Naimah a rămas nemișcată, iar degetele i s-au strâns puțin pe bărbia mea. Nu săream calul – acum o cunoșteam pe Maram, știam ce simțea. Voia să fie

capabilă să facă tot ce e corect, voia ca familia mamei sale să o iubească. Îi era doar teamă.

Știam că, dacă Maram ar avea șansa, dacă i-ar da o șansă familiei mamei sale, aceasta ar iubi-o. Iar dragostea lor și speranța ei *ar putea-o* transforma în regina pe care andalanii să nu trebuiască să o știe de frică sau să o urască.

– Schimbarea presupune curaj, yabnati, a zis ea, suficient de încet pentru ca nimeni din jurul nostru să nu o poată auzi. Tu ești curajoasă. Ca mama ta. Văd asta. Vizitează-ne mai des.

Am dat din cap ca răspuns la invitația ei și, în sfârșit, mi-a dat drumul. M-am întors la locul meu, cu inima bătându-mi nebunește, însă i-am simțit privirea asupra mea pentru tot restul serii – nemișcată și aproape plină de speranță, de parcă s-ar fi uitat la cineva cu totul diferit. De parcă o vedea pe Najat în locul lui Maram și asta îi dădea încredere.

Petrecerea a părut să dureze o eternitate. Khaltou Naimah m-a ținut pe podium alături de ea și, când s-a săturat să vorbească în vathekaar, a chemat-o lângă mine pe fata cea tânără, să traducă din kushaila. Era ciudat să mă prefac a nu înțelege când mi se vorbea. M-am surprins cel puțin o dată cu gura deschisă, înainte ca ea să fi terminat de vorbit, și a trebuit să-mi mușc limba. Până să mă pot întoarce în camerele pe care le împărțeam cu Idris, m-am simțit stoarsă de puteri.

Idris stătea în salon, în fața unei ferestre mari, înconjurat de strălucirea soarelui la apus.

– Unde ai dispărut? am întrebat, închizând ușa în urma mea. Mătușa ta nu m-a slăbit din priviri întreaga petrecere.

A râs ușor.

– Scuze. N-am vrut să te las pradă ei.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, l-am tachinat, punându-i o mână pe braț.

– Hm, a făcut el, iar eu m-am încruntat.

– Ești bine?

– Am fost la mausoleu, a zis după o clipă. Părinții și frații mei sunt îngropați acolo.

Am șovăit. Nu vorbise niciodată despre frații lui – tot ce știam despre ei auzisem de la Tala, când mi-a povestit despre noaptea Exterminării.

– Idris…

M-a privit într-un final și a schițat un zâmbet.

– A fost mai ușor anul ăsta, a zis.

Și-a așezat mâna peste a mea.

– Nu e niciodată ușor, dar… a fost mai bine anul ăsta. Cu tine aici.

Am zâmbit.

– Cum sunt verii tăi?

– Pe cât de bine pot fi.

Mi-a dat drumul la mână.

– Cei mai mici tot întreabă când voi rămâne definitiv.

N-aveam ce să comentez. Nu-i puteam spune că e posibil să rămână cândva, să fie încrezător. Mi-am închipuit că pentru Idris nu exista un astfel de viitor. Însă l-am sărutat pe obraz și m-am dus să-mi scot bijuteriile și să mă schimb în ceva mai comod. Când m-am întors, Idris scăpase de jachetă și de pantofi și stătea într-o firidă, la fereastră. Lângă el se afla un volum nu prea gros.

– Am găsit asta, a zis el, când m-am așezat alături. M-am gândit la el încă de când mi-ai corectat traducerea îngrozitoare. Vreau să fie al tău.

M-am uitat absentă la volumul pe care mi l-a întins. Vedeam că era în kushaila, după scrisul de pe cotorul foarte vechi. Aproape la fel de vechi precum foile pe care mi le dăduse Husnain cu multe luni în urmă.

– A fost al mamei, a adăugat Idris.

Am ridicat brusc privirea, să o întâlnesc pe a lui.

– Ce?

Nu-l puteam lua. Știa că nu puteam păstra ceva ce i-a aparținut mamei lui. Oricât mi-l doream, oricât însemna pentru el sau pentru amândoi. Idris nu știa ce-mi dăruise Husnain în noaptea majoratului; nu putea bănui cât aș prețui un al doilea volum de poezie.

– Ce este? m-am trezit întrebând.

A zâmbit larg.

– O colecție de poezie kushaila. Ei și tatei le plăcea să-și citească unul altuia.

– Idris, am zis trăgând aer în piept și întinzându-mă după volum.

N-aș putea. N-ar trebui. Era periculos să-l am, dovada concretă a ceea ce eu și Idris simțeam unul pentru celălalt.

– Furat a zis că îți place poezia veche dacă o cunoști, că este… e greu de procurat acum.

Mi-am smuls privirea de la copertă și m-am uitat la el. Zâmbea larg și mă urmărea de parcă îl bucura să vadă cât de mult îmi doream volumul. Ca și cum fericirea mea îl făcea fericit.

– Nu-mi poți da asta, am încercat din nou.

– E un dar, a răspuns și mi-a așezat mâinile peste volum. Ar fi nepoliticos să refuzi.

L-am sărutat, tainic și repede, apoi am tras cartea la piept. Zâmbetul i s-a lățit, și-a lipit capul de al meu și m-a sărutat mai apăsat pe gură.

– Mulțumesc, am șoptit.

– Fie ca asta să-ți aducă multă bucurie, Amani.

În dimineața următoare, am coborât la grajduri, unde ne așteptau doi cai. I-am ignorat privirea uimită când m-am ridicat singură în șa, evitându-i mâna întinsă.

– Ești plină de surprize, mi-a zis, încălecând la rândul lui.

– Nu tocmai, i-am răspuns zâmbind. Cum crezi că mă deplasam înainte de Ziyaana?

Nu erau gărzi, dar îl văzusem luând cu el cu o armă. M-a ghidat prin oraș și apoi dincolo de marginile sale, în deșert. Nu văzusem niciodată imagini cu Al Hoceima înainte de ocupație, așa că nu aveam cu ce să-l compar, dar îmi puteam imaginea splendoarea sa. Zidurile înalte ale orașului încă se aflau în picioare, cu cele patru porți ale sale, chiar dacă în paragină și acoperite de nisipul deșertului. În centru se găseau templul dihyan și zaouia sa, nu fortăreața Salih. Străzile erau înguste și nu-mi puteam imagina o trăsură încercând să le parcurgă. Oriunde mă uitam, existau dovezi că orașul rezistase cel puțin o mie de ani și era făcut să reziste încă o mie. Bucăți șterse de mozaic

placau intrările, fântâni goale erau sculptate în stil antic, cu florile deșertului și tot așa.

Deși era sfârșit de vară, aerul era în continuare fierbinte și uscat și nu exista pe nicăieri apă să îl domolească. Deșertul părea să se întindă kilometri întregi în fața noastră, o mare neschimbătoare în portocaliu și auriu.

– Ești convins că suntem în siguranță fără gărzi?

– Nu e nimeni în jurul orașului, m-a asigurat el. Pe kilometri întregi. Rezerva de apă e la jumătate – se duc altundeva acum.

Am mers mai departe, mai degrabă tăcuți. Nu a fost un drum lung. Nici nu trecuse o oră, când am văzut palmierii conturându-se la orizont și o colibă mică de păstor, ușor înclinată. Ne-am legat caii de un stâlp șubred și, sub umbra copacilor, am văzut bazinul unei oaze, golit pe jumătate.

– Fratele meu cel mare, Ishaq, obișnuia să mă aducă aici, a zis el, luându-mă de mână. Părinții mei voiau să angajeze un profesor care să mă învețe înot și călărie. Ishaq a refuzat – tatăl nostru l-a învățat pe el, iar el avea să mă învețe pe mine.

– Era mult mai mare decât tine?

– Cu doisprezece ani. Păstorii treceau pe aici și îl vedeau pe prințul din Al Hoceima dându-i lecții fratelui mai mic.

A zâmbit.

– Îl apreciau pentru asta, dar i-a folosit prea puțin în cele din urmă.

I-am strâns mâna și mi-am lăsat capul pe brațul lui.

– Pare foarte bun la suflet.

– A fost. Îl veneram, mă țineam după el oricând reușeam să mă strecor afară. Îmi făcea loc pe scaunul lui la ședințele de consiliu și își împărțea mâncarea cu mine.

A închis ochii.

– Când au venit, pe el l-au luat primul.

Deci aceasta era moștenirea vathek. Nu mă prea gândisem la cum au supraviețuit regimului lor membrii makhzen – cred că puțini dintre noi aveau timp de pierdut pentru cei superiori nouă. Însă durerea de pe fața lui Idris era

la fel de reală precum cea pe care o văzusem la părinții mei când se gândeau la frații lor.

– Mulțumesc pentru că ai venit cu mine, a zis el într-un târziu.

N-am zâmbit, dar l-am sărutat pe umăr.

– Nu ai pentru ce.

Am pornit curând înapoi spre fortăreață. Toată lumea se retrăsese să doarmă puțin până se mai domolea arșița, așa că palatul era liniștit și tăcut. Ne-am dus în camerele noastre, iar Idris a tras obloanele, pentru a împiedica soarele să intre.

M-am întins pe una dintre canapele, iar Idris a venit cu o carafă de apă și pahare, le-a așezat pe masă, apoi și-a lăsat capul în poala mea, cu ochii închiși. Nu mă puteam odihni – mărturisirile lui și felul cum stătea întins acum mă nelinișteau. Mi-l imaginam copil, un băiat mic pe un cal mare, având încredere deplină că fratele său îl va prinde dacă ar cădea. Nu voiam să mă gândesc cum se simțise când toate îi fuseseră smulse din fața ochilor.

Darul de la el se afla lângă carafa cu apă, ademenindu-mă. Pe prima pagină era o inscripție:

De la Itimad – fie ca asta să te ducă neîncetat cu gândul la mine!

Când am început să răsfoiesc cartea, m-am încruntat. Itimad era mama, nu tatăl lui Idris. Era o colecție de poezie romantică, o parte din antichitate, alta mai recentă. Aproape toată m-a făcut să roșesc. Nu mai citisem asemenea cuvinte și nici nu mă puteam imagina dăruind cuiva o astfel de colecție. Dar n-am putut lăsa cartea din mână. Majoritatea poeziilor erau scrise în stil clasic și inundate de pasiune.

O parte din mine se simțea ca un copil confruntat deodată cu realitatea gândurilor unor femei. Cât de tânără m-am simțit, amintindu-mi sărutul cu Idris. Cât de copilărești erau încercările mele stângace de a exprima ceea ce simțeam. Nu mă puteam închipui punând astfel de cuvinte pe hârtie sau trimițându-le cuiva, după cum făcuseră multe dintre aceste femei. Însă cealaltă parte din mine, cea conștientă de capul lui Idris așezat în poala mea, partea

căreia trebuia să-i reamintesc să nu-l atingă de parcă ar fi fost al meu, aceea nu putea închide volumașul.

Când se lasă noaptea, vino să mă vizitezi,

Căci am văzut că noaptea păstrează cel mai bine secretele.

Și alta:

Te chem, fie ca picioarele să te aducă mai repede decât vântul,

Vino și ridică-te peste sânul meu și prinde rădăcini în mine și ară-mă.

Și orice ți s-ar întâmpla cât suntem împreunați,

Nu-mi da drumul până nu m-ai inundat de trei ori.

Am sâsâit surprinsă când Idris mi-a cuprins ceafa cu mâna, provocându-mi un geamăt de uimire. Am lăsat cartea și m-am uitat la el cu ochii căscați, în timp ce mă trăgea în jos, apropiindu-mi fața de a lui. Și-a trecut un deget ușor peste obrazul meu și a zâmbit.

– Roșești, a zis el.

– Căldura, am spus eu.

M-am simțit… mă mai simțisem așa. Pielea îmi era atât de fierbinte, încât părea să mă strângă, inima îmi bătea mai repede, răscolindu-mă straniu între coaste, dându-mi fiori. Îmi simțeam respirația prea rapidă, de parcă aș fi alergat ca să ajung aici. Însă nu mai avusesem la îndemână astfel de cuvinte sau expresii cu care să îmi explic senzațiile. Chiar dacă Idris habar nu avea ce citisem, eram cât se poate de conștientă că și-ar da seama de ceea ce simțeam.

– Amani, a șoptit, ridicându-se.

– Nu tatăl tău i-a dat asta mamei tale, am zis, ferindu-mi privirea. Ci invers.

Când m-am uitat din nou la el, zâmbea larg. Cu părul ciufulit, părea mai băiețandru decât îl văzusem vreodată, căutând parcă să intre în necazuri.

– De asta te-ai înroșit?

– Nu, am zis prea repede. Da.

– Deci?

S-a apropiat din nou.

– Despre ce e cartea?

– Despre nimic.

– Amani, a zis el, de data asta pe un ton mieros.

– Poezie, am răspuns într-un târziu.

Expresia lui a trecut într-o secundă de la confuzie la înțelegere.

– Ah, a zis, sprijinindu-și fruntea de a mea.

– N-ar trebui… am început eu.

– N-am făcut nimic. Nu-mi citești și mie ceva? Nici măcar în kushaila? Poezia trebuie citită cu voce tare.

– Nici dacă viața ta ar depinde de asta, i-am răspuns.

Îi simțeam hohotul de râs vibrându-i în piept sub palma mea și suflându-mi peste obraji. Una din mâinile lui îmi ajunsese pe coaste, iar degetul mare desena mici semicercuri. Nu se mișcase și, când am clipit, genele i-au atins ușor obrajii.

Versurile îmi răsunau obsesiv în cap, îmi stăteau pe vârful limbii. Nu fusesem nicicând cuprinsă de o dorință atât de profundă, ce îmi chinuia palmele. Nu ar fi trebuit – am ridicat mâinile de pe pieptul lui spre obraji, iar cadrul de lemn al canapelei mi-a intrat în spate. Era deasupra mea, cu capul înclinat în așa fel, încât ținea întreaga lume la distanță.

– Amani.

Mâna lui m-a apăsat mai tare pe coaste. Privirea lui mi-a înfiorat până și degetele de la picioare, fierbințeala a pătruns mai adânc, tulburarea a răscolit mai ascuțit în coșul pieptului. Voiam să se termine, voiam să uit poezia sau să-i sting focul cu altceva.

– Spune-mi, a zis. Spune-mi ce vrei.

Am dat din cap, incapabilă să vorbesc. Nu mai simțisem niciodată dorința gâtuindu-mă atât de puternic. Voiam – pe Dihya, voiam totul, ca de obicei. Pielea, palmele, gura – toate erau chinuite de dorință, de nevoia de a mă lipi de Idris cât de mult puteam, de a smulge dorința din el, iar el din mine.

S-a ridicat și a venit lângă mine.

Diferența dintre atingerile de dinainte și cele de azi era lipsa de grabă. Nu uitasem tăișul dorinței răscolindu-mi sângele, iar amintirea nu se estompase.

Însă acum aveam răgaz să descopăr cel mai bun mod de a o încălzi și locul potrivit unde să prindă rădăcini. Am simțit un fior când Idris m-a tras aproape și o fierbințeală care se adâncea în tot corpul. Idris era neschimbat, dar eu eram conștientă într-o mai mare măsură de corpul lui, conștientă de degetul leneș ce îmi desena forme pe braț, de umerii lui lați. Și îl vedeam urmărindu-mă, observând unde îmi rătăcea privirea până să mi-o feresc.

– Tata obișnuia să recite poezie de fiecare dată când mama era supărată pe el, a zis.

S-a tras un pic în spate, lăsând loc între noi.

– Mama obișnuia să-i spună că ar fi mai eficientă dacă ar folosi-o mai cumpătat.

– Era deseori supărată pe el?

Probabil că nu, dacă judecam după zâmbetul lui Idris.

– Nu, a răspuns el. Sau, cel puțin, nu la fel de des pe cât recita versurile lui preferate.

Nu m-am așteptat ca Idris să le recite la rândul său. Îmi țineam mâna lipită de pieptul lui, chiar deasupra inimii, în vreme ce cuvintele s-au revărsat din el, crude și frumoase.

– Credeam că nu vorbești kushaila.

– A fost limba mea maternă până la vârsta de zece ani, Amani, a răspuns el, ridicând privirea spre mine. Am uitat să o vorbesc. În majoritatea zilelor am uitat și cum s-o ascult. Însă îmi amintesc acele versuri. Doar că nu mai știu ce înseamnă.

– Se leagănă, iar perlele îi dansează la gât, pășește, iar brățara de la picior îi brăzdează pielea delicată, am început eu blând. Soarele i-a hrănit frumusețea, deși a umblat acoperită și ascunsă de a sa lumină. Iar obrazul ei pare un talisman, o oglindă spre rai, frumoasă și strălucitoare.

– Cum ai reușit să o traduci atât de repede?

Mi-am coborât privirea.

– Este o poezie de dragoste populară. Asta este doar o parte din ea.

S-a ridicat atât cât să-mi întâlnească ochii. Nu citea în kushaila, de asta eram sigură, nu destul ca să înțeleagă poezia din colecția mamei sale. Nu avea nevoie de asta, m-am gândit. Era suficient să-mi vadă chipul ca să se aplece și să îngăduie focului mocnit să se extindă. Sărutul său a fost blând, întrebător, de parcă m-aș fi putut retrage în orice clipă. Mâinile mi-au rămas nemișcate și, când s-a îndepărtat puțin, am crezut că se va opri.

Și când sunt cu tine…

L-am tras oftând spre mine, cu mâinile pe umerii lui și degetele strânse sub cămașa sa. Nu aveam nevoie de cuvinte. O sută de femei vorbiseră deja pentru mine.

Ce bine dacă soarele n-ar mai răsări și nici luna n-ar mai apune…

M-a străbătut un fior de uimire. Mi-am dat seama că, de fapt, nu cedaserăm niciodată, nu cu adevărat. Fiecare pas, fiecare atingere și răsuflare fuseseră chibzuite, măsurate și ținute în frâu. Nu-mi lăsasem niciodată mâinile să rătăcească pe umerii și pe brațele lui, dar nici nu îl respinsesem și nu îi cerusem nimic. Aici, acum, am făcut-o iar și iar și el a dăruit cât de mult a luat.

Oare Itimad își sedusese soțul în acest fel? Oare îi hrănise sângele cu vorbele femeilor de altădată și îl chemase, știind că lui îi va fi imposibil să-i reziste? Așteptase ea oare ca aerul să se scurgă din plămânii lui, ca lumea să îi pară stranie, ca fiecare atingere să îi ardă pielea, după cum Idris o ardea pe a mea?

Ce bine dacă stelele ar rămâne nemișcate în ceruri…

Îl doream pe Idris, doream senzația lăsată pe gât de atingerea delicată a mâinilor lui pe talia mea. Voiam ca stelele să păstreze acest secret, cum îl păstraseră pe al poetelor, să ne protejeze de cei care voiau să ne despartă. L-am tras în jos după mine și am privit lumina soarelui jucându-i-se în păr, i-am văzut în ochi reflexia spartă a unei fete pline de înflăcărare.

Nu era o viață pe jumătate, m-am gândit eu când m-a sărutat din nou. Eram a lui, iar el al meu – făcuserăm această alegere. Nimic altceva nu păruse mai real de când venisem în Ziyaana. Ne fusese luată orice posibilitate de a alege și

totuși găsiserăm un fel de a ne uni drumurile, independent de dorința stăpânilor noștri.

Și-a lipit fruntea de a mea și a răsuflat adânc. Am închis ochii și mi-am încolăcit mâinile în jurul gâtului său. Afară, lumea mergea înainte, însă deocamdată nu existam decât noi doi și ce simțeam unul pentru celălalt.

– Amani.

Am murmurat ceva în chip de răspuns.

– Nu mă pot căsători cu Maram, a zis el.

Am căscat ochii de uimire și m-am chinuit să mă ridic.

– Ce?

– Te iubesc, a spus.

Bucuria m-a invadat, întrecând surpriza.

– Ce? am zis din nou.

A zâmbit și și-a pus mâinile peste ale mele.

– Te iubesc, a repetat el.

Nu mi-am dat seama cât de larg zâmbeam până când nu s-a apropiat să mă sărute din nou și mi-am simțit buzele încercând, fără a reuși, să își schimbe forma.

– Vreau să fiu al tău și al nimănui altcuiva, a spus el, lipindu-și gura de a mea.

I-am cuprins fața în palme, fiindu-mi teamă să îl cred.

– Serios?

– Da. Serios.

M-am simțit altă persoană când l-am sărutat din nou, ca și cum bucuria și dorința se împletiseră și mă transformaseră. Îl voiam, nu doar pe Idris, voiam totul. Tot ce promiteau acele cuvinte, tot ce voia să îmi dea. O viață în afara locului în care eram captivi. Nu știam cum, dar nu conta în momentul acela. Ne promiseserăm unul altuia și nimeni nu putea distruge acel jurământ.

– Mă iubești? a întrebat el, afundându-mă în perne.

– Da, am șoptit, ca un ecou al promisiunii sale de la început. Da.

32

Palatul era tăcut în miez de noapte. Zgomotele la care m-aș fi așteptat – creaturile deșertului, o familie numeroasă pregătindu-se de culcare – erau în mare parte absente. Se auzeau șuierul vântului, trosnetul focului în salon și foșnetul ușor al hainelor în timp ce mă îmbrăcam. Mi-am pus mantia gri pe umeri și mi-am tras gluga peste păr. Pachetul de date era ascuns bine în faldurile caftanului. Mi-am acoperit fața și am înlemnit când mi-am văzut reflexia în oglindă. Cu greu am recunoscut-o pe fata care privea din umbra glugii. O rebelă. O spioană. Dublura era cât se poate de diferită de fiica fermierului de pe o lună îndepărtată.

Am șovăit în fața ușii lui Idris. Amețeala după-amiezii nu trecuse. Mi-am lipit o mână pe coaste, inundată de o nouă vibrație de bucurie. Ce ar crede dacă ar ști unde mă duc în seara asta? Oare ar fi furios? Oare ar înțelege?

Nu era momentul pentru asta, mi-am zis.

Coridoarele erau la fel de tăcute ca restul palatului, iar felinarele luminau la jumătate. M-am mișcat cât de silențios și rapid am putut și mi-am ținut privirea în pământ. Agentul lui Arinaas nu a îndrăznit să treacă de zidurile palatului, mai ales că se credea că Maram se afla înăuntru. Trebuia să înaintez prin nivelurile cele mai joase ale palatului și să ies prin tunelurile care duc la fântâni. Agentul lui Arinaas avea să mă aștepte la capătul tunelului aflat cel mai spre vest.

Tunelurile erau mai gălăgioase decât palatul în sine, pline de sunetul apei învolburate și de zgomotul sec al găleților ciocnindu-se una de alta în vânt.

În seara aceea era lună plină, iar cerul era senin. Lumina sa desena o cărare clară, dezvăluind intrarea în tunel și pe agentul care mă aștepta. Silueta lui se contura clară. Era îmbrăcat complet în negru și un strat subțire de nisip din deșert îi acoperea turbanul și vălul de pe față.

– *Te vei întoarce, tu, îndoliato*, a zis în kushaila.

– *Îndreaptă-ți picioarele spre citadelă,* am răspuns.

Umerii i s-au destins și și-a dat jos vălul. Pe Dihya, ce tânăr era! Prea tânăr să-și fi primit daanul, prea tânăr să-i dea barba. Paisprezece. Poate cincisprezece ani. Însă fața îi era dură și slabă – suferise. Destul cât să își asume riscul de a deveni un rebel înainte să ajungă la majorat. Destul cât să nu-l fi oprit nimeni.

– Ei bine, a zis, fața ta. Să o vedem.

Rostea cuvintele iute și aspru. Provenea din Ținutul Estic.

Am ieșit din umbra tunelului și mi-am tras vălul. Chipul i s-a albit și gura i s-a subțiat de uimire.

– Am crezut că glumea, a rostit răgușit. Pe Dihya! Ești bucățică ruptă.

– Asta e și ideea, am zis fără să zâmbesc.

Am prins între degete micul pachet de date și l-am scos din faldurile rochiei.

– Pentru asta ai venit. E o listă cu toate depozitele de muniție vathek din Ținutul Estic, precum și cu locațiile bazelor și ale trupelor de asalt.

A ridicat surprins din sprâncene.

– Și nimeni nu știe că ai luat asta?

– Mă pricep să fiu ea, am zis. Deci nu. Nimeni nu știe.

Am dat drumul pachetului de date în palma sa întinsă. Era un lucru atât de mic, dar însemna atât de mult, va ajuta la apărarea atât a rebelilor, cât și a civililor de aici. Mai mult decât prezența lui Idris, mai mult decât orice ar putea face oricare dintre noi în acest moment. Războiul nu va fi câștigat prin sabotarea unui singur bombardament, însă vor fi salvate vieți și speranța nu va pieri. Era un pas, și încă unul de care aveam nevoie disperată.

– Siha, yakhoya! am zis eu, când el a strâns pachetul în mână. Sănătate, frate!

– Baraka, yakhti! a răspuns. Fii binecuvântată, soră!

ZIYAANA, ANDALA

33

– Ia spune, a zis Maram, am avut dreptate?

Am dat drumul fustei și am ridicat privirea. Mă întorsesem în Ziyaana în urmă cu aproape o săptămână, iar Maram mă chemase în camera ei imediat.

Cât fusesem plecată, Mathis o numise, în sfârșit, unică Moștenitoare Imperială a Sistemului Ouamalich și a anexelor sale. Părea fericită – obținuse ce își dorea. Însă erau momente în care o surprindeam mai puțin încântată, de parcă responsabilitatea cântărea prea mult în mintea ei, privirea îi era rătăcită, iar degetele, împletite în lanțul de la pandantivul mamei sale. Poate credeam prea mult în ea, dar o parte din mine se întreba dacă lipsa de seriozitate cu care trata urcarea pe tron avea cauze mai profunde decât cele pe care le afișa în lume. Dacă într-adevăr era mai mult fiica mamei sale decât a tatălui, dar nu își permitea să o arate.

Ceremonia de confirmare avea loc a doua zi – în pripă, am bănuit eu, pentru că regele voia să distragă atenția de la progresele pe care rebelii le făcuseră în Ținutul Estic, unde depozitele de muniție vathek erau atacate și distruse. Maram venise în camera mea cu trei cufere pline de rochii, chipurile, ca să o ajut să aleagă una pentru ceremonie.

– Dreptate în legătură cu ce? am întrebat.

– Despre Banu Salih?

– O să vă surprindă dacă vă spun că nu, Alteță! V-ați înșelat.

Ea a râs.

– Spune-mi!

– Unora le e frică de dumneavoastră – celor de aceeași vârstă. Însă bătrânii… cu toții vă jelesc.

– Nu-mi dădusem seama că am murit, a replicat ea cu o sprânceană ridicată.

– Dumneavoastră… am început, după care m-am oprit.

Am uitat prea des limitele pe care nu le puteam trece. Prea des am căzut în capcana de a-mi închipui că eu și Maram eram egale.

– Îmi place că îți dai seama când ești pe punctul de a deveni extrem de obraznică, a zis ea tărăgănat. Puțini oameni au o astfel de calitate. Te rog, continuă.

– Semănați cu mama dumneavoastră. Cred că sunt triști că nu îi prețuiți. Familia e importantă, mai ales pentru un trib pe cale de dispariție, ca al lor.

Nu se uita la mine.

– S-ar fi putut gândi la asta înainte să încerce să mă uzurpe, când eram copilă.

În pofida tonului dur, acum avea degetele încleștate pe talisman.

Voiam să-i spun că nimeni nu o învinuia pentru ocupație, Exterminare sau oricare dintre ticăloșiile tatălui ei. Nimeni nu îl vedea pe Mathis când se uita la ea – până când nu se purta ca el. Însă nu aveam cum s-o fac, nu aveam cum să fiu sigură. Și probabil, mai presus de toate, ea nu ar avea încredere într-o fată de la țară, de pe o lună izolată. Chiar dacă era dublura sa.

Maram mă privea cu interes și ceva confuzie.

– Mă faci să cred că s-ar fi putut să-mi placă să am o soră geamănă, a zis ea, adunându-și părul într-o coadă. O soră adevărată; o prietenă, nu o rivală.

M-am trezit zâmbind la acest gând.

– Cred că v-ați fi descurcat mai bine cu o soră mai mare.

A ridicat o sprânceană.

– Ce te face să spui asta?

– Frații mai mari îi protejează pe cei mai mici. Sau, cel puțin, așa fac cei buni.

Mă așteptam ca Maram să pufnească, dar a rămas pe gânduri, uitându-se pur și simplu la reflexia noastră.

– Poate, a zis într-un târziu.

Pandantivul a răsărit, strâns în palma sa.

– Uneori… uneori mă gândesc la mama. Știu că oamenii cred – în fine, nu știu ce cred. Însă am iubit-o, iar moartea ei… Nu am iertat-o niciodată pentru

asta. Sunt zile în care mă gândesc…

A închis ochii.

– Sunt zile în care mă gândesc la faptul că nu mă va ierta niciodată pentru ce am făcut. Pentru că i-am privit pe alții făcând anumite lucruri.

A deschis din nou ochii și a scuturat din cap, parcă revenindu-și dintr-un vis.

– Nu știu de ce îți spun asta.

I-am zâmbit timid.

– Nici eu.

S-a uitat la mine fix, de parcă privindu-mă ar fi putut ghici nu știu ce secret.

– Spune-mi ce să fac, a șoptit.

Am încremenit.

– Ce?

– Spune-mi, a zis ea cu ochii căscați, cum să… cum pot…? Cum conduc niște oameni care mă urăsc? Cum – cum pot fi regina pe care tata și-o dorește, știind că mama se răsucește în mormânt la acest gând?

– Nu suntem responsabili de cruzimile pe care stăpânitorii le săvârșesc în numele nostru.

– Eu sunt un pic responsabilă.

– Dar ce puteți face acum în legătură cu asta?

A privit în altă parte, cu maxilarele încleștate de durere și de furie. Am șovăit până să îi iau mâna într-a mea.

– Trebuie să vă gândiți la zilele și la anii ce vor urma ca la o tablă de șatranj. Dacă doriți să fiți de ajutor, nu există altă cale.

A dat din cap.

– Îmi pare rău, a zis ea.

– Rău?

– Pentru… cum am început. Nimic din ce fac nu va schimba ce am făcut. Dar…

– Surorile se ceartă uneori.

A dat drumul unui hohot de râs.

– Surorile nu se aruncă una pe alta la păsări răpitoare să fie sfâșiate.

– N-ați citit destule basme kushaila, dacă sunteți de această părere.

Pe față i-a apărut un zâmbet slab, dar sincer.

– Tu… chiar mă vezi în felul ăsta? Ca pe sora ta?

Nu se uita la mine, ci la mâna cu care strângea și slăbea pandantivul mamei ei.

– Sunt cea mai mică dintre frații mei, am zis într-un târziu. Frații mei mai mari au avut mereu grijă de mine. Iar acum – acum voi încerca să am grijă de dumneavoastră.

A căscat ușor ochii. S-a aplecat și și-a lipit scurt buzele de obrajii mei, după care și-a tras gluga pe cap și vălul peste față.

Am rămas pe gânduri, urmărind-o cum se îndepărta, cât se poate de conștientă că data viitoare când o voi vedea va fi aproape regină.

Am petrecut restul serii cufundată în gânduri, ghemuită lângă fereastra mea. Avusesem dreptate în legătură cu Maram, despre ce voia și de ce îi era teamă. Voia să fie o regină bună, însă vathi își făcuseră treaba și se temea să facă pașii corecți. Avea nevoie doar de ajutor.

Comunicatorul lipit de talisman a scos un sunet scurt și ascuțit, dureros de tare în tăcerea camerei. Am tresărit, confuză pentru o clipă, până să îmi dau seama că zgomotul venea de la talismanul meu. Degetele îmi tremurau când am dezlipit comunicatorul și l-am așezat după ureche. Aveam o regulă – doar eu trebuia să îi contactez, niciodată invers. Dacă apăreau la întâmplare astfel de sunete, aș fi fost descoperită repede.

– Da? am zis cu voce răgușită.

Prin comunicator s-a auzit o răsuflare iute, aproape ușurată.

– Slavă Dihyei! a zis Arinaas. Mi-a fost teamă că nu te vom prinde la timp.

Neliniștea m-a împuns în gât ca un ghimpe.

– La timp pentru ce?

– Am trimis un agent în Walili să participe la ceremonia de confirmare, a zis ea. Este cel mai bun țintaș al nostru, iar treaba lui este să o ucidă pe Maram. Mathis va fi probabil prezent și omul nostru a fost instruit să îl omoare primul, dacă are ocazia, desigur.

Neliniștea s-a transformat în panică. Degetele mi-au amorțit și răsuflarea mi s-a tăiat. Să o omoare pe Maram? Nu – nu când în sfârșit părea că ar putea fi convinsă să fie o adevărată regină andalană. Nu când era posibil să salvăm vieți și să evităm vărsarea de sânge.

– Nu puteți!

– Ăsta e un război, Amani, a zis Arinaas pe un ton dur. Putem și o vom face.

– Nu, am zis eu, cu mintea fierbându-mi. Nu Maram va fi mâine la ceremonie. Ci eu.

Arinaas a inspirat adânc.

– Retrage-te, Amani. Înțelegi?

– Retrage-ți asasinul!

– Nu ești prințesă ca să-mi comanzi mie, a răbufnit. Și s-ar putea să nu pot. Vine din Ținutul Estic. Mesajul s-ar putea să nu ajungă la timp.

– Te rog, Arinaas, am zis blând.

Am auzit-o trăgând aer în piept.

– Dihya să ne ajute!

34

Mi-am început dimineața cu un singur gând: nu puteam trăi având mâinile pătate de sângele lui Maram. Era o fată crudă, care fusese crescută printre rude și mai crude, dar voia să facă ceea ce e drept. Era capabilă de asta, mai mult decât oricare dintre vathi. Iar dacă rebelii reușeau să o omoare – chiar dacă îl omorau și pe Mathis – trebuiau apoi să se confrunte cu Galene, care îi ura pe andalani la fel de neîntemeiat ca și Mathis.

M-am îmbrăcat repede, agitată, disperată să găsesc o cale de scăpare. Știam că singura ieșire era să fac ce îi spusesem lui Arinaas că voi face. Mersesem la cacealma, însă posibilitatea ca Arinaas să nu-și poată retrage asasinul mă măcina. Va trebui să o înlocuiesc pe Maram și să sper că-i pot transmite la timp un semnal asasinului. Și puteam face asta doar dacă o convingeam pe Maram să mă lase. Am chemat un droid să mă ducă la ea.

Maram era singură în cameră, stând în garderobă și studiindu-se. Mâinile îi tremurau nervos pe deasupra faldurilor fustei, însă și le-a întins, parcă impunându-și să se liniștească. Când mi-a văzut reflexia în oglindă, a căscat ochii de uimire.

– Ce cauți aici?

M-am străduit să zâmbesc.

– Nu sunteți singura care se plictisește, am zis. Și m-am gândit că doriți ajutor la îmbrăcat.

Ideea a părut să-i aducă ușurare.

– Da, te rog, a zis. Nu mă pot hotărî între trei rochii.

Am intrat repede în ritualul nostru. Ea tolănită pe divan, iar eu scoțând pe rând rochiile și arătându-i cum îmi veneau. S-a liniștit, însă doar puțin. În pofida tăcerii sale, i se ghiceau surescitarea și anxietatea.

– Alteță?

– Ce?

– Preferați să merg în locul dumneavoastră?

A ridicat brusc ochii din cutia cu bijuterii prin care cotrobăia.

– Cum?

– Aș putea să merg în locul dumneavoastră, am repetat.

A clătinat din cap.

– Nu. Trebuie să fiu eu de data asta. Este ceremonia mea de confirmare a moștenirii.

Nu m-am așezat lângă ea, cum aș fi vrut. Însă mi-am lăsat capul într-o parte.

– Păreți neliniștită. Și mă aflu aici pentru un scop.

A dat drumul unui hohot de râs neîncrezător.

– Te oferi să intri din nou în bătaia focului pentru mine?

Asta făceam, m-am minunat eu. Cât de mult s-a schimbat relația noastră în decurs de câteva luni! De data asta chiar m-am așezat lângă ea.

– Surorile mai mari le protejează pe cele mai mici, am zis. Ați uitat?

Și-a mușcat marginea degetului mare, îngrijorată și gânditoare.

– Bine, a zis blând, punându-și mâna peste a mea. Mulțumesc, Amani. Eu… îți mulțumesc.

Am înclinat din nou capul într-o parte și am răsuflat ușurată. O problemă rezolvată. Acum trebuia să-mi dau seama cum să-i transmit asasinului să nu mă ucidă.

Eram obișnuită cu greutatea rochiilor și a bijuteriilor lui Maram, însă pentru prima dată urma să port coroana. O observasem așezată pe o pernă din catifea. Ceea ce trebuia să port azi în fața a sute, dacă nu mii de andalani pe picior de revoltă era vechea coroană andalană, care ultima oară stătuse pe capul mamei lui Maram, Najat.

Era frumoasă – o tesleet aurie cu aripile întinse formând un cerc larg, cu pieptul dintr-o enormă nestemată verde. Părea imposibil de grea. Majoritatea oamenilor presupuneau acum că zburătoarea de pe coroana regală era rocul, pasărea vathek de vânătoare. Însă tesleet s-a aflat pe sigiliul regal Ziyad cu secole înainte ca vathi să vină în lumea noastră.

Maram nu mi-a zis nimic. Stăteam amândouă tăcute, cu coroana între noi. Am îngenuncheat în tăcere și am așteptat să-mi pună coroana pe cap.

Dihya să mă apere! mi-am spus.

Nadine m-a condus spre capătul de nord al palatului. Aerul părea greu, de parcă cineva aprinsese prea multe ierburi parfumate ca să mascheze ceva mult mai rău. Cu cât înaintam spre nord, se auzea un murmur crescător, care mi-a amintit de poveștile pe care mama mi le spusese despre Ziyaana. Toată lumea vorbea despre ea ca și cum era o ființă vie, înfometată, așteptându-i pe cei care treceau pe sub umbra sa, pentru a-i devora. În vremurile de demult, probabil nu era atât de dornică de sânge. Însă acum storcea fiecare picătură, măcina fiecare os. Când cele două uși mari s-au dat în lături, murmurul Ziyaanei s-a transformat într-un răget.

Nu știam dacă această parte din Ziyaana data dinaintea venirii conducătorilor noștri vathek. Era un zid plin de balcoane, făcut în așa fel încât să putem privi spre Walili, iar acesta – în sus spre noi. Era plin până la refuz, toți curtenii și servitorii mișcându-se în cerc, lipiți de grilaj. Un aer fierbinte și sufocant a dat buzna înăuntru.

Mii de oameni se adunaseră în afara Ziyaanei. Erau îngrămădiți în ziduri, înghesuiți pe alei, atârnați de acoperișuri. Aduși aici prin ordin regal, erau agitați, așteptând să înceapă ceremonia, așteptând să li se dea drumul să plece acasă. Două tronuri excesiv împodobite îi așteptau pe Mathis și pe Maram; erau făcute din lemn închis la culoare, împletit cu fire de metal negru. Spătarul fiecăruia era sculptat în stilul ornamental vathek, baroc și floral, aurit și strălucitor în lumina soarelui. O goarnă a început să sune de parcă ne așteptase și mi-am dezlipit privirea de pe tron. Regele era deja așezat, flancat de o pereche de droizi. În lumina soarelui, am văzut strălucirea scutului pe care îl ridicaseră în jurul lui. Presupun că supraviețuise în cuibul său de vipere, fiind mereu pregătit. Îmi închipuiam că asta i-ar prinde bine aici.

Îi păsa atât de puțin de Maram, încât eu nu aveam niciuna dintre măsurile sale de protecție – sau dublura ei nu avea nevoie? Știam ce fel de om era Mathis

și tot eram uimită de nepăsarea, de lipsa lui de scrupule față de propriul copil și de cei din jurul său.

Mi-a întâlnit privirea, dar n-a zâmbit. Nu eram sigură dacă voiam să îmi zâmbească – mi-am amintit cum mi-a dat aprobarea la ședința de consiliu și mi-am stăpânit un fior. Nu părea să fie deloc mândru de succesul fiicei sale sau de ascensiunea ei la tron. Oare Mathis o iubea pe Maram? Oare își iubea vreunul dintre copii? mă întrebam eu.

În aer pluteau câteva ecrane, ca nimeni să nu rateze ceremonia. Un droid mi-a înmânat o sabie mare, învelită. Aparținuse tatălui lui Mathis înainte ca acesta să-l omoare și era simbolul imperiului său. Am înălțat-o, cu mânerul într-o mână și latul sabiei acoperite, în cealaltă.

– Cu Voia Camerei Vathek a Lorzilor, a recitat un ministru în vathekaar, cu voce puternică.

Am început să merg.

– Și prin Voia Cuvenită Regelui, Lordul Mathis, Cuceritorul Stelelor…

Un fior mi-a trecut pe șira spinării. Ceremonia era difuzată nu doar în Andala, ci în toate colțurile imperiului vathek. Ochii întregii lumi erau asupra mea, andalani și vathek deopotrivă. Și dacă Arinaas nu reușise să dea de agentul ei, doi dintre acei ochi erau ai asasinului.

– Potrivit legilor noastre fundamentale, pe această cale o declarăm pe Maramvak Mathis Urmașă a Ținutului, Unică Moștenitoare a Sistemului Ouamalich și a anexelor sale, viitoare regină peste Andala, Gibra și Cadiz, protectoare a Qilbir, Verdan și Shelifa.

Am îngenuncheat la picioarele lui Mathis, ținând în continuare sabia vathek în aer, și am plecat ochii. Ministrul mi-a luat coroana andalană de pe cap. O clipă mai târziu, mi-a fost așezată pe păr o altă coroană, vathek și făcută din excelsior, bătută cu sute de pietre scoase din minele din Shelifa.

– Îngenunchează! a strigat ministrul. În numele reginei!

Sunetul a o sută de mii de oameni îngenunchind în același timp a răsunat prin aer.

– În numele reginei!

Ceremonia se terminase. Tot ce-mi rămăsese de făcut era să mă ridic și să mă așez pe tron, lângă Mathis. Dacă asasinul urma să lovească, avea să o facă acum, cât aveam să fiu direct în fața publicului andalan. În ciuda fricii, mâinile îmi erau surprinzător de liniștite când m-am ridicat în picioare și m-am întors cu fața spre mulțime.

Apoi s-a auzit un țipăt.

Sunetul m-a făcut să tresar, deși nu-mi dădeam seama de unde venise și am privit mulțimea mișcându-se ca o mare furioasă. S-a auzit încă un țipăt, iar mulțimea a năvălit înainte, către balcon – către mine.

Cu toate că știusem că acest moment va veni, am înlemnit de frică, în timp ce ei mișunau în toate direcțiile, dărâmând barierele care îi separau de spectatorii vathek și funiile care trebuia să îi țină în rând.

Una dintre gărzi s-a repezit și l-a izbit cu bastonul în față pe un bărbat andalan îngrozit. Apoi pe încă unul și încă unul – a izbucnit haosul, țipetele răsunau pe deasupra tropăitului de picioare grăbite.

Una dintre gărzi s-a prăbușit în fața mea. M-am holbat la el pentru o clipă, confuză, și am urmărit cum pe piept i se întindea o pată roșie. Când am ridicat privirea, am văzut un băiat, la câțiva pași de mine, țintindu-mă cu o armă tremurândă. Nu avea daan, iar ochii ce mă priveau erau luminoși și neînfricați.

Dihya, m-am gândit. Era băiatul din Ținut.

M-am aruncat la pământ când a tras de două ori și ceva a explodat în spatele meu. Lovise tronul unde ar fi trebuit să stau. Acolo unde fusese un rotocol aurit acum era un crater. Regele fusese deja luat de acolo de către Gardă și droizi.

M-am uitat în sus, la băiatul care înainta spre mine. Nici măcar nu-i aflasem numele. Vorbiserăm doar despre ce era de făcut. Era un rebel călit în foc – oare ce l-ar putea face să se oprească?

– Siha, yakhoya, am rostit, tare cât să mă audă doar el.

Sănătate, frate!

A înlemnit, cu ochii căscați de uimire, cu arma încă țintită spre pieptul meu. Era destul de aproape cât să mă atingă. Era răgazul de care Garda avea nevoie.

Un detașament a apărut și l-a trântit la pământ.

Nu, m-am gândit eu, dar era prea târziu. Îl oprisem, dar acum…

– Trebuie să plecăm! a zis Nadine din spatele meu, iar când m-am întors, am văzut-o urcând în fugă scările. Acum!

M-a smuls de lângă trăgător, iar eu am încercat să-mi amintesc de ce făceam asta: pentru Maram. Să salvez viața ei și pe a mea. Nu puteam să renunț chiar acum la tot, însă nu eram doar dublura ei; nu de asta îmi păsa cel mai mult. Eram o rebelă și îl condamnasem pe unul de-ai mei la închisoare sau chiar mai rău. A răsunat o a treia împușcătură și un colț din tronul lui Maram s-a făcut fărâme, împroșcând în jurul nostru cu pietre și praf. M-am ferit și m-am lăsat pe mâna lui Nadine, permițându-i, în sfârșit, să mă ducă de acolo.

M-am întors la auzul unui țipăt animalic de durere, chiar în spatele meu. Gărzile îl târau pe țintaș sus, pe platformă. El se lupta, lovind cu picioarele și zbătându-se.

Nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani. Îmi amintea prea mult de băieții din satul meu, de frații mei când erau mici, cu fața mânjită de praf și obrajii supți de foame. Nici măcar nu avea daan, m-am gândit din nou. Dacă ar fi fost Maram, oare ar fi scăpat și s-ar fi întors la familia lui? Oare conta asta? Am avut de ales între el și Maram. Viața lui sau a ei și o alesesem pe a ei.

O alesesem pe ea.

– Maram, a zis Nadine zorindu-mă spre trepte, dar m-am împotrivit.

Garda l-a pus pe băiat în genunchi și mi-am dat seama ce voiau să facă. Avea mâinile la spate și chipul dur lipit de podea. Garda a scos o armă de la șold și a îndreptat-o spre ceafa lui. Știusem, făcusem asta și totuși panica vuia în mine, la fel de tare ca zgomotul de armă ce încă îmi țiuia în urechi. Inima îmi bătea atât de tare, încât îmi simțeam sângele clocotind în vene și, fără să mă gândesc prea mult, m-am smucit în brațele lui Nadine și m-am așezat între băiat și Gardă.

Știam că nimeni nu mă vedea pe mine, oricine aș fi fost acum, ci pe Maram. Și nu o puteau răni. Fusese numită urmașă a ținutului, viitoare regină. Îngenunchează cu toții și priveau.

– Alteța… Alteța Voastră, a îngăimat Garda. Ce faceți?

– Nu îl puteți ucide! am zis.

– Dar Alteță…

– Încercați să declanșați o revoltă? am întrebat.

Vocea nu mi-a tremurat și am reușit, cumva, să scot din mine cea mai dură parte a lui Maram. Distantă și arogantă, cu bărbia ridicată și o atitudine calmă. Mi-am amintit prea bine care era prețul opoziției față de vathi și al interesele lor. Însă azi eram una dintre ei. Îi conduceam.

– E doar un băiat. Gândește-te ce s-ar întâmpla dacă îl omorâți aici!

A ezitat, apoi, spre ușurarea mea, a băgat înapoi arma și le-a făcut semn altor două gărzi.

– Luați-l! a zis el, chiar când Nadine m-a prins de braț și m-a tras de pe scenă.

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost viitorul tron al lui Maram făcut bucăți, frumusețea sa găurită asistând ca un martor bizar, în timp ce Garda îl împingea pe băiat într-un vehicul spre a-l duce la închisoare.

35

Un droid m-a dus în aviariul cu boltă de sticlă, unde primisem unele dintre primele lecții în Ziyaana. Cuibărit în copacii de deasupra, stătea rocul cu penele umflate, cântând încetișor de unul singur. Am fost condusă dincolo de locurile pe care le știam, într-un pavilion plin de vegetație. Acolo se afla Maram, singură, înfășurată într-un caftan negru sobru, fără niciun accesoriu, cu excepția sigiliului regal pe care mă rugase să i-l descifrez, ce îi atârna la gât.

Nu a ridicat privirea când am sosit și nici când m-am lăsat în genunchi. Am rămas nemișcate mult timp, stăpână și servitoare, viitoare regină și actuală supusă.

– Spune-mi, a zis într-un târziu, cu voce plată, că ai avut doar ghinionul să mă înlocuiești azi. Spune-mi că nu știai dinainte de atentatul la viața mea.

Am ridicat privirea din podea chiar când ea și-a luat ochii de la fântână. Știam ce avea să vadă pe chipul meu: durere, pierdere, dar mai ales adevărul. Puteam să neg oricât, Maram nu avea să mă creadă. Își trăise viața cu teama că sora ei o va uzurpa, iar acum eu făcusem – sau părusem să fac – exact la fel.

M-am ridicat încet în picioare.

– N-am vrut niciodată… am început eu.

– Să-mi faci rău? a pufnit ea. Nu minți! E sub demnitatea ta. Asta a făcut toată lumea, întreaga mea viață. M-au mințit, m-au folosit pentru propriile scopuri. Până când…

S-a oprit și m-a privit, furioasă că lăsase să-i scape ultimele cuvinte. Mâinile îi tremurau, strânse în faldurile rochiei, cu pumnii albi de mânie.

Nu era furioasă că cineva încercase să o omoare, mi-am dat eu seama cu surprindere. Ci pentru că eu știusem, că nu îi mărturisesem, că o manipulasem. Era furioasă pe tot ce presupunea asta. Îi câștigasem încrederea, mă

împrietenisem cu ea, glumisem cu ea și gătisem pentru ea. Mă oferisem să-i țin locul la întâlniri și să o sfătuiesc atunci când era tristă și confuză.

Dar totul fusese o minciună. În ochii săi, eram un șarpe ce i se furișase în inimă și apoi o atacase când avea garda jos.

– Eu… am început cu vocea frântă.

A scuturat din cap și și-a încleștat maxilarele, de parcă asta ar fi scăpat-o de ezitare.

– Vă rog, lăsați-mă să vă explic! am încercat din nou.

– Nimic din ce spui nu va putea repara asta, a zis. Nimic! Ai demonstrat că ești ca toți ceilalți din jurul meu.

M-am ferit când a vorbit. Complotasem împotriva ei de la început, știind că orice succes de-ale mele – de-ale rebelilor – se va încheia cu eșecul ei. Încă de la început, scopul nostru fusese să o dezmoștenim, să îi distrugem pe vathi, să îi gonim din sistemul nostru. Conta oare că opinia mea se schimbase, chiar dacă doar în legătură cu Maram? Că îmi păsa cu adevărat de ea, că o vedeam ca pe o soră? Că îmi riscasem viața pentru a ei? Avea să conteze pentru ea ceva din toate astea?

Ar fi trebuit. Nu-i așa?

M-am întins spre ea și am văzut cum se ferea de mine, la fel cum făcusem și eu.

– Orice ai crede, am zis într-un târziu, am fost sinceră.

– O viperă nu e niciodată sinceră! mi-a aruncat ea.

Durerea s-a aprins în mine și m-am dat înapoi, cu pumnii încleștați în fustă, o oglindă aproape perfectă a ei.

– Te rog, Maram, am încercat din nou. Te-am înlocuit și mi-am riscat viața pentru tine. Știi asta.

Am privit-o cum reflecta la asta. Știa că aveam dreptate – orice altceva ar putea crede despre mine, orice fusese înainte, azi o protejasem ca o soră. Voia la fel de puțin ca mine să se întoarcă la starea de lucruri dinainte și, dacă aș reuși să o fac să vadă…

– Alteță, v-am spus să nu vorbiți cu ea în absența unei gărzi, a zis Nadine, intrând grăbită în grădină.

Și-a pus o mână palidă și plină de inele pe umărul lui Maram.

– A salvat un rebel, o persoană angajată să vă ucidă. Andalanii – și mai ales ea – sunt haini până în măduva oaselor. Ce s-ar fi întâmplat dacă vă ataca?

Știam că din cauza oboselii și a groazei prelungite mi se părea că mâna de pe umărul lui Maram era amenințătoare, de parcă în orice moment degetele ar fi putut să se strângă în jurul gâtului ei. Cu ochii căscați, aproape ficși, Maram a ridicat privirea spre intendentă.

Te rog, m-am gândit eu, *înțelege cine este vipera.*

Puțin câte puțin, ezitarea a dispărut de pe fața ei, uimirea și groaza au fost blocate. Zâmbetul lui Nadine s-a lărgit ușor, a devenit un pic mai tăios. Am privit cum Maram își închidea sistematic inima, cum fața i s-a netezit și s-a transformat în piatră. Când s-a uitat la mine, fata pe care ajunsesem să o cunosc și să o îndrăgesc dispăruse. În locul ei se afla urmașa imperială pe care o întâlnisem cu luni în urmă, rigidă, furioasă și izolată.

– S-a purtat cum eu n-aș fi făcut-o niciodată, a zis Maram fără să se uite la mine.

Mi-am ținut respirația, îngrozită de ce ar putea spune în continuare. Până acum, Nadine nu știa decât ce văzuse la încoronare. Îi va împărtăși oare Maram tot ce știa? Îi va spune că eram o rebelă?

– Închide-o în camera ei. Nu are voie să părăsească acea aripă. Niciodată, a zis ea, întorcându-mi spatele. Și pedepsește-o cum crezi de cuviință!

Nadine a înclinat capul.

– Slujesc după voința și dorința Alteței Voastre!

– Maram! am strigat, dar ea deja se îndepărta.

Când le-a făcut semn droizilor săi, zâmbetul lui Nadine s-a transformat în ceva mai putred. Am fost forțată să îngenunchez din nou, cu mâinile la spate. Maram dispăruse în vegetația pavilionului. Îmi neglijasem datoria față de rebeli pentru a *o salva* – cum putea să nu vadă asta? Indiferent cui i-aș fi fost loială, o protejasem.

– Te rog! am încercat pentru a doua oară. Maram!

Însă strigătele mele au fost înghițite de frunziș și întrerupte de țipătul rocului, care și-a luat zborul.

Înapoi în cameră, m-am plimbat în sus și-n jos până la epuizare, așteptând ca Nadine să se întoarcă și să pună în practică pedeapsa pe care o „considera potrivită". Mă rodea teama de cum și-ar prelungi tortura. Oare va aduce din nou rocul în curte? Sau voi fi supusă la vreo nouă formă de pedeapsă vathek pe care nu mi-o imaginasem? Supraviețuisem focurilor primei mele săptămâni în Ziyaana. Știam că aveam tăria de a supraviețui la aproape orice. Și totuși, îmi era teamă și nu puteam face nimic să mi-o potolesc. Am găsit poezia pe care mi-o dăruise Husnain în noaptea majoratului, însă nici măcar evocările sale despre pace și rezistență nu mi-au putut aduce liniște în inimă. Orice platitudine suna găunos.

Cum de dădusem greș în asemenea măsură? Condamnasem un rebel la moarte. Pierdusem încrederea lui Maram. Probabil sortisem eșecului rebeliunea.

În cele din urmă, m-am așezat și am adormit. Salonul era întunecat când m-am trezit tresărind și am găsit-o pe Nadine lângă mine. Arăta ca o fantomă, cu părul ei argintiu strălucind în întuneric și rochia sa neagră topindu-se în umbră. Era la fel de impasibilă ca întotdeauna și nu mi-am putut stăpâni valul de teamă care s-a răspândit în mine, fierbinte și grețos.

– Ridică-te, fato! a zis ea.

Vocea sa a despicat aerul ca un bici.

– Care a fost singurul ordin pe care ți l-am dat când ai sosit?

– Să fiu Maram, am răspuns gâtuit.

– E ceva în sângele vostru care îi face pe toți andalanii atât de tâmpiți? a șuierat Nadine.

Fără să mă pot controla, m-am ferit de ea.

– Uită-te la mine când îți vorbesc! a zis.

Când mi-am ridicat privirea spre ea, avea fața schimonosită într-un rânjet. Însă ochii erau cei care mă îngrozeau, duri și calculați, la fel de tăioși cum

fuseseră în noaptea în care ne-am cunoscut. Mă obișnuisem să îi văd aprobarea, nu ura totală care le stătea vathilor în obicei. A scot un sunet din gât, parcă dezgustată, și mi-a aruncat o pelerină.

Cunoscusem pe propria piele ura lui Nadine, care mi se părea ceva mult mai rău. Răpirea mea fusese mâna ei. Toate acțiunile sale izvorau nu din circumstanțele în care se născuse și din cum fusese crescută, ca la Maram, ci doar din credința că era mai bună decât mine. Nu avea niciun motiv să mă urască – nu îi făcusem nimic. Și, cu toate acestea, în timp ce apucam pelerina cu mâini tremurânde, simțeam cum repulsia se revărsa din ea în valuri.

– Pune-ți aia pe tine și urmează-mă!

Coridoarele erau goale la ora aceea din noapte, luminate de sfeșnice pâlpâitoare. Fiecare umbră părea să ascundă o fantomă și nu doar o dată mi-am imaginat o față stranie și pală dispărând după colț chiar în fața noastră. Nadine n-a reacționat nicio clipă, însă eu mi-am înfășurat pelerina mai strâns, iar respirația mi s-a întețit în spatele vălului. Droizii aliniați pe coridoare ca niște cadavre s-au trezit la auzul pașilor noștri. Ochii li s-au rotit, căscându-se pentru a se adapta la puțina lumină pe care o împrăștiam, iar capetele li s-au mișcat, urmărindu-ne cum treceam pe lângă ei.

Am coborât împreună în rotonda subterană și am intrat apoi într-o cameră întunecată și goală, cu un ecran enorm în capătul celălalt. Pentru o clipă, nu mi-a venit să cred. Mama mă privea, cu fața întinsă pe un holoecran, mai mare decât în realitate, dar ochii, ridurile, expresia aspră a gurii erau aceleași. Nu-i văzusem chipul de luni întregi, iar imaginea ei aproape că m-a făcut să izbucnesc în lacrimi.

Inima mi-a sărit din piept și am pășit înainte, cu o mână întinsă.

– Asta, a zis Nadine, este o transmisie în timp real.

Apoi cadrul s-a lărgit.

Mama, tata și cei doi frați.

Husnain, m-am gândit eu. Viu și nevătămat după noaptea din fortăreață. Bucuria s-a dus la fel de repede cum a venit.

Toți patru erau în genunchi, cu Garda Imperială în spatele lor. Ambii frați fuseseră bătuți peste față – Aziz avea buza spartă, Husnain – o tăietură la sprânceană și un ochi umflat și închis.

Mă sufocam. Mă întrebasem ce nouă formă de pedeapsă va concepe Nadine pentru mine. Însă nu era nevoie să gândească o metodă nouă, când una deja încercată ar funcționa la fel de bine. Ia familia unui disident și fă-i rău până când acesta cedează sau familia moare. Nu conta ordinea. Nu mă puteam mișca din locul meu.

– Mi-e silă să te lovesc. Mi-e teamă că nu m-aș mai opri și apoi rănile ar fi ireparabile, a zis Nadine din spatele meu. Dar n-am nevoie de o familie de pe o lună izolată care abia poate produce suficient pentru a rămâne în viață. O familie pe care tu totuși o iubești și o prețuiești.

Nu mi-am putut lua ochii de la imaginea de pe ecran. Visasem la ei, mă rugasem pentru ei, dar nu-mi imaginasem că îi voi revedea așa.

– Femeia, a zis Nadine, după o clipă de tăcere.

Una dintre Gărzi s-a mișcat pe ecran și a lovit-o în ceafă cu patul armei. Mama n-a scos niciun sunet, deși fața i s-a strâmbat într-o grimasă. Am țipat și m-am repezit cu mâna întinsă, de parcă aș fi putut s-o prind.

– Fratele cel mic, a zis Nadine.

Uitasem cea mai importantă lecție pe care o învățasem în Ziyaana: frica n-avea sfârșit. Nu puteai deveni suficient de dur încât să scapi de ea. M-a cuprins groaza când una dintre Gărzi a scos un cuțit. Pământul părea să se clatine sub mine. Era o imagine ieșită direct din coșmarurile mele, cu mult mai rău decât ce fusese înainte. Husnain.

– Te rog! am strigat.

Mă uram în acea clipă. Îmi uram vocea, îmi uram tremuratul, uram că încă puteam fi victima cruzimii lui Nadine, chiar și după tot ce îndurasem.

– Orice dorești…

Buzele i s-au arcuit.

– Știi ce vreau, fato.

Cuțitul apăsa pe gâtul fratelui meu.

– Nu voi mai face niciodată așa ceva! am zis eu înnebunită, în timp ce cuțitul apăsa și o picătură de sânge se ivise pe pielea lui Husnain.

– Știu, cunosc prețul. Niciodată! Jur!

Cuțitul continua să apese, iar inima îmi bătea nebunește, sufocându-mă.

– Te rog! Jur pe viața fratelui meu!

– Dați-i drumul! a zis ea disprețuitor, iar cuțitul s-a îndepărtat de gâtul fratelui meu.

M-am prăbușit în genunchi, respirând greu. Fratele meu nu mă putea vedea. Nimeni din familia mea nu putea. Însă când Garda s-a îndepărtat, mama a scos un sunet gâtuit, la fel și eu. M-am întins spre ecran. Mâinile îmi tremurau.

Nadine mi-a dat roată și m-a apucat de bărbie.

– Ține minte, a zis tăios, cu ce te am la mână. Familia ta e numeroasă și există multe, multe feluri de a produce durere. Înțelegi?

– Da, am zis cu glas pierit. Da, doamnă.

Mi-a dat drumul cu un murmur de dezgust.

– Poți rămâne aici până când voi avea chef să te privesc din nou.

După o clipă, am auzit ușa închizându-se cu un geamăt.

În cameră nu era nicio fereastră, n-aveam ce să privesc în afara ecranului din fața mea. Chiar când m-am obișnuit cu groaza ultimei imagini înghețate a familiei mele, totul a început din nou – mi-am dat seama că era o înregistrare. O reluau pentru ca eu să o privesc iar și iar. Am măsurat timpul, luându-mă după începutul înregistrării – familia mea, așezată la cină. Ușa pusă la pământ. Aziz și apoi mama, loviți. Nu puteam uita sunetele. Nu puteam respira când le auzeam. Iar și iar, sunetul cărnii lovite și apoi o voce țipând. Toate se amestecau.

Până la urmă, erau în viață. Până la urmă, Garda a ieșit și mama s-a ridicat clătinându-se și a strigat.

– Unde este? a zis și a apucat-o de braț pe una dintre Gărzi. Unde este fiica mea?

A fost lovită o ultimă oară, atât de tare încât a căzut într-o parte, iar umărul i s-a izbit de podea, cu un trosnet. Familia mea a fost lăsată să-și îngrijească

rănile, cu mai multe întrebări fără răspuns și noi temeri la care să se gândească în întuneric.

Fiecare familie trăia sub amenințarea constantă a vathilor. Dar acum, părinții mei se temeau și de vathi și de ceea ce îmi făceau aceștia mie. Oare ce făcusem să le stârnesc mânia? Oare ce lucruri oribile am îndurat sau cât de rău îi înfuriasem dacă acum sufereau alături de mine? Mama își căutase ani în șir frații, până să-și dea seama că erau morți – iar acum avea să se întrebe în fiecare noapte dacă eu eram în viață sau murisem. Sau dacă înduram ceva mult mai rău.

M-am zbuciumat până la epuizare, gândindu-mă că familia mea trăia sub o asemenea teroare.

Putea fi mai rău, mi-am spus.

Dintr-un motiv sau altul, Maram îmi păstrase secretul. Nadine credea în continuare că eram folositoare, că încă eram necesară în asigurarea protecției lui Maram. Însă nimic n-o împiedica pe Maram să-mi dezvăluie secretul, să ne condamne pe mine și pe familia mea la moarte sau chiar mai rău. Iar vathi puteau face mereu ceva mai rău.

De acum, familia mea avea să fie mereu în pericol. Pentru că îndrăznisem să visez la o lume fără vathi. Pentru că îndrăznisem să pun visul în practică.

Iar pericolul nu avea să dispară niciodată.

36

Stăteam în mijlocul patului cu genunchii la piept, în timp ce luminatoarele îmi întorceau murmurul. Am vorbit atât de puțin aici, încât am uitat cum preluau sunetele și le întorceau ascultătorilor lor. Însă acum îmi șopteau liniștit înapoi răsuflarea grea, suspinele și sughițurile.

Am încercat să nu mă gândesc la ce se va întâmpla cu Maram, acum că Nadine pusese mâna pe ea. Încă de la început avusese încredere în atât de puțini oameni și acum – legătura fragilă pe care o formasem cu ea era ruptă iremediabil și toate lucrurile la care sperasem erau duse. Inima sa îmblânzită față de andalani avea să se asprească la loc. Avea să se retragă, convinsă că eu eram dovada naturii ticăloase și trădătoare a rasei noastre.

Tragediile mici și mari îmi copleșeau în mod egal inima și, într-un târziu, am căzut într-un somn agitat, absorbită în jumătăți de vise, de greutatea a ceea ce făcusem.

Nu știu cât am dormit, însă când am deschis din nou ochii, camera era tot întunecată. Pentru o clipă, m-am holbat confuză în beznă. Luminatoarele s-au aprins din nou cu o vibrație ușoară, luminând silueta Talei aplecată deasupra mea, cu o mână pe umărul meu.

– Tala? am zis răgușit. Ce cauți aici?

Și apoi lumea a năvalit înapoi, iar eu m-am ridicat, cu inima bătându-mi dureros în piept.

– Ce s-a întâmplat?

– Amani, a repetat Tala. Idris e aici.

M-am întors brusc.

– Ce?

M-am îndepărtat de ea și am încercat să stau în picioare. Mi-am dat seama că tremuram în timp ce încercam să înțeleg ce îmi spusese.

Cum se putea ca Idris să fie aici? Această aripă era izolată de restul Ziyaanei și să încerci să pătrunzi aici… Oh, Dihya, era un risc enorm! Când silueta lui a prins contur în curte, am simțit că am halucinații.

S-a apropiat de mine și a scos un suspin ușor, frânt și plin de suferință. Inima m-a înțepat dureros când s-a aplecat și m-a sărutat. Am stat așa, îmbrățișați, timp îndelungat.

Într-un târziu, a ridicat capul și și-a lipit fruntea de a mea. Și-a trecut degetul mare peste obrajii mei, ștergându-mi lacrimile care îmi curgeau fără să-mi fi dat seama.

– Ce… ce cauți aici? Cum de ai știut unde să mă găsești?

A zâmbit ușor.

– Am riscat și am întrebat-o pe Tala, a zis ușor. Apoi ea a riscat și m-a ajutat.

Am privit peste umăr, spre Tala – zăbovea în ușa camerei mele, cu ochii în pământ și degetele răsucite în faldurile fustei.

– N-ar fi trebuit… am început eu și m-am oprit.

Acum mai mult decât oricând, pericolul era inimaginabil, iar el știa asta. Dacă intra Nadine sau unul dintre droizii ei, dacă Maram dădea buzna încă furioasă, ne-ar fi costat nu viețile noastre, ci ale familiilor noastre.

– Mi-a fost atât de frică, Amani, a continuat el. Am știut că ești tu în clipa în care l-ai apărat pe acel băiat.

Am scos un sunet pe jumătate suspin, pe jumătate hohot de râs, iar el a zâmbit.

– N-am cunoscut niciodată pe cineva atât de curajos!

– Nu curajos, am șoptit. Nesăbuit. Plin ochi de prostie.

M-a sărutat pe frunte și și-a trecut degetele prin părul meu.

– Ce ți-au făcut, Amani?

Mi-am lipit fața de umărul lui, refuzând să vorbesc. Dacă îi spuneam, aș fi început să plâng și voiam ca această amintire să rămână neatinsă. Voiam să mi-o pot ține aproape de inimă – brațele lui în jurul meu, bărbia lui în părul meu, bătaia ritmică a inimii lui sub urechea mea.

– Sunt bine, am zis într-un târziu. Dar Maram e furioasă.

– Da, a râs el. Firește că este!

– Nu, am spus și m-am dat puțin înapoi. Mi-a găsit familia, Idris! Pe mama și pe tata. Pe frații mei…

M-a liniștit cu blândețe și m-a tras iar lângă el.

– A fost vina mea, i-am șoptit. Nu știu ce să fac.

Nu era nimic de făcut – pentru niciunul din noi. Am pus capul pe umărul lui și i-am ascultat respirația, sperând că mă va calma.

– Îmi doresc, a zis în cele din urmă, așezându-și mâinile pe talia mea, îmi doresc să ne fi născut într-un alt timp.

Am zâmbit. O astfel de declarație părea aproape prea fantezistă pentru Idris.

– Și eu, i-am răspuns. Sau ca vathi să nu fi venit niciodată.

– Ne-am fi întâlnit?

Am oftat cu capul pe umărul său.

– Uneori… uneori Dihya face ca doi oameni să se iubească indiferent de circumstanțe.

A chicotit.

– Dar nu pune totul la cale atât de bine încât ei să-și petreacă viețile împreună.

Am încercat să zâmbesc.

– Cu încercări și necazuri sunt scrise poeziile.

A râs.

– Să fiu cu tine, a început el și am închis din nou ochii. Amani… să fiu cu tine e ca acasă. Nu m-am mai simțit așa de… dinainte.

N-am simțit niciodată pentru nimeni ce simțeam pentru Idris. Când eram cu el, părea că întreaga galaxie era deschisă oricăror posibilități, că am putea să facem orice, să realizăm orice, dacă doar încercam.

– Fugi cu mine, a rostit ușor.

L-am apucat de reverul hainei. Voiam. Numai Dihya știa cât de mult. Dar nu puteam – părinții, frații mei. Acum vor fi mereu în pericol. Vathi s-ar fi răzbunat pe ei pentru orice aș fi făcut. Trebuia să fiu aici. Să rămân aici. Să mă supun.

Degetele au strâns mai tare, încercând să mă împac cu ceea ce știam că am de făcut.

– Știi la fel de bine ca mine, am zis, că riscul este prea mare acum. Familia mea…

– Amani…

– Te rog! l-am întrerupt cu glas frânt. Ei nici măcar nu știu de ce au fost bătuți…

Voiam să închid ochii, să nu trebuiască să-mi văd durerea oglindită în privirea lui. Părea singur, la fel de singur cum mă simțeam și eu, stând în fața sa. Vedeam viitorul derulându-se, nenorocit și sumbru. Idris devenise jumătate din mine, iar acum trebuia să tai acea jumătate.

– Îți poți feri inima de mine, Amani? Mă poți îndepărta atât de ușor?

– Niciodată! am răspuns cu înfocare și i-am tras capul înapoi spre al meu. Niciodată!

– Atunci fugi cu mine, a șoptit. Vom merge oriunde vrei. Te implor, Amani…

– Tu ai putea s-o faci? am întrebat. Cu adevărat? Să-ți abandonezi familia la mila vathilor?

A închis ochii. Când i-a deschis din nou, știam răspunsul lui.

– Nu, a zis răgușit. Nu mai mult decât poți tu s-o abandonezi pe a ta.

– Nu am fi cine suntem dacă am putea fugi, am zis eu, luându-i mâinile într-ale mele. Nu ne-am iubi dacă am fi astfel de oameni.

O clipă mi-am imaginat nu fuga, ci o lume fără vathi. O lume în care drumul meu s-ar fi putut intersecta cu al lui Idris, în care aș putea căuta susținere într-un salon de magistrați, în care aș putea scrie poezie fără teama represaliilor, unde ne-am fi putut iubi liberi și fericiți, fără griji sau cenzură.

L-am tras în jos pentru a-l săruta, cu speranța că ar putea simți gustul visului pe buzele mele, cu speranța că voi putea păstra această amintire. Gura lui peste a mea, mâinile lui cuprinzându-mi capul, pieptul lui lat lipit de al meu.

Într-un final, m-am dat înapoi și am inspirat adânc.

– Nu mai putem risca așa, m-am forțat să zic. Nu putem risca – eu nu pot risca soarta familiei mele. Nu… mai… putem… fi împreună.

– Amani…

– Am știut de la început, am adăugat blând, ridicându-mi privirea spre el. Am știut că asta se va întâmpla.

– E prostesc faptul că am început să sper? a întrebat el.

– Atunci suntem amândoi proști. Nici măcar nu știu cum să-mi iau rămas-bun.

– Nu o face! a spus. Suntem despărțiți. Dar nimic nu va schimba faptul că te iubesc.

L-am sărutat din nou.

– Lamma bada yatathana, hubi jamalah fatanna… man li raheem shakwati… fil hubi min la'watee, am zis.

A râs.

– Ce…?

– E melodia pe care am cântat-o, i-am mărturisit, simțind cum gura mea îi întorcea zâmbetul. În acea zi în Ouzdad.

– Ce înseamnă?

– Când s-a apropiat prima dată de mine, frumusețea lui mi-a fermecat inima, am șoptit, lipindu-mi fruntea de a lui. Cine îmi va alina boala, născută din suferința unei iubiri neîmplinite.

– Amani…

Nu voiam să plâng din nou. Nu voiam ca ultima oară când îmi permiteam să îl ating ca și cum era *al meu* să fie pângărită de asta, să-mi amintesc acest moment mereu stricat de lacrimile mele.

– Te iubesc! am zis, lipindu-mi fața de pieptul lui. Te iubesc.

Când m-am îndepărtat de el, mi-am simțit picioarele parcă țintuite de pietre. Fiecare pas îmi solicita întreaga voință și a părut o eternitate până să ajung la ușa camerei mele. *Nu privi înapoi,* mi-am spus chiar când am întors capul. Stătea unde îl lăsasem, cu mâinile pe lângă corp, flancat de luminatoarele

pâlpâitoare. Prima lumină a zorilor se strecura prin acoperiș, înconjurându-l cu o aură, în cadrul ușii.

M-am forțat să mă întorc.

Tala mă aștepta în cameră. N-a zis nimic când m-a ajutat să mă bag în pat.

Când mi-a pus o mână pe cap, m-am frânt. M-am ghemuit de parcă, încolăcindu-mă în jurul inimii, i-aș fi împiedicat bucățile să se împrăștie și am plâns. Probabil că nu aveam să-l mai văd niciodată pe Idris și, chiar dacă l-aș mai fi văzut, avea să fie la recepții publice, unde am fi supravegheați. Nu aveam să-l mai văd niciodată în intimitate, iar viitorul vag la care sperasem dispăruse.

Tala nu a zis nimic, ci m-a strâns în brațe și m-a legănat ușor. Nimic din ce ar fi spus nu m-ar fi alinat; nu exista nicio consolare.

Aceasta era viața sub conducerea vathilor.

37

Auzeam clopotele.

Până atunci, răsunaseră atât de tare și atât de îndelungat doar o dată în viața mea – în dimineața în care s-a născut Maram. Acum băteau de cinci ori la începutul fiecărei ore, amintindu-le cetățenilor să se bucure. Prințesa noastră își asigurase, în sfârșit, moștenirea. Și deși publicul era exclus de la această ceremonie, adevărul rămânea același: acum era urmașa imperială.

Stăteam la locul meu de lângă fereastră, lipsită de bucurie și de orientare. Poarta nu se deschisese de o săptămână și nu mă vizitase nimeni. Niciun droid și niciun om nu trecuseră prin curte, cu excepția Talei. Nici măcar Nadine nu venise să facă paradă de succesul său. Pentru a nu știu câta oară m-am luptat cu lacrimile. Pendulam între jalea pentru Idris, cea pentru Maram și cea pentru băiatul din Ținut, a cărui soartă îmi era necunoscută.

Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să o conving pe Maram. Ar fi trebuit să insist mai mult, să-i cer să mă asculte. Ar fi trebuit să fiu în stare să o fac să-și dea seama cât de mult îmi păsa, că îmi riscasem de bunăvoie viața pentru ea. Că voisem ca ea să obțină moștenirea, nu să i-o fur. Însă acum nu voi mai avea niciodată ocazia. Nadine se va asigura de asta. Sub influența ei și cu mâna, în sfârșit, pe coroană, Maram se va întoarce la fata care fusese când ne-am întâlnit. Crudă, egoistă, plină de ură.

Nu ești responsabilă de cruzimea stăpânitorilor tăi.

Totuși, simțeam că sunt. Dacă aș fi fost mai atentă, mai perseverentă, Maram ar fi crescut, nu ar fi regresat.

Clopotele au continuat să bată.

Ce planuri ambițioase avusesem! Să formez o regină, să o modelez așa cum mă remodelasem pe mine. Prostii! Nu-mi anticipasem dușmanii, nici pe ai ei. Și astfel pierdusem partida înainte ca măcar să o fi început.

Am încercat să-mi înăbuș un suspin, fără să știu exact ce îl provocase. Erau dimineți când mă trezeam încercând în van să prind sunetul șters al lăutei lui Idris. Dimineți în care îmi simțeam pieptul cumva strâmt, de parcă plămânii mei nu aveau suficient spațiu și pentru durere și pentru aer. Dimineți când nu mă puteam opri din a mă ocărî pe mine însămi pentru că îl iubeam, pentru că țineam la Maram, pentru suferința pe care o pricinuisem familiei mele.

Singurul meu triumf era succesul rebelilor, dar până și acesta era umbrit de soarta băiatului capturat de Gardă. Cum ar putea cineva merge înainte, sub greutatea unei asemenea dureri? Cum o făcuseră mama și tata?

Am încercat să respir.

Nu îngenunchezi și nu te pleci, mi-am spus. În fața nimănui. Continui.

O secundă mai târziu, m-am ridicat de la fereastră. Ceva răzbătuse dincolo de sunetul clopotelor, un strigăt ascuțit și strident.

Aici nu trăia nimic, nimic în afară de mine. Eram gata să mă așez din nou la locul meu, când țipătul s-a auzit din nou, mai tare și mai ascuțit decât înainte, în fracțiunea de secundă dintre sunetele clopotului. De data asta a fost urmat de bătaia unei aripi, puternice ca un trăsnet.

Nu m-am mai obosit să-mi trag mantaua peste brațe și umeri. Foșnea, târâtă pe iarbă în spatele meu, iar luminatoarele imitau sunetul, șușotind în timp ce-mi croiam drum printre ele. Strigătul s-a auzit a treia oară, înăbușit de ușa de la grădina reginei. Nimeni nu izolase de mine acea secțiune, pentru că nu aveai încotro să o iei de acolo. O grădină, o cameră și nicio cale de ieșire.

Aerul din grădină era răcoros. În Walili se apropia sfârșitul verii, așa că nopțile răcoroase se făceau reci, iar zilele blânde. Am respirat, iar luminatoarele au conturat în aer un rotocol șters de abur. În noaptea aceasta nu era lună, iar cerul negru care se zărea prin spărturile domului era apăsător, fără stele sau lumină.

Un susur ușor m-a făcut să-mi mut ochii de la cer, mai adânc în grădină, spre copac.

– Dihya, am murmurat.

Cuibărită în copac, pe o ramură înaltă, stătea o tesleet. Avea corpul negru, un negru diferit de al cerului, bălțat cu tonuri sclipitoare, mai închise, de purpuriu și verde. Coroana era albă; pornea de la cap și se întindea pe tot corpul. Vârfurile sale îi atingeau coada și arăta de parcă o târâse printr-o baltă de aur lichid. Era enormă – aproape la fel de înaltă ca mine – și nici nu îmi puteam imagina cât de mari îi erau aripile.

Iar din primele Sale creaturi a făcut stele, ce străluceau fierbinte cu focul și căldura lor.

Aerul din jurul său părea să sclipească de parcă acel spațiu era din altă lume. De parcă priveam printr-o oglindă spre un alt tărâm. Și-a întins aripile, de două ori cât corpul, și s-a desprins de creangă.

M-am holbat, cu gura căscată de uimire, cum a coborât din copac cu un țipăt ușor și s-a lăsat pe o bancă la baza lui. M-a studiat înclinându-și capul într-o parte și în cealaltă, cu ochii săi negri, inteligenți și pătrunzători. Mâna îmi tremura când m-am întins spre ea. Ciocul se simțea rece, penele lucioase și calde. *E reală,* m-am gândit.

Nu aveam halucinații.

Și-a întins din nou aripile, a scos încă un strigăt ascuțit și strident și s-a avântat în aer.

Oricine poate vedea stelele, însă puțini le vor vedea străbunii. Iar celor ai căror ochi văd foc de aur le spunem luați seama și ascultați.

A zburat în jurul domului, coroana revărsându-i-se în urmă ca un stindard, și apoi a dispărut prin crăpătura cupolei.

Minute în șir m-am holbat la locul prin care dispăruse, fermecată și înfiorată.

Nu lăsase în urmă nicio pană, dar, în fond, nici nu era nevoie.

Căci ți-am trimis un Semn. Observă-l și ia aminte.

Nu puteam renunța la speranță. Mi se ordonase să o păstrez, să găsesc o soluție la problema mea imposibilă.

Orice presupunea asta, indiferent de preț, nu puteam șovăi și nu puteam ceda.

Poate că speranța a pus totul pe foc, însă din acea cenușă se va ridica rezistența față de vathi. Mă voi asigura de asta.

MULȚUMIRI

Chiar e nevoie de un sat întreg, deși în unele zile a părut un mic oraș.

Mulțumiri eterne surorii mele Ruqayyah, care a insistat să scriu această carte. Altfel nu m-aș fi aventurat. Mulțumesc mamei mele, care, încă de când eram mică, a crezut că voi fi publicată într-o zi. Și din nou mamei mele și mătușii Naima, care au petrecut multe ore la telefon cu mine, împărtășindu-mi cunoștințele lor despre canonul poeziei arabe și ajutându-mă să parcurg traducerile prezente în carte. Surorii mele mici, Tasneem, care mi-a acordat sprijin emoțional și încredere infinită. Și nepoatelor mele India, Haniyyah și Hajr, care mi-au fost admiratoare încă din prima zi.

Această carte n-ar fi reușit fără #echipaMiraj! Mulțumiri nesfârșite lui Annie Stone, care a avut încredere în mine și în carte; lui Joelle Hobeika și Sarei Shandler, care m-au ajutat să o port către o versiune completă, și lui Josh Banks, care a fost pregătit cu o găselniță pentru intrigă. Sarah Barley, editoarea mea de vis și cea mai bună reprezentantă pe care o autoare și-ar putea-o dori vreodată, fără tine nu știu unde ar fi această carte. Toată lumea de la Flatiron Books: Patricia Cave, Nancy Trypuc, Molly Fonseca, Jordan Forney, Amy Einhorn, Liz Keenan, Keith Hayes, Erin Fitzsimmons, Bill Elis, Anna Gorovoy, Lena Shekhter, Emily Walters, Lauren Hougen și Liana Krissoff. Vă mulțumesc enorm că i-ați iubit pe Amani și pe Idris la fel de mult ca mine; n-aș fi putut spera la un cămin mai bun pentru *Miraj*. Și, desigur, echipa New Leaf: nu știu unde aș fi fără extraordinarii agenți Joanna Volpe și Devin Ross.

Există un șir nesfârșit de oameni care mi-au ținut mintea clară în acest proces. Multă iubire și recunoștință pentru Snek Pit: Anna Prendella, Ronan

Sadler și Isabel Kaufman, vă mulțumesc pentru că v-ați agitat zilnic împreună cu mine. Karen Chau și Alex Cauley, vă mulțumesc pentru că ați rezistat alături de mine când a fost vorba de traducere și că sunteți grozavi. Salt Mates, Ashley M. și Catherine B., știți cu toții ce ați făcut. Pentru Amanda Shah și Pauline Heejin Kim, care mi-au ascultat răbdător temerile, chiar și când am început să mă repet. Pentru Nur, sarcasmul tău mușcător și logica ta matematică mi-au dat putere să depășesc atât de multe în ultimul an. Tuturor Demonilor mei: Aja, Sassy, Meg, Max, Gray, Zach, Noelle, Annie, Tropie, Rawles, Anna, Lys, Rachna, Nicole, Shruthi, Carrie, Jordan, Zara, Michele, Ari și Riley, mulțumesc că ați ascultat și ați răbdat toate urletele mele, cât am lucrat la această carte.

Veronicăi Roth și lui Courtney Summers le datorez o recunoștință aparte. Cei mai buni soldați pe care o prietenă ar putea să-i aibă, care m-au suportat în etapa de corecturi și au citit *Miraj* proaspăt scoasă de sub tiparniță. Pentru Sarah Enni, care a fost acolo de la început: prietenia și sprijinul tău au însemnat foarte mult. Pentru Tahereh Mafi, ale cărui sfaturi înțelepte m-au ghidat printre multe obstacole profesionale. Vrăjitoarelor: Kody Keplinger, Laurie Devore, Samantha Mabry, Stephanie Kuehn, Stephanie Sinkhorn, Alexis Bass, Debra Driza, Kaitlin Ward, Kara Thomas, Kate Hart, Kristin Halbrook, Lindsey Culli, Amy Lukavics, Maurene Goo, Michelle Krys și Phoebe North, un mulțumesc pare insuficient.

Și, nu în cele din urmă, comisiei mele de disertație: Jesse Oak Taylor, Charles LaPorte și Juliet Shields. Vă sunt pe veci îndatorată pentru sprijinul acordat în timpul examenelor, al redactării și apoi al revizuirii unui roman și pentru provocările intelectuale care au îmbogățit această carte. În special lui Jesse: mulțumesc că mi-ai spus că e în regulă să iau pauză de la ceva pentru a mă ocupa de altceva.